Penny Jordan

161

Străinul din trecut

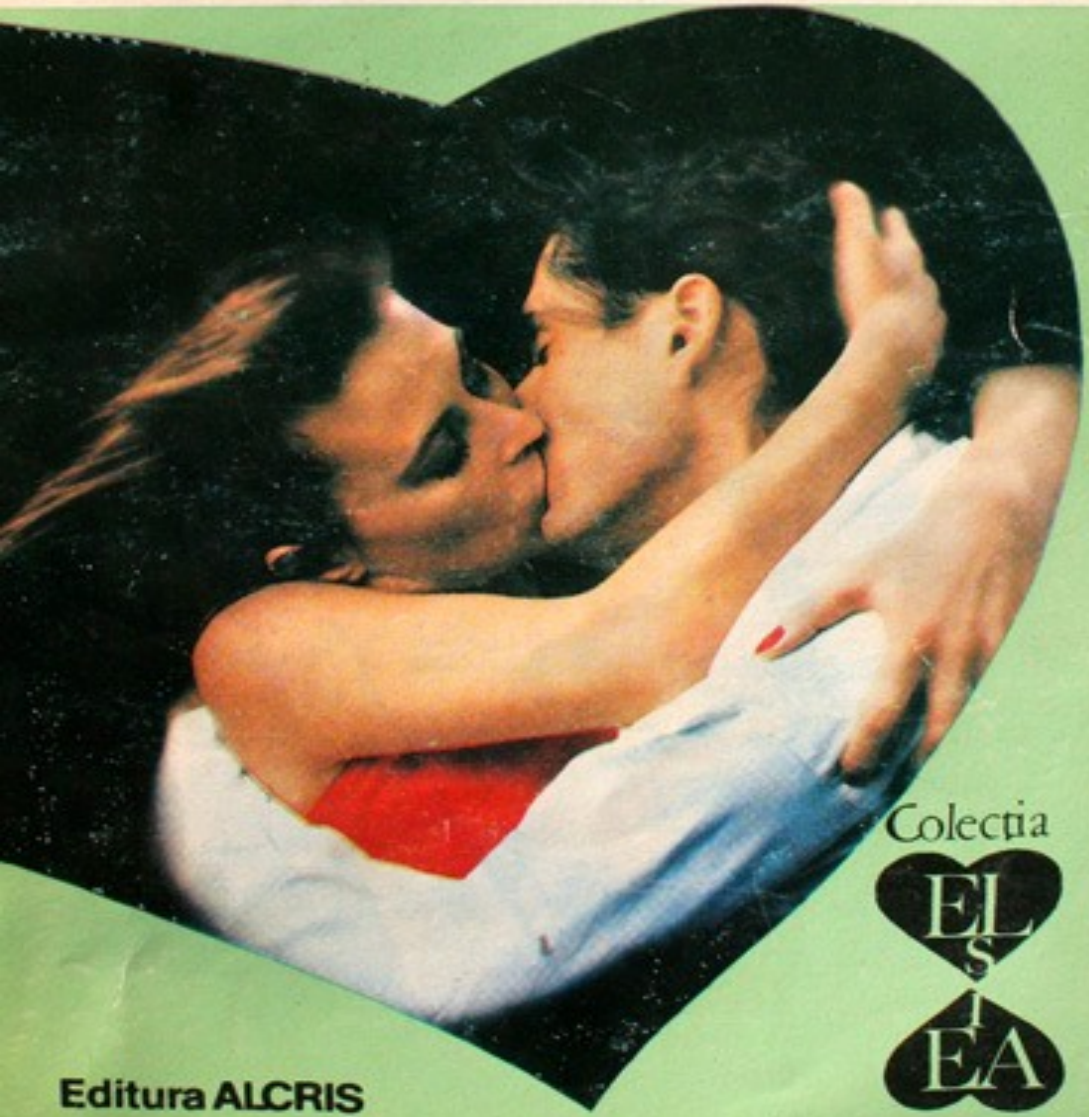

Colecția EL și EA

Editura ALCRIS

PENNY JORDAN

STRĂINUL DIN TRECUT

editura: ALCRIS
BUCUREŞTI

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TRAIAN IANCU

Lector: ANGELA VASILE

Dat Ia cules 23.0B.I90G. Bun de tipar 0 09.1096
Coli tipo 11. Format 16/54x84
Hârtie tipar de 50 g/m
Apărut 1996

Tiparul executat sub cd. Nr. 401GD la
Societatea Comerciala – Editură şi Imprimerie
„Porto Franco” S A. Galaţi B-dul G. Coşt uc nr. 223 A
ROMANIA

ISBN 973-580-093-4.

Colecţia „EL şi EA“

Gareth Seymour călcase sentimentele

Sybillei în picioare, odată, şi ea hotărâse că nu-i va mai da niciodată ocazia să repete experienţa. Timp de zece ani ea reuşise să stea la o parte din calea lui. Dar acum el se întorsese în viaţa ei cu gânduri de răzbunare. Şi, ceea ce era mai rău, puternica atracţie pe care o simţea pentru el crescuse în loc să se diminueze. Nu exista nicio cale să-l evite pe bărbat. Dar poate că de data aceasta ea va fi în stare să-i reziste? Nu, era cu mult mai bine să-l tină la distanţă, să fie rece şi superioară cu el, decât să rişte pericolul pe care-l ştia instinctiv că ar veni, acceptându-i scuzele... oferta lui de „amiciţie”.

CAPITOLUL I

Bineînţeles, trebuia să plouă, reflectă Sybilla cu dezgust când ieşea din supermarket cu căruciorul supraîncărcat.

Asta nu-i ridica moralul deloc, ştia; dat fiind

faptul că ploaia fusese prevăzută şi pentru că deja stătuse la serviciu până târziu, se hotărâse să-şi încerce norocul, sperând că norii se vor abţine să se descarce până când îşi va termina cumpărăturile.

Stătea sub copertina clădirii în care se afla magazinul şi se uita peste vastul spaţiu de parcare. Gândindu-se la viaţa ei.

Maşina îi era parcată chiar în spate; parcarea era plină când ajunsese ea şi acela era unicul loc pe care-l găsise.

Se uită la fusta ei crem cu inimă grea. Dându-şi seama ce nepotrivită era să împingă un cărucior supraîncărcat peste o parcare ce părea special făcută ca să îngreuneze transportul unuia care-şi făcuse cumpărăturile, până la maşină. Ploaia devenea mai deasă; peste tot erau numai bălţoace, ea era îmbrăcată cu o bluză de mătase cu mâneci lungi, ciorapi noi şi scumpi, ultima mo dă, şi pantofi cu tocuri înalte, la fel de noi şi scumpi.

Părea, recunoscu ea uitându-se în jur, aproape caraghioasă în hainele ei, nelalocul lor într-un astfel de loc.

Majoritatea celorlalte femei care făceau cumpărături erau îmbrăcate confortabil, în culori vesele, haine adecvate vremii, şi pantofi cu tocuri joase.

Dar nu era vina ei că soţul partenerei sale de afaceri fusese implicat într-un accident de maşină, necesitând prezenţa grabnică a Belindei lângă patul lui, timp în care ea preluase sarcinile acesteia, renunţase la preţioasa ei zi liberă şi făcuse faţă sarcinilor pentru acea zi.

Din fericire Tom, soţul Belindei, nu fusese grav

rănit dar chiar şi aşa Sybilla putea înţelege foarte bine dorinţa prietenei sale de a fi cu el.

Poate că dacă nu s-ar fi oferit să facă cumpărături şi pentru vecinii ei o dată cu ale sale, ar fi putut renunţa la drumul de la supermarket, dar domnul şi doamna Simmonds erau bătrâni şi fuseseră atât de recunoscători pentru oferta ei de a-i ajuta cu cumpărăturile, încât ea nu putuse renunţa la mersul la magazin.

O altă privire piezişă la cerul încărcat de nori îi confirmă că nu era o ploaie care să înceteze şi, pentru că n-avea de gând să stea acolo tot restul zilei aşteptând ca printr-un miracol maşina ei să apară la uşa magazinului, n-avea de ales decât să accepte alternativa că o să se ude şi să încerce să-şi ferească hainele cât mai bine, pentru a nu se strica definitiv.

Strângând din dinţi, ieşi de sub copertină, împingând hotărâtă căruciorul în faţa ei, gemând când descoperi că într-un fel sau altul, pusese mâna pe un cărucior ale cărui patru roţi păreau s-o ia în direcţie opusă celei în care ea împingea.

Era prea multă umezeală şi ea prea nepotrivit îmbrăcată pentru a se apleca să încerce să elibereze blestematele de roţi, ceea ce însemna că într-un fel, pentru a avea controlul căruciorului, trebuia să-l încline uşor pe partea stângă în timp ce-l împingea.

Înzestrată din fire cu simţul umorului, Sybilla reflecta că astăzi, cu siguranţă, nu era ziua ei cea buna.

Încercă să nu-şi imagineze petele de noroi de la băltoacele care-i murdăriseră picioarele şi la câţiva metri de maşina ei, chiar când să scoată un

oftat de uşurare, un Daimler scump şi mare ţâşni spre ea.

Se opri, încercând să împingă căruciorul afară din drum, dar în loc ca acesta să răspundă la comenzi, se înclină periculos pe o parte.

Bineînţeles, se opri încercând să prindă maldărul de pachete, dar era prea târziu; supraîncărcat cu cumpărăturile vecinilor şi ale ei, spre groaza fetei, căruciorul începu să se răstoarne într-o parte.

Când se aplecă peste el pentru a-l împiedica şi stabiliza, căruciorul o lovi dureros între picioare şi ea simţi cum metalul îi sfâşie materialul fin al ciorapilor înainte de căderea căruciorului peste ea.

În acest timp, maşina care fusese cauza neprevăzută a căderii ei se oprise la câţiva metri, şoferul intenţionând, fără îndoială, să parcheze în spaţiul gol din apropiere.

Destul de firesc, totuşi, Sybilla n-avea prea mult timp de pierdut pentru a fi atentă la ce se întâmpla în jurul ei. Era prea îngrijorată cum să-şi pună căruciorul înapoi pe roţi, aşa că la început nu fu atentă ia închisul şi deschisul port erei celeilalte maşini, care fură însoţite de un zgomot foarte uşor, spre deosebire de portiera maşinii ei care zdrăngănea de-a dreptul.

Ca să se confrunte mai apoi cu o pereche de pantofi bărbăteşti imaculat lustruiţi, o pereche de şosete închise la culoare şi foarte scumpe, lucru care o ului atât de tare încât abandonă automat căruciorul şi încercă să stea în picioare, conştientă de felul în care trebuie să arate: părul atârnând în şuviţe ude în jurul feţei, bluza ei crem şi fasta,

fără îndoială, murdare de noroiul băltoacelor, ciorapii rupţi, iar înfăţişarea ei era una de femeie care era total incapabilă să-şi controleze viaţa, încât nu era câtuşi de puţin surprinsă că bărbatul trebuia să presupună că are nevoie de oarecare ajutor.

L-ar fi acceptat şi i-ar fi mulţumit pentru că se gândise s-o ajute dacă, tocmai când se ridica în picioare, nu i-ar fi auzit vocea.

Imediat ea îngheţă, recunoscând-o instantaneu, deşi ştia că trebuie să fi trecut zece ani de când o auzise ultima oară. Este adevărat că în această decadă ea se schimbase, devenind mai profundă, poate se asprise… în mod sigur se maturizase, dar nu era nicio urmă că anii în care lucrase în America i-ar fi modificat accentul. Când bărbatul îi întinse mâna s-o ajute să se ridice în picioare, Sybilla se retrase cu răceală, fără să se obosească să-şi ridice capul şi să se uite la el, ci începea doar să-i spună că se descurcă şi singură, când uşa pasagerului de la Daimler se deschise şi o femeie purtând pantofi cu tocuri înalte chiar mai scumpi şi nepotriviţi vremii, veni ţăcănind pe asfalt spre ei, exclamând cu o voce plictisită:

— Gareth, ce naiba se petrece? O să întârziem foarte tare, de altfel de ce n-ai putut să-i spui notarului tatălui tău să vină acasă, în loc să trebuiască să ne târâm până aici, în acest orăşel îngrozitor…

Cuvintele ascuţite, iritate, încetară brusc.. Refuzând în mod intenţionat să se mişte sau să-i bage în seamă pe amândoi din poziţia ei ghemuită, Sybilla se întoarse cu spatele şi apoi începu să se ridice în picioare.

În spatele ei o auzi pe femeie spunând răutăcioasă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Gareth, hai să mergem. Ce lucru idiot vrei să faci? Femeie proastă.

Sybilla simţea cum pielea i se înroşeşte de furie. Întotdeauna îşi înjurase pielea de blondă, aşa cum îşi urâse mereul părul blond, tânjind după o culoare mai spectaculoasă, aşa cum invidiase la altele des, buclat, aproape negru, piele măslinie care se bronza repede şi bine, ochi care să aibă o culoare mai definită decât ai ei, albaştri luminoşi bătând spre gri…

În vremurile vechi lui Gareth îi plăcuseră întotdeauna fetele cu aparenţă exotică, mediteraneană. Îşi aminti de una pe care o adusese de la Londra cu el, o faţă închisă la culoare ca a unei ţigănci, cu o gură plină, bosumflată şi ochi căprui… Ea şi Gareth fuseseră de nedespărţit. Îşi aminti cât de mult o invidiase… o urâse. La acea vreme ea avea cincisprezece ani, Gareth aproape douăzeci şi doi.

Îşi înăbuşi o strângere de inimă la amintirea durerii. Fusese atât de copil, nutrind sentimente pentru o fiinţă intangibilă, încât iubirea ei copilărească pentru el fusese total caraghioasă.

Îl auzise pe el spunând. Nu ei, bineînţeles. Nu, conversaţia pe care o auzise fusese. Între Gareth şi bunicul lui.

Plecase de acasă sub pretextul de a vizita grădina bunicului lui Gareth, dar în realitate dorindu-şi să-l zărească pe Gareth şi poate el s-ar fi îndurat să petreacă câteva minute cu ea, vorbindu-i.

Se folosise de partea laterală a grădinii, aplecându-se printre tufişuri şi se oprise ajungând la casa de vară şi auzind vocea lui Gareth.

Ce provocase discuţia lor ea nu aflase niciodată Tot ceea ce ştia era că îngheţase afară lângă casa de vară, auzind cu o îngrozitoare claritate fiecare cuvânt ce se rostea. În acele câteva, secunde, adoraţia ei copilărească pentru Gareth se schimbase într-o nemulţumire de sine amară şi corozivă, o ură faţă de propria ei lipsă de maturitate ca şi cum ar fi fost sfâşiată în două – o jumătate de ea fiind încă acel copil nebun care-l idolatrizase atât de prosteşte pe Gareth, cealaltă o nouă Sybilla. O adultă, o Sybilla conştientă care-şi putea redea propria nebunie.

Da, bineînțeles – el avea ochi de văzut, spusese Gareth. Bineînţeles să putea să vadă ce simţea Sybilla pentru el. Sarcina lui ar fi fost mai uşoară, accentuase supărat el faţă de bunicul său, dacă acesta n-ar fi încurajat-o pe Sybilla să considere Cedars ca o a doua casă a ei.

— Îmi place copila, îi replicase Thomas Seymour cu asprime. Are o inimă bună, fie binecuvântată. Acest loc este ca o morgă când tu nu eşti aici, Gareth.

— Dar ştii remediul pentru asta, nu crezi? Vinde, şi cumpără ceva mai mic. Mută-te mai aproape de oraş.

Sybilla se furişase, plecând în timp ce ei încă se certau.

Şt: a dorinţa ui Gareth ca bunicul lui să vândă casa cea mare unde locuia practic singur şi să se mute în ceva mai mic şi mai convenabil; dar Thomas Seymour era la fel de încăpăţânat ca şi

nepotul lui.

Cedars fusese casa familiei, de când primul Seymour îşi stabilise afacerea în oraş, în timpul domniei reginei Victoria.

Acea afacere încă exista şi Thomas Seymour continuase s-o conducă până la moartea lui, cu trei săptămâni în urmă.

Sybilla ştia că Gareth se întorsese, bineînţeles. Nu s-ar fi putut altfel. Toată lumea ştia. Ceea ce nimeni nu ştia era care erau intenţiile lui Gareth în legătură cu afacerea pe care o moștenise de la bunicul său.

Cei doi bărbaţi, atât de asemănători din multe puncte de vedere, niciodată nu fuseseră în stare să lucreze împreună. Încercaseră când Gareth terminase universitatea, dar se certaseră prea des şi cu prea multă pasiune ca lucrul acesta să meargă. Gareth plecase în America, croindu-şi o noua carieră în dezvoltarea unui gen de tehnologie laser pe care vrusese s-o introducă şi la firma familiei şi pe care bunicul lui refuzase cu încăpăţânare s-o adopte.

Ca rezultat al refuzului lui Thomas Seymour de a se mişca în pas cu timpul, afacerea lui în ultima decadă căzuse treptat în declin. Bârfele din oraş spuneau că acum când Gareth moştenise, va găsi un cumpărător pentru firmă sau o va închide.

Sybilla refuzase să fie atrasă în orice speculaţie verbală despre ce ar putea sau n-ar putea Gareth să facă. Le spusese celor care comentaseră despre asta că pe ea n-o interesa nici afacerea şi nici chiar Gareth, vocea ei pierzându-şi acea caracteristică obişnuită de veselie şi devenind rece şi puţin reţinută. Pielea ei prea blondă încă o

trăda în diverse ocazii, dar ea învăţase peste ani cum să-şi distragă atenţia de la zonele care-i cauzau anxietate şi disconfort şi, din nefericire, Gareth Seymour continuase să fie una dintre acele zone.

Bineînţeles că trecuse peste acea suferinţă ridicată. Dar intensitatea, umilința, neliniştea descoperirii că el nu numai că ştia ce simte pentru el, dar fusese atât de crud şi nesimţitor să le scoată la iveală, încă persista.

Atunci fusese momentul când realizase prăpastia ce se afla între o fată de cincisprezece ani şi un bărbat de douăzeci şi doi, când îşi dăduse seama de diferenţa dintre a fi copil şi adult, când aflase că pentru a trece peste această prăpastie, pentru a deveni adultă, trebuia să devină ca el: crudă, fără sentimente, aspră. Şi ştiuse că nu era pregătită să facă un pas atât de important, că prefera să rămână aşa cum era, aşa că încetase să se mai fardeze strident, încetase să încerce să se comporte şi să se îmbrace într-un fel pe care-l considera prea adult; înapoi la jeanşi şi vechile tricouri, fără încercările de a se pieptăna pretenţios… înapoi la hoinărelile prin peisajul de ţară de lângă casa ei, în loc sa umble prin magazinele de modă şi dorindu-şi să existe o cale pentru a se transforma într-un fel de frumuseţe brunetă pe care ştia că Gareth o preferă.

Vopseaua de păr cumpărată şi nefolosită încă, într-un impuls, fusese aruncată la gunoi, promisiunea de a arăta ca o brunetă strălucitoare ignorată, fardurile achiziţionate împreună cu nişte cercei preţioşi, împinse în fundul unui sertar de la toaletă.

Dacă părinţii ei se întrebaseră de ce, după ce umblase atât pe la Cedars, nu se mai dusele niciodată în acel loc până când nu fusese sigură că Gareth se întorsese la Londra, fuseseră prea plini de tact pentru a menţiona acest lucru.

În decada care urmă, ea continuă să se ducă acolo, iar în scurtele lui vizite, nu dăduseră vreodată unul peste altul, şi ea intenţionase să păstreze aşa lucrurile.

Totuşi, dacă soarta decreta că drumurile lor trebuie să se încrucişeze, ea ar fi ales nişte împrejurări cu totul diferite faţă de ceea ce se întâmpla chiar acum, cu ea îngenuncheată de-a dreptul la picioarele lui, arătând ca puştoaica neîngrijită de cincisprezece ani care fusese, şi nu ca. Femeia de afaceri elegantă şi sigură pe ea, cum era acum.

Nu, decise ea plină de amărăciune, astăzi, în mod sigur, nu era ziua ei cea bună.

Rămase acolo unde era, rugându-se ca el să n-o recunoască, aşteptând ca el să răspundă chemării imperioase a însoţitoarei lui şi să se îndepărteze, dar spre consternarea ei, el rămase chiar acolo unde era, ignorând respingerea spatelui ei încordat, ignorând hotărârea ei să se prefacă cum că el nu era acolo, ignorând, se pare, orice altceva şi pe oricine.

Cu coada ochiului îl văzu cum îi îndreaptă căruciorul şi apoi începe să-i adune cumpărăturile.

Amândoi apucară în acelaşi timp tubul cu pastă de bărbierit al soţului vecinei, mâna lui imposibil de bronzată, degetele lui puternice şi calde când le atinseră pe ale ei pentru o secundă.

Odinioară, acea obişnuită, întâmplătoare

atingere, ar fi transportat-o în deliciul adolescenţei; ar fi aţâţat-o intim şi erotic ca o atingere mult mai personală şi pasionantă şi poate din această cauză… din cauza amintirilor… a conştiinţei a cât de vulnerabilă fusese faţă de el, îşi strânse degetele, fără a fi în stare să-şi înăbuşe o mică exclamaţie de protest.

Bineînţeles că tot ce făcu avu exact efectul de care se temuse, făcând ca el s-o ţintuiască cu privirea şi s-o studieze, şi chiar dacă ea-şi întoarse capul şi părul îi ascunse profilul, el tot reuşi s-o recunoască.

— Sybilla! Tu eşti, nu-i aşa?

Ce putea spune? Era un lucru prostesc să încerce să-l ignore.

În loc de asta, se luptă să se ţină pe picioare şi de undeva găsi resurse să zâmbească reţinut, un zâmbet care accepta recunoaşterea ei de către el şi care în acelaşi timp exprima clar că trecutul era exact acolo unde voia ea să-şi amintească despre el.

— Gareth, am auzit că te-ai întors.

— N-ai fost la înmormântare.

De ce acea nuanţă critică în vocea lui? Ea înghiţi cu putere, nepermiţând ca acest lucru să-i tulbure conştiinţa. Era adevărat că se ţinuse deoparte de funeralii şi la fel de adevărat că o făcuse pur şi simplu pentru a nu da peste Gareth. La prima vedere se părea că ei nu-i păsase suficient de bătrân pentru a-i acorda ultimul omagiu, dar asta nu fusese adevărat. Ea-l iubise ca şi cum el fusese bunicul pe care nu-l avusese niciodată, îl iubise şi respectase, chiar dacă în anii din urmă devenise intens conştientă că mâna fermă slăbise… că, de

fapt, compania era în declin.

Se asigurase să fie plecată din oraş în timpul funeraliilor.

Tatăl ei era acum pensionar şi împreună cu mama ei, locuiau la cincizeci de mile depărtare, aproape de fratele ei şi familia acestuia. Erau plecaţi în vacanţă când murise Tom, şi ea se folosise de absenţa lor ca o scuză de a-şi face datoria să le viziteze casa în absenţa lor, ca să se asigure că totul era în ordine, că nu fusese atacată de spărgători şi nu se produsese nicio stricăciune – o scuză slabă, dar fusese unica pe care o putuse găsi, nefiind în stare să înfrunte gândul unei confruntări cu Gareth, şi să facă faţa propriei ei suferinţe.

Dacă prietenii ei fuseseră surprinşi de această decizie, ştiind cât fusese de apropiată de Tom către sfârşitul vieţii lui, fuseseră prea plini de tact pentru a face vreun comentariu.

Moartea lui venise ca o surpriză pentru întregul oraş. Era adevărat că avea optzeci de an? şi ceva, dar fusese întotdeauna atât de plin de putere… atât de plin de viaţă.

În particular, Sybilla credea că, dacă lui i s-ar fi dat de ales, ar fi preferat moartea imediată printr-un atac de cord, unei lungi perioade de boală, dar asta nu împiedică să fie un şoc pentru toţi cei care-i fuseseră apropiaţi, inclusiv ea.

Singura lui rudă apropiată fusese Gareth, dar el avusese mulţi prieteni, şi chiar dacă numise un manager care să conducă fabrica, prezenţa lui Thomas era semnalată acolo în fiecare zi de lucru.

Oraşului îi va lipsi prezenţa lui.

— Părinţii mei erau plecaţi şi eu le promisesem

să le supraveghez casa, îi răspunse ea cu calm lui Gareth.

N-avea altă alternativă decât să stea în picioare şi să se confrunte cu el.

— Te rog, nu vreau să te reţin, îi zise ea cu o voce îngheţată.

— Nu mă reţii, spuse el încet, şi nesincer, suspectă ea. Cu siguranţă că şi însoţitoarea lui părea să gândească la fel, judecând după iritarea ce-i creştea pe faţa cu trăsături perfecte de model

Surprinzător, nu era brunetă, ci blondă, arătând mai curând calmă şi rece, în opinia Sybillei, fiindcă acei ochi albaştri erau prea tăioşi, prea duri. Sigur că ei o evaluau într-un mod foarte critic şi dezaprobator, supunând-o unei cercetări cu mult mai intense decât o merita.

— Gareth, o să întârziem, protestă aceasta a doua oară, când Sybilla se întoarse hotărâtă cu spatele la el şi începu să strângă resturile cumpărăturilor.

El încă ţinea tubul cu cremă de ras, şi când ea se ridică pentru a-şi descărca braţele pline în cărucior, în loc să-l pună la grămada, el i-l aduse direct, încât ea fu obligată să întindă mâna după acesta.

— Al tău e, cred.

Ceva din tonul lui o făcu să-şi îndrepte privirea către el.

Ochii cei gri o priveau aproape distant, faţa lui era o mască pe care nu o putea citi. La maturitate, el dobândise o masculinitate care o făcu brusc conştientă de el ca bărbat.

Ea apucă să ia tubul de pastă de ras de la Gareth, conştientă de o abia vizibilă răceală în

modul în care o privea.

Ei bine, de ce ar fi surprinsă? El o tratase întotdeauna cu oarecare superioritate şi aroganţă, chiar dacă o vreme, în anii adolescenţei, reuşise prosteşte să se autoconvingă că exista un oarecare grad imaginar de căldură, de atenţie, în comportamentul lui faţă de ea.

Dar în fond, puştoaicele nu erau renumite că-şi construiau castele de nisip pe fundaţii nesigure?

Nu-l putea învinui pe Gareth că luase în derâdere adoraţia ei copilărească faţă de el, dar era hotărâtă ca niciodată să nu-i permită lui sau altcuiva să-i afecteze din nou emoţiile atât de periculos şi, chiar mult mai important, să-i arate clar că, oricât de înnebunită fusese la cincisprezece ani, acea nebunie era acum îngropată în. Trecut.

Puştoaica Sybilla nu pierduse nicio ocazie de a fi cu el, căutându-şi cele mai incredibile scuze, bântuind casa unde el crescuse sub tutela bunicului său, agăţându-se cu adoraţie şi îmbujorându-se la fiecare cuvânt al lui… rugându-se în tăcere ca el s-o remarce… s-o dorească… s-o iubească.

Dar acea puştoaică nu mai exista. Cu fermitate, din momentul în care auzise şi-şi dăduse seama că el ştia ce simţea ea şi că acesta fusese subiectul discuţiei deschise dintre el şi bunicul său, fusese hotărâtă să-i arate că se înşela, că nu însemna nimic pentru ea, şi acesta era motivul, pentru care se asigurase să nu între niciodată în contact cu el, accidental sau voit.

Cel puţin nimeni nu putea să pretindă că nefericitul accident de astăzi putea fi altceva în

afară de o coincidenţă nedorită. Nici chiar Gareth.

Luă o cutie de şerveţele de la el, aproape smulgându-i-o din mână în dorinţa de a scăpa de el pe cât de repede putea. Şi de ce naiba vederea unui tub cu cremă de ras al domnului Simmonds ar putea să-i cauzeze o privire atât de dezaprobatoare?

— Hai, vino, Gareth!

Blonda o privea acum, arătându-i clar ce părere avea despre ea, mâna ei apucând posesiv braţul lui Gareth, unghiile roşii strălucind periculos pe mâneca costumului lui.

— Ştii că ai fost menţionată în testament?

Sybilla aproape se întorsese ca să se îndepărteze de el, dar vorbele lui scurte, aproape acre, o opriseră.

— Da, încuviinţă ea cu o voce inexpresivă, fără să-l privească.

Henry Grives, notarul lui Thomas, luase deja legătura cu ea în privinţa colecţiei de obiecte din porţelan de Dres da, pe caro Thomas i-o destinase ei.

Fusese o fetiţă nu mai mare de şase sau şapte ani, prima dată când văzuse porţelanurile şi se îndrăgostise de ele. Acum, ea clipi, înlăturându-şi lacrimile de emoţie, încercând să nu-şi amintească cum de un Crăciun, Thomas îi spusese că i te lăsase ei.

El spusese întotdeauna că porţelanurile erau ale ei, dar ea tratase comentariul ca pa o glumă, ştiind ce valoroase erau, şi ştiind de asemenea că Thomas şt: a că dragostea ei pentru ele se formase când ea habar n-avea de valoarea lor în bani.

În multe privinţe ar fi preferat să nu i le fi lăsat

ei, chiar dacă fuseseră un dar din dragoste.

Acum totuşi, îl suspecta pe Gareth că într-un fel o critica – poate chiar sugerând că făcuse presiuni asupra lui Thomas ca să-i lase un astfel de dar de valoare, şi se încordă în defensivă.

— Am menţionat acest lucru fiindcă n-ai venit să ţi le iei.

Cumsecădenia lui îi crea o stare de confuzie, venind atât de repede după răceala lui dinainte.

Nu-i putea spune că motivul pentru care nu venise era că ştia despre prezenţa lui acolo.

În depărtare, orologiul unei biserici bătu ora, făcându-l pe Gareth să se încrunte.

— Trebuie să plec acum… chiar trebui?…

— Gareth, pentru numele lui Dumnezeu…

Sybilla deja se îndepărta de el, împingând cu hotărâre căruciorul în direcţia maşinii sale. Descoperi că tremura uşor, iar picioarele îi erau moi.

Îşi spuse că era şocul provocat de răsturnarea căruciorului, dar în fundul inimii ştia că era mai mult decât atât. Motivul slăbiciunii nefamiliare şi nedorite erau cei un metru şi nouăzeci de bărbăţie puternică ce tocmai se îndepărtase de ea.

Să tremure din cauza întâlnirii accidentale cu Gareth Seymour? Ridicol. Încetase să mai fie vulnerabilă faţă dr sau orice alt bărbat, când avea cincisprezece ani.

CAPITOLUL II

Bineînţeles că Sybilla nu se duse direct la birou, aşa cum plănuise iniţial. Trebuia să treacă pe acasă şi să-şi schimbe hainele, să facă ceva cu

părul ei umed şi în general, să-şi recapete puțin înfăţişarea de femeie de afaceri eficientă şi sigură pe sine, care se presupunea a fi, înainte de a se ocupa de programul Belindei şi sarcinile acesteia din acea zi.

Din fericire, prima programare a Belindei nu era prevăzută până la ora prânzului, după cele spuse de secretara lor comună.

Cu cinci ani în urmă, când cele două fete se hotărâseră să pornească cu o agenţie de servicii de secretariat temporare, niciuna dintre ele nu ştiuse cât succes vor avea. Oraşul era foarte mic şi liniştit pe atunci, dar cu deschiderea noului sistem de autostrăzi, care avusese drept consecinţă creşterea cifrei de afaceri a locuitorilor, care crescuse extinzându-se şi în afara oraşului, deoarece întreaga zonă devenise mai prosperă. Acum. În afară de faptul că aveau douăzeci de secretare foarte bine pregătite, ele puteau furniza clienţilor şi alt fel de personal, incluzând operatori de computer şi programatori.

Conştiente de acest lucru ele îşi reinvestiseră profiturile ce rezultaseră din afacere şi se extindeau încet şi cu grijă; chiar cu o săptămână în urmă fuseseră abordate de ziarul local, care voia să le includă într-un articol despre întreprinderile locale pline de succes.

Unul dintre dezavantajele conducerii propriei afaceri, aşa cum descoperise Sybilla, era că-ţi rămânea puţin timp pentru activităţi sociale şi relaxare.

Avea un cerc de buni prieteni, unii din perioada şcolii, alţii şi-i făcuse prin relaţiile de serviciu; cel puţin de două ori pe săptămână încerca să viziteze

noul centru de relaxare din oraş şi petrecea o oră sau două în bazinul de înot de acolo, dar în cele din urmă descoperise că solicitările afacerii lor în creştere îi lăsau din ce în ce mai puţin timp liber.

Belinda remarcase cu regret, chiar cu o zi în urmă, că soţul ei şi cei doi copii începeau să se plângă că n-o vedeau niciodată şi-i spusese prietenei sale:

Pentru mine nu-i chiar aşa de rău, dar se pare că tu nu ai niciun fel de viaţă socială, şi ştii ce se spune despre muncă fără distracţie…

Sybilla râsese, dar prea mulţi dintre prietenii ei începeau să facă aceleaşi comentarii, şi doar cu o săptămână în urmă, vecinii ei, pentru care făcuse cumpărături în acea dimineaţă, o avertizaseră că n-o să-şi găsească un tânăr drăguţ şi n-o să se stabilească dacă nu va fi mai atentă. În acest sens.

Pentru că îi plăcea şi-l respecta pe Simmonds-i, Sybilla se abţinuse să le spună că era fericită aşa cum era. Probabil că privea cu ostilitate sexul bărbătesc, dar i se părea că, în aceste vremuri, o dată o femeie căsătorită şi cu copii, trebuia să facă faţă unor obligaţii atât de multe şi mărunte încât multe femei de afaceri care ar fi avut succes trebuiau să abandoneze lupta inegală cu colegii lor bărbaţi, încercând să îndeplinească pretenţiile soţilor şi copiilor lor.

Când se va îndrăgosti, va gândi altfel, îi zisese Belinda când Sybilla îşi expusese punctul de vedere.

Sybilla se mulţumise să ridice o sprânceană, cu cinism, Ştia foarte bine că cei care credeau că o cunosc, o considerau o enigmă. Cu prietenii apropiaţi era caldă şi plină de afecţiune; cu aceia

care aveau nevoie de ajutorul ei – ca vecinii ei, ca Thomas Seymour – era generoasă, dar când era vorba de bărbaţi, în special cu aceia care-i arătau că o găseau atrăgătoare şi voiau să ajungă s-o cunoască mai bine, era rece.

Ştia că prietenii ei presupuneau că acest lucru era din cauză că ea se dedicase carierei şi nu exista loc în viaţa ei pentru un bărbat care poate ar cere prea mult de la ea.

Dar adevărul era că îi era frică să se implice emoţional cu cineva.

Văzuse prea multe căsătorii şi relaţii distruse pentru a vrea să rişte să i se întâmple acelaşi lucru şi ei. Adevărul era că, cu toate aceste scuze, rămăsese în suflet aceeaşi fată prostesc de romantică de la cincisprezece ani.

Când iubea, voia să fie total şi fără rezerve; şi voia să fie pentru totdeauna.

Logica îi spunea că era naivă şi proastă în aCelaşi timp, impunându-şi astfel de ambiţii înalte; că o făcea intenţionat ca să-i fie imposibil orice gen de relaţie bărbat-femeie. În loc să coboare ştacheta puţin şi să accepte realitatea, ea se sustrăgea cu bună-ştiinţă de la plăcerea şi fericirea pe care ar fi descoperit-o procedând astfel şi totul numai fiindcă se pedepsea pentru a fi fost atât de proastă în privinţa lui Gareth.

Avusese doar cincisprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu! Puţin mai mult decât un copil; Se comportase jenant şi stupid, dar nu era undea fată care făcuse o pasiune pentru un bărbat. Şi ce dacă, din nefericire, Gareth îşi dăduse seama de sentimentele ei, asta nu însemna să simtă că dacă şi-ar permite să-i arate unui bărbat că-i pasă de el,

ar rămâne descoperită în faţa umilinţei şi durerii.

Mental putea avea douăzeci şi cinci de ani, încuviinţă ea obosită, în timp ce-şi parca maşina în locul ei special, dar emoţional era tot aceeaşi fată care fusese la cincisprezece ani. Nu accepta nici o concesie, nici chiar faţă de sine.

Trecuseră zece ani şi încă îi era frică să se facă de râs cu alt bărbat în felul în care se făcuse cu Gareth Seymour.

Poate Belinda avea dreptate. Poate că trebuia să se îndrăgostească… Dar pentru a-şi permite acest lucru, trebuia mai întâi să se simtă sigură în relaţia ei cu bărbatul interesat.

Oftă ieşind din maşină. Dacă Belinda i-ar cunoaşte gândurile secrete, fără îndoială i-ar spune că pune oul înaintea găinii şi ar critica-o că nimeni nu se îndrăgosteşte la comandă… că dragostea este o forţă în faţa căreia eşti incapabil să rezişti.

Casa ei făcea parte dintr-un mic şir de vilişoare tradiţionale construite din piatră, la distanţă de circa o milă de oraş.

Şi-o cumpărase cu trei ani în urmă, când părinţii ei se mutaseră; era suficient de mare pentru nevoile ei, dar destul de mică pentru a nu o copleşi, şi lucrul cel mai bun din toate, avea o grădină lungă în spate, iar de la ferestrele etajului avea o privelişte frumoasă a peisajului de ţară.

Mulţi dintre vecinii ei erau cupluri de pensionari, deşi în lunile din urmă se mutaseră şi două perechi de tineri căsătoriţi, care lucrau în oraş la noile companii ce luaseră fiinţă.

Vecinii pentru care făcuse cumpărături aveau amândoi în jur de optzeci de ani şi erau foarte

independenţi. Aveau doi fii şi o fiică şi câţiva nepoţi mari, dar fata lor şi familia ei locuiau acum în Australia, iar băieţii locuiau prea departe ca să le facă mai mult decât câteva vizite pe an, aşa că Sybilla descoperise că preluase rolul unei nepoate „adoptate” pentru vecinii ei.

Acum, când se îndrepta spre uşa ei din spate, Emily Simmonds o văzuse în mod sigur şi ieşi afară din casă, exclamând:

— Cerule! Ce naiba s-a întâmplat cu tine?

Sybilla îi explică la repezeală păţania cu căruciorul de cumpărături, dar trebui să refuze ceaşca cu ceai a lui Emily, spunându-i că trebuie să se schimbe şi să se grăbească la serviciu.

După ce cără cumpărăturile lui Emily în bucătăria acesteia, se grăbi înapoi spre casa ei, desfăcând în grabă şi depozitându-şi propriile ei cumpărători, înainte de a fugi pe scări şi în dormitor. Imaginea reflectată de oglinda înaltă de acolo îi confirmă cele mai rele temeri cu privire la înfăţişarea ei.

Părul i se uscase de acum, dar ploaia îi distrusese aspectul mătăsos fi trebuia să fie spălat din nou, fusta era stropită cu pete de noroi şi trebuia curăţată, cât despre bluză… partea din faţă era uşor umedă şi spre necazul ei, realiză că acolo unde ţesătura fină se mula pe trup, aceasta devenise aproape transparentă. Sutienul pe care-l purta era tot din mătase; ea îşi dădu seama că ploaia avusese acelaşi efect şi Gareth trebuie să fi…

Înghiţi cu greu, spunându-şi cu tărie că era o proastă, ba chiar şi mai rău, dacă credea pentru o singură clipă că Gareth Seymour ar îi avut cel mai

mic interes să se uite la trupul ei, cu sau fără haine.

Nu-i trebui mult timp ca să se schimbe şi să-şi aranjeze părul şi, în mai puţin de o oră, îşi parca maşina în faţa biroului pe care ea şi Belinda îl închiriaseră în centrul oraşului.

— Îmi pare rău c-am întârziat, se scuză faţă de Meg şi se grăbi să între.

— Nicio problemă, o asigură cealaltă fată. Oh, Belinda a sunat să spună că Tom este bine şi că se întoarce mâine, dacă vrei să-ţi iei ziua liberă. M-am uitat prin programările ei pentru astăzi, Are un prânz programat cu Talbot Engineering. May Lewis de la Talbot Engineering.

Inima Sybillei tresări, Ray Lewis era un client foarte bun, dar ca bărbat... Din momentul în care se cunoscusem, el îi arătase clar că voia mai mult decât o relaţie de afaceri eu ea, dar era un bărbat căsătorit şi chiar dacă n-ar fi fost, n-o atrăgea deloc. Ea realiza că aparenţa chipeşă şi farmecul lui ar putea înşela altă femeie, dar pentru ea acestea erau doar o mască menită să ascundă nesinceritatea şi poftele sexuale.

O cunoscuse pe nevasta lui şi imediat îi păruse rău pentru ea. Era evident că-şi adora bărbatul şi Ea fel de clar că era înspăimântată să nu-l piardă, ceea ce era probabil că se întâmpla, gândi Sybilla cu cinism.

Ray Lewis era un bărbat bogat, plin de succes, şi era genul de om Ia care fidelitatea... dragostea... promisiunile pe care le făcuse în căsătorie nu însemnau nimic. Mai devreme sau mai târziu va începe să se uite jur după o femeie în faţa căreia să facă paradă... genul de femeie pe

care un bărbat cu succesul lui financiar trebuia să aibă ca soţie. Până atunci, fără îndoială că el se va mulţumi cu o serie de mici aventuri lipsite de importanţă… dar într-o zi… Gura Sybillei se strâmbă cu dezgust., Ea-i explicase pe cât de clar se pricepea că singurul gen de relaţie în care era interesată cu el era limitată strict la afaceri, dar el refuzase să ţină seamă şi din acest motiv Belinda fusese de acord ca el să devină clientul ei.

Social, nu era întotdeauna posibil să-l evite, dar spera ca în cele din urmă el să fi înţeles. Ultimul lucru pe care-l dorea era să ia masa cur el; dar Meg spuse repede:

— El se gândeşte să-şi extindă compania şi vrea ca noi să-i furnizăm personal în plus până când pune lucrurile pe picioare. Ştiu că atunci când a fixat întâlnirea cu Belinda i-a zis aceste a că este singura lui zi disponibilă, fiind implicat în negocieri cu banca lui pentru restul săptămânii.

Era genul de afacere căreia ele nu-i puteau da cu piciorul. N-avea de ales, gândi Sybilla, decât să preia locul Belindei la acel prânz.

Dimineaţa aproape trecuse şi imediat ce frunzări corespondenţa, se făcu vremea să plece la prânzul fixat.

Belinda aranjase să se întâlnească cu Ray Lewis la un restaurant foarte scump şi foarte cunoscut, la câteva mile în afara oraşului. Era genul de loc propice pentru discutarea de afaceri în timpul zilei şi de distracţie noaptea.

Pentru Sybilla, atmosfera era mai curând apăsătoare şi luxoasă; ea prefera o atmosferă mai relaxantă şi o hrană mai simplă, dar era genul tipic de loc pe care l-ar alege Ray Lewis… genul

de loc menit să impresioneze.

Se schimbase într-un costum bleumarin şi o bluză curată, de mătase. Afară încă mai ploua, dar de data aceasta ea era pregătită. Pantofii şi ciorapii bleumarin nu vor scoate în evidenţă urmele de ploaie, iar pentru cazul în care ar avea greutăţi să-şi parcheze maşina în faţa restaurantului, se înarmase cu o umbrelă.

N-am idee când mă voi întoarce, deşi voi încerca să scurtez pe cât posibili, îi promise ea lui Men

Cealaltă fată râse şi sugeră glumeaţă:

Aş putea, dacă vrei, să-ţi telefonez la restaurant.

Sybilla gemu.

— Nu… să nu îndrăzneşti. Este genul de loc unde-ţi aduc telefonul la masă. Oribil.

Sosi la restaurant cu o întârziere de câteva minute faţă de ceea ce-şi planificase. Barul era plin, dar îl putu vedea pe Ray Lewis. El stătea într-un grup, întors cu spatele la ea.

Când se apropie, el se întoarse şi văzând-o, exclamă:

— Sybilla!

Şi apoi, înainte ca ea să-l poată opri, el o luase în braţe şi o sărută pe gură.

Când ea înţepeni de furie şi indignare, el îi şopti la ureche:

— Ştiam că mai devreme sau mai târziu vei începe să vezi lucrurile în felul meu. Tu şi cu mine…

— Belinda nu este disponibilă. Era prea târziu să contramandez şi am venit în locul ei, îi zise Sybilla sec. Nu putea face o scenă aici, la bar, oricât de mult condamna comportarea lui Ray. Nu-şi putea asuma riscul să-l facă de râs în public, deşi tare

mult i-ar fi plăcut s-o facă, pentru binele nevestei lui dacă nu pentru al ei personal.

Pe când încerca să se îndepărteze de el, acesta o înlănţui, fiind foarte încântat să refuze să-i dea drumul.

Ea simţea cum iritarea şi jena îi cresc, dar refuză să-i arate acest lucru, în loc de asta, spunându-i cu răceală:

— Îţi sugerez să-mi dai drumul, Ray. Suntem priviţi şi nu cred că vrei ca nevasta ta…

Ea nu trebui să continue. El deja o lăsase şi se retrăsese înapoi cu câţiva paşi. Era într-adevăr bărbatul cel mai demn de dispreţ, reflectă ea, refuzând să se lase pradă impulsului de a privi repede în jur să vadă cine ar fi asistat la acest comportament al lui, foarte neplăcut. Putea spera doar ca niciunul dintre clienţi să nu fi văzut.

— Dacă aş fi ştiut că urma să am plăcerea companiei tale, aş fi aranjat să te scot la cină. Undeva foarte intim şi discret, dacă.. Înţelegi ce vreau să spun.

Sigur că Sybilla înţelegea. Nu făcu nicio, încercare de a-şi ascunde repulsia faţă de el când îi spuse scurt:

— Acesta este un prânz de afaceri, domnule Lewis, nimic mai mult.

— Hei, ce-i cu acest „domnule Lewis “? Cât despre toată această aiureală despre afaceri… tu şi cu mine, ştim amândoi că potenţial, pentru noi o să fie mai mult decât atât. Te plac, Sybilla. Îmi placi la nebunie. Eşti o femeie foarte atrăgătoare.

O femeie de mare succes. Unii bărbaţi ar găsi asta ameninţător, dar nu eu. În fond… El voia s-o apuce din nou şi, instinctiv ea se dădu înapoi,

încordându-se când se lovi de cineva.

Când se întoarse pentru a se scuza îl auzi adăugând greţos:

— Consider asta o provocare. Te consider o provocare.

Şi ea ştia că persoana stând în spatele ei auzise foarte bine acest lucru.

Încercând să nu-şi arate jena şi nici furia, ea se strădui să-şi compună un zâmbet politicos şi se întoarse, pregătită să-şi ceară iertare. Şi atunci înlemni când văzu că bărbatul peste care dăduse era Gareth Seymour.

Scuza îi muri în gât. Privirea pe care i-o arunca el era plină de nemulţumire dispreţuitoare, felul în care se retrase pentru a nu avea nici cel mai mic contact cu ea, o făcu să-i năvălească sângele în obraji.

Aceasta era ultima persoană pe care şi-ar fi dorit-o să fie martoră la enervantele avansuri ale lui Ray faţă de ea. De două ori în aceeaşi zi fusese umilită în faţa lui Gareth; de doua ori se făcuse de râs în faţa lui.

Lângă ea, Ray o întreba ce vrea să bea. Automat, ea-i spuse apă minerală, neputându-şi dezlipi ochii de pe faţa lui Gareth şi de la dispreţul rece ce se citea pe aceasta.

— Hei, poţi să iei ceva mai stimulator decât asta, insistă Ray.

Ea scutură din cap. Rar se atingea de alcool şi niciodată când era vorba de discuţii despre afaceri şi condus maşina, dar Ray era unul dintre acei bărbaţi care părea să creadă că este înţelept să insişti, şi bănuia că până la urmă, va fi forţată să accepte şi să-l lase să-i cumpere ceva de băut,

ceea ce nu dorea şi n-avea intenţia să consume.

— Ştiu că acesta se presupune a fi un prânz de afaceri, dar nu este nicio lege care să spună că nu poţi combina afacerile cu plăcerea, şi deja ştii cât de tare îmi place să-ţi fac plăcerea, spunea Ray sugestiv şi mult prea tare. Suficient de tare ca să audă Gareth, judecând după privirea dezgustată care-i apăru în ochi.

Când ea se întoarse pentru a se îndepărta de el, Gareth îi spuse scurt:

— Proprietarul tubului de cremă de ras, pre supun. Nu pot spune că sunt impresionat de alegerea ta, Sybilla.

Era scandalos, de neiertat şi total deplasat ca el să facă un astfel de comentariu. Nu se mai văzuseră de zece ani; erau practic străini şi n-avea niciun drept, absolut niciun drept s-o critice în probleme în care era total neinformat!

Era gata să deschidă gura ca să-i spună „când îşi dădu seama ce făcea. Să se certe cu Gareth şi mai ales în public, era ultimul lucru de care avea nevoie. Era cu mult mai bine să ignore acea nefondată părere a lui despre ea, cu dispreţul pe care el credea că îl merită.

Totuşi, când se îndepărtă de el nu rezistă să-i spună:

— Din fericire pentru mine, părerea ta despre persoana mea… sau despre prietenii mei nu se ridică foarte sus pe scara mea de valori… Şi apoi, când zări femeia cu care-l văzuse de dimineaţă venind spre ei, adăugă nepăsătoare: Se întâmplă ca nici eu să nu fiu impresionată de prietena ta. Unghii roşii la ora nouă dimineaţa, sunt o dovadă că sare puţin peste cal, nu crezi?

Cu acestea, se întoarse din nou la Ray şi zise repede:

— Mi-e cam foame şi am puţin timp. Te deranjează dacă intrăm direct în restaurant?

Înainte ca acesta să poată obiecta, ea începu să meargă în direcţia restaurantului, rugându-se în gând ca Ray s-o urmeze.

Dintre toţi oamenii, să se lovească tocmai de el! Şi de ce, oh, de ce îşi permisese să deschidă discuţia răutăcioasă despre prietena lui, lucru care era neaşteptat pentru ea. Fusese total nenecesar… complet aiurea. Cel mai înţelept lucru pe care ar fi trebuit să-l facă era să ignore în tăcere răutatea lui şi doar să se îndepărteze de el. Pa lângă tocmai ceea ce făcuse băgându-se cu capiii în bucluc, îl mai şi provocase verbal. Chiar în fierbinţeala furiei fusese în stare să înţeleagă că lui Gareth nu-i făcuse plăcere atacul ei asupra prietenei lui şi cine n-ar fi învinuit-o?

Îşi aminti cât de îngrozită şi neînsemnată se simţise faţă de fetele pe care el obişnuia să le aducă acasă, ce tânără şi vulnerabilă se simţise prin comparaţie, şi se întrebă mohorâtă dacă nu fuseseră acele amintiri, amintiri care ar fi trebuit să fie de acum de mult uitate, responsabile pentru izbucnirea ei de astăzi.

Indiferent de cauză, nu mai era de niciun folos să regrete acum. Tot ceea ce putea spera era ca ea şi cu Gareth să nu mai vină în contact din nou.

Cu un pic de noroc, ar fi posibil. El, la urma urmei, nu putea rămâne în împrejurimi prea mult timp. Fără îndoială că va aranja ca afacerea lui Thomas să fie vândută sau lichidată, după care se va întoarce în America şi ea bănuia că nimeni din

oraş nu-l va mai vedea vreodată. În ultimii ani, doar dragostea pentru bun: cul lui îl adusese înapoi şi acum că Thomas era mort…

În ciuda faptului că Gareth refuzase să se alăture bunicului său în afacerile familiei, pentru că vrusese să-şi croiască propriul drum în viaţă, el şi Thomas rămăseseră întotdeauna apropiaţi; întotdeauna după vizitele lui, Thomas se simţea împlinit… pentru tot ceea ce realizase nepotul lui." Sybilla trebuise să asculte cu stoicism laudele lui Thomas la adresa acestuia, fiindcă ştia ce piuit înseamnă pentru bătrân.

După moartea părinţilor lui Gareth într-un accident, Thomas îl crescuse şi exista o legătură foarte, foarte puternică între ei.

Odată, ea îl întrebase pe Thomas cu naivitate dacă nu se supărase pentru hotărârea lui Gareth de a pleca să lucreze pe cont propriu, dar bătrânul îi spusese că băiatul avea dreptul să-şi construiască singur propria-i viaţă, şi că încercând, să-l ţină închis în orăşelul lor, când el dorea să fie altundeva, ar distruge legătura dintre ei şi ar distruge complet relaţia lor de prietenie.

Nu înţelesese atunci, la şaptesprezece ani, dar înţelegea acum. Auzise deja, de la cei care fuseseră la înmormântare, ce supărat fusese Gareth din cauza pierderii bunicului său, chiar dacă se stăpânise.

Acum, ea se întreba ce rol juca însoţi toarcă lui în viaţa sa. Peste ani, Thomas niciodată nu vorbise cu ea despre femeile pe care Gareth le cunoştea. Ştia că Thomas vrusese ca el să se însoare… vrusese ca el să aibă copii, dar după câte se părea, el nu găsise încă femeia cu care să vrea Bă se

stabilească. Doar dacă…

Sentimentele şi viitorul lui Gareth n-aveau inimic de a face cu ea, îşi spuse ea posomorâtă în timp ce chelnerul trăgea scaunul pentru ea:

De fapt, nu era treaba ei să se gândească la Gareth… sau să-i permită accesul în mintea ei. Chiar acum trebuia să se concentreze asupra lui Ray şi a noii afaceri pe care sperau s-o obţină de la el.

La urma urmei, de aceea se afla aici, şi cu cât mai repede va clarifica cu Ray acest lucru, cu atât va fi mai bine.

Masa fu la fel de dificilă precum prevăzuse; De câteva ori, Ray încercase s-o păcălească să ia cina cu el, dar de fiecare dată ea se sustrăsese, până când la urmă el începu să devină necioplit şi certăreţ.

Ştiind că trebuia să-l înfrunte, Sybilla îi spuse cu fermitate:

— Eşti un bărbat căsătorit, Ray şi chiar dacă aş fi atrasă de tine, acest singur fapt ar însemna că în ceea ce mă priveşte n-ar putea exista niciun gen de relaţie între noi.

— Genul de modă veche, aşa eşti tu? Ei bine, căsătoria nu este ceea ce ar trebui să fie, Sybilla. De fapt, căsătoria mea – ei bine, să zicem doar…

— Să nu zicem nimic, îl întrerupse Sybilla cu hotărâre. Ne aflăm aici pentru a discuta afaceri, Ray. Am altă întâlnire în această după-amiază, minţi ea, şi trebuia să trec pe la birou mai întâi.

Putea jura că lui nu-i convine, dar nu exista altă cale de a nu se lăsa şantajată de el, să între într-o relaţie pe care ea n-o dorea, Nicio altă cale;

Se simţea încă nervoasă şi indispusă când se

apropie de birou, disconfortul din timpul prânzului stându-i ca un ghimpe în coaste încă, dar nu aşa de mult din cauza lui Ray. Nu, cauza disconfortului ei era mult mai adânc îngropată în sufletul ei. Era din cauza faptului că se lovise de Gareth, că se simţea atât de ciudat, atât de supărată pe ea însăşi, că se lăsase provocată de Gareth în acea revanşă necaracteristică, aproape copilărească. S-o provoace! Se încruntă întrebându-se asupra acestor cuvinte. De ce naiba ar dori Gareth s-o provoace? în mod sigur… La fel ca şi ea, ultimul lucru pe care-l dorea era să aibă de a face cu ea.

Îi explicase destul de clar bunicului lui, cu zece ani în urmă, cât de puţin îi plăcea adoraţia ei copilărească.

Oare el o provocase sau ea – şi căuta scuze pentru propria-i comportare? Era ea…? Nu. Comentariul lui fusese o provocare clară şi deliberată. Dezgolind întreaga afacere de camuflajul ei emoţional şi privind-o calm şi logic, Gareth n-ar fi vorbit aşa, decât dacă ar fi vrut s-o provoace. Dar de ce? Aşa, ca să-şi poată exprima nemulţumirea faţă de ea. Dar de ce era necesar?

Doar dacă voia să-i accentueze cât de mult o dispreţuia. Îi era teamă că ea se mai agăţa încă de pasiunea ei de puştoaică? Faţa i se aprinse de indignare la acest gând. Aceasta fusese cu zece and în urmă. Se schimbase de atunci. Acum era o femeie.

O femeie. Era oare? Era o adultă, în mod sigur, dar o femeie… încercă să nu-şi amintească de câte ori îi evitase pe membrii sexului lui, pe toţi bărbaţii care o doriseră… o vruseseră, toţi bărbaţii

alo căror avansuri sexuale le respinsese într-un şuvoi de proteste şi teamă

Teamă nu de ei ca bărbaţi, ci să le permită să se apropie prea tare de ea şi s-o rănească emoţional. Aşa cum o rănise Gareth.

Dar era caraghios să fie influenţată de ceva… de cineva care jucase un rol relativ mic în viaţa ei. Alte fete avuseseră pasiuni asemănătoare şi continuaseră cu altele, reiaţii mai mature; de ce nu făcea şi ea la fel?

Era ceva legat de trauma produsă auzindu-l cum îi spunea bunicului lui că era conştient de sentimentele ei şi nu se simţea flatat de ele? Ei a din cauză că era prea sensibilă… prea temătoare de a iubi alt bărbat care nu ar dori această iubire? Dar nu fusese dragoste ceea ce simţise pentru Gareth. Fusese un copil. Avusese doar cincisprezece ani… şi destul de necoaptă pentru acea vârstă, dar nu necoaptă pentru a nu înţelege ce însemnau senzaţiile care o încercau on de câte ori se gândea la Gareth. Îşi scutură capul, încercând să-şi alunge din minte astfel de gânduri tulburătoare, gânduri pe care reuşise cu succes să le îngroape undeva în subconştientul ei, ultimii ani, spunându-şi că ea era, pur şi simplu, una din acele femei independente interesate mai mult de carieră decât de bărbaţi.

La ora când intră în birou, capul o durea. Meg o compătimi în legătură cu faţa ei palidă şi ochii hăituiţi, oferindu-i o aspirină.

Ea scutură din cap, spunându-i cu umor:

— Sunt alergică la aspirină. Întotdeauna îmi provoacă greaţă. Nu, voi fi OK. Este doar o durere de cap din cauza stresului, asta-i tot.

— Sper să ai dreptate, zise Meg. Există o epidemie prin împrejurimi care debutează cu o durere de cap şi apoi se manifestă ca gripa. Jumătate din oraş se pare că este la pământ din cauza asta.

— Nu provoca soarta, pledă Sybilla. Ultimul lucru de care avem nevoie acum este o epidemie de gripă.

Fuseseră câteva telefoane când ea lipsise, şi ascultând toate acestea, începu să semneze scrisorile pe care Meg le pregătise în absenţa ei. La ora patru avea o întrevedere cu o fată care se retrăsese din munca de operator la calculator înainte de naşterea primului ei copil, şi care acum dorea să se reangajeze. Întotdeauna erau în căutare de personal şi dacă Ray le cerea să-i facă rost de persoane competente pentru momentul când îşi extindea afacerea, ele trebuiau să preia încă trei fete noi. Bineînţeles că după întâlnirea avută cu el la masă se putea ca el să se hotărască să încheie afacerea cu altă firmă. Dacă voia, el o făcea, decise ea posomorâtă, înclinată pe jumătate să dorească să fie aşa, deşi din punct de vedere al afacerilor, contractul cu el era foarte valoros.

La patru fără zece, Belinda sună să confirme că va fi la birou a doua zi dimineaţa,

— Cum a mers prânzul cu Ray Lewis? întrebă ea,

— Nu prea bine, recunoscu Sybilla.

— Mmm. Îmi pare rău că te-am băgat în asta, dar ştiu cât eşti de diplomată şi plină de tact.

Plină de tact şi diplomată. Ei bine, nu-şi expusese aceste virtuţi astăzi, reflecta Sybilla peste două ore, când se pregătea să părăsească

biroul.

Acum, tot ce mai avea de făcut era să-şi petreacă seara trecând peste hârtiile pe care şi le luase cu ea acasă şi, cu un pic de noroc, mâine va fi în stare să se bucure de ziua ei liberă pe care o ratase astăzi.

Grădina ei avea nevoie de îngrijire şi ea-şi promisese că anul acesta va redecora camera pe care o avea în plus. De asemenea, promisese părinţilor ei că îi va vizita şi va petrece mai mult decât scurte weekend-uri cu ei şi chiar Belinda o avertizase că dacă nu-şi lua o vacanţă ca lumea în acest an, va fi în pericol de a deveni dependentă de muncă, la fel cum sunt drogaţii dependenţi de droguri.

Capul încă o mai durea când ajunse acasă şi la fel şi gâtul.

Îşi spuse că durerea de gât se datora celor înghiţite în timpul prânzului, refuzând cu încăpăţânare să admită posibilitatea de a cădea pradă virusului de gripă despre care Meg îi spusese că invadase oraşul.

Nu-şi putea permite să se îmbolnăvească, îşi spuse ea supărată, o oră mai târziu, când sorbea o ceaşcă de cafea. Şi nici nu intenţiona.

Dar în ora opt, când durerea de cap nu-i trecuse iar jena din gât persista, ea se trezi cuprinsă de dorinţa de a urca la etaj şi a se cufunda într-o baie fierbinte, lungă înainte de a se culca devreme.

Obosită, îşi termină cafeaua şi se îndreptă spre scări.

CAPITOLUL III

Baia se pare că micşorase tensiunea zilei din muşchii Sybillei, dar nu-i ameliorase cu nimic durerea de cap şi jena din gât, recunoscu ea când păşi afară din aburii parfumaţi şi se înfăşură într-un prosop mare, încruntându-se când auzi pe cineva sunând brusc la intrare.

Ea făcu o pauză, sperând ca oricine ar fi să plece, dar întotdeauna ea făcuse parte din acea categorie de oameni cărora le era imposibil să ignore un apel telefonic sau ţârâitul unei sonerii la uşă şi ori de câte ori încercase, neliniştea şi sentimentul de vinovăţie pe care-l încercase fuseseră atât de intense încât învăţase că era mai uşor să răspunzi la apeluri, oricât de neplăcute puteau fi.

Nu putea să fie decât Emily, vecina ei, vrând să-i mulţumească pentru cumpărăturile din acea dimineaţă şi sperând la un pic de taifas.

Ea se grăbi pe scări, cu picioarele încă goale, cu trupul umed sub prosop, scuzându-se când începu să deschidă uşa:

— Regret că a durat atât, făceam o baie…

Şi apoi tăcu brusc când îşi dădu seama că nu vecina ei era persoana care sunase.

— Gareth! exclamă ea slab. Ce naiba…? Ce faci aici?

— Mulţumesc pentru primirea caldă.

El trecu peste prag şi ajunse lângă ea înainte ca fata să-l poată opri, înalt, cu umerii laţi, umplând micul spaţiu şi făcând-o să-şi dea seama cât de mică şi vulnerabilă era prin comparaţie: Fără pantofi abia trecea de umărul lui.

Simţi cum i se face pielea ca de găină şi o reacţie care o ardea undeva în interiorul trupului;

cuprinzând-o un val de furie şi teamă neputincioasă.

Nu era drept ca el s-o afecteze în halul acesta… nu era corect. Terminase cu tot ceea ce simţise pentru el, în mod definitiv. Sau aşa crezuse.

Cum putea sta acolo, aşa, minunându-se de şocul avut de ea la vederea lui când el trebuia să ştie? Se înfioră brusc, lăsând să picure câţiva stropi de apă pe umărul ei gol.

Observă cum Gareth rătăci cu privirea pe umerii ei care o trădau, ca apoi ochii să-i devină cercetători când se opriră asupra ei.

Ea-şi simţi gura insuportabil de uscată. Trebuia să se lupte cu impulsul de a-şi umezi buzele uscate cu limba. Ca şi cum ştia ce simţea ea, el se uită la gura ei.

— Ştii, nu prea arăţi mai în vârstă decât arătai la cincisprezece ani.

Cuvintele lipsite de expresie o pătrunseră, rănind-o.

Ce încerca el să spună? Că pentru el era tot atât de neatrăgătoare din punct de vedere sexual, cum fusese atunci? Ei bine, n-avea nevoie să-i spună el acest lucru.

Ce bărbat arogant! El chiar credea…? Ignorând cu hotărâre senzaţia de durere ascuţită pe care o experimentase mai devreme, acel moment de autocunoaştere când realizase că, într-un fel, o oarecare parte a ei era capabilă încă să reacţioneze la el, răspunse sec:

— Chiar? Trebuie să fie lumina slabă – de aici.

Fără îndoială că el compara faţa ei curată, lipsită de fard, cu sofisticarea prietenei lui, de o eleganţă rafinată. Şi ei nu-i păsa ce gândea el

despre ea, îşi spuse ea neliniştită. Nu era singurul bărbat pe lume şi părerea lui nu mai conta pentru ea. N-avea decât să creadă orice voia despre ea.

Ce vrei, Gareth? întrebă ea, refuzând să se lase cuprinsă de senzaţia de slăbiciune care-i Invada trupul.

El stătea prea, prea aproape de ea. Putea miloşi parfumul răcoros al nopţii pe pielea şi hainele lui. Dacă i-ar atinge faţa, ar simţi-o rece, oalele tari sub pielea feţei, şi dacă el ar atinge-o…

Înghiţi nervos, ochii ei întunecându-se trădător, când oglindiră confuzia şi starea ei de nelinişte.

În timp ce-şi înlătura mental nedorita teamă faţă de ceea ce simţea, îl auzi pe Gareth spunând sec:

— Aparenţa n-are legătură cu naivitatea, fiindcă nu cred că naivitatea mai este stilul tău, nu-i aşa?

Ea îl privi, ne fiind în stare să înţeleagă implicaţia vorbelor lui spuse cu o voce blândă.. La alt bărbat, poate le-ar fi interpretat ca o provoc care sexuală, dar venind din partea lui Gareth..

Comportamentul lui faţă de ea conţinea un amestec de nemulţumire, dispreţ şi ceva ce semăna cu furie reţinută.

Se uită peste el, la uşa de la intrare închisă; gândindu-se posomorâtă că cu zece ani în urmă şi-ar fi vândut sufletul pentru acest grad de intimitate cu el, pe când acum… pe când acum, tot ce voia de la el era să plece şi s-o lase singură. Prezenţa lud aici, în coridorul de la intrare, erai prea copleşitoare… şi părea… prea periculoasă emoţional, atât de mult încât aproape simţea aerul dintre ei încărcat de ostilitate şi furie.

Şi de ce naiba ar fi el ostil faţă de ea? Precis nu din cauză că Thomas îi lăsase colecţia de

porţelanuri?

Gareth nu fusese niciodată zgârcit. Thomas fusese un om bogat, dar ea ştia că Gareth insistase întotdeauna să-şi croiască propriul său drum în viaţă. Când era la universitate, îşi lua slujbe în perioada vacanţelor, refuzând să-i permită lui Thomas să-i mărească suma pe care i-o dădea lunar, hotărât să fie independent.

Şi atunci, de ce i-ar fi ostil Gareth? Din momentul în care ea auzise acea conversaţie, îşi dăduse seama că îi cunoştea sentimentele pentru el şi le deplângea îl evitase, refuzând să se întoarcă la Cedars până când nu aflase că el n-ar fi acolo. Un an de călătorii după ce terminase universitatea şi apoi faptul că el optase să preia un post la Boston, însemna că în ultimii doi ani înainte de terminarea studiilor, ea abia îi văzuse, deci era, greu de crezut că el era încă supărat fiindcă la cincisprezece ani avusese tupeul să se îndrăgostească de el. Nu, logic se putea ca supărarea lui să provină dintr-o părere greşită, acum, când el stătea câteva zile în oraş, că ea va începe să-i dea târcoale aşa cum făcuse când era o puştoaică. Dar îi dovedise deja că ştia că sentimentele ei nu se bucurau de reciprocitate şi ultimul lucru pe care-l voia era să fie receptivă unei umilinţe şi dureri viitoare.

Deci, de ce această supărare?

— Te-ai transformat într-un fel de femeie, Sybilla.

Într-un fel de femeie. Felul în care o spunea nu suna a compliment. Putea aproape să simtă dezgustul din vocea lui, şi era sigură că i-l putea vedea şi în ochi.

Ca întotdeauna când se simţea atacată, ea răspunse cu o degajare care o proteja, pe care şi-o dezvoltase în decursul anilor pentru a-şi ascunde vulnerabilitatea şi sensibilitatea, dând din umeri când îi spuse cu indiferenţă:

— Aşa mi-au spus şi ei.

— Ei? Gura lui se rotunji într-un zâmbet cinic. Cu zece ani în urmă, dacă ai fi înţeles ce aş vrea să-ţi spun, lucru de care mă îndoiesc, te-ai fi înroşit şi te-ai fi jenat îngrozitor.

Era atât de furioasă încât abia mai respira, 1 Cum îndrăznea el să facă aluzie la trecut... la nebunia ei, la durerea care o măcinase, durere care încă o mai rodea? E-n regulă, în mod evident el n-o plăcea... o dezaproba... simţea supărare şi nemulţumire faţă de ea, dar nu era un motiv pentru el să se refere la ceva care trebuie să ştie că-i cauzase o mare suferinţă.

— Acum zece ani aveam cincisprezece ani, îi aminti ea cu amărăciune. Un copil. Acum sunt o fe... o adultă.

— O femeie, voiai să spui? o provocă el. Da; cu siguranţă că asta eşti.

Se uită la ea posomorât, cu ochii lui gri mai întunecaţi şi mai intenşi, muşchii feţei ciudat de încordaţi.

Ea se cutremură din nou şi-şi dădu seama că începea să i se facă frig. Simţi cum o apucă strănutul. Încercă să se stăpânească, întrebând iarăşi:

— Ce faci aici, Gareth?

Strănută când vorbi, întinzând mâna în grabă după o cutie cu şerveţele de hârtie ce se afla pe măsuţa din hol, suflându-şi nasul cu putere şi

sfidare. În Visurile ei, ea se imaginase cândva impresionându-l pe Gareth cu felul în care se schimbase, se maturizase… cu comportamentul ei rece de femeie de afaceri, cu hainele alese cu grijă, cu succesul ei… dar după episodul de dimineaţă şi acum toate acestea…

— Am venit să-ţi înapoiez asta, îl auzi ea zicând şi când se uită la el, văzu cum scoate un tub cu pastă de dinţi din buzunarul de la haină.

În seara asta, el era îmbrăcat obişnuit: pantaloni închişi la culoare, cămaşă albă cu dunguliţe gri, o vestă verde de bumbac şi un bluzon negru pe deasupra.

Când ea-şi aţinti privirea asupra lui, el continuă:

— Ai lăsat asta în această dimineaţă. La supermarket.

Ea privi tubul de pastă de dinţi neînţelegând. El venise aici, depăşindu-şi starea de neplăcere pe care o simţea faţă de ea, doar ca să-i înapoieze un tub. Buzele ei se desfăcură. Se uită la eH plină de confuzie.

— Ţi-a lipsit?

— Eh..; nu… eu; înghiţi.. Hapciu! Se opri când strănută din nou.

— Ţi-e frig. Vorbele lui sunau aproape acuzator. N-ar trebui să stai aici, aşa...

— Dacă n-ai fi sunat, n-aş fi stat, ripostă Sybilla apărându-se.

Sprâncenele lui se ridicară.

— Nu. Se pare că aşteptai pe cineva."

Felul în care el pronunţase „cineva” arăta clar că el se referise la un bărbat… un amant, de fapt. Sybilla deschise gura să-i spună că se înşela şi că se aştepta s-o găsească pe vecina ei la intrare, dar

şum gând pervers o făcu să se răzgândească şi ridică din umeri nepăsătoare.

— Şi dacă aşteptam..?

Nu este treaba mea, termină el pentru ea? Poate că nu, dar din cât ştiu despre părinţii tăi, 1 m-ar fi prea fericiţi să afle că fiica lor are o aventură cu un bărbat căsătorit şi, se pare, nici măcar obosindu-se să ascundă ceea ce face.

Sybillei nu-i venea să-şi creadă urechilor. Să spui că era uluită însenina să-i subestimezi sentimentele.

Ar fi putut să nege, bineînţeles, ar fi putut să-i spună că se înşală, dar din anumite motive n-o făcu, reamintindu-i cu agresivitate:

— Sunt o adultă, nu un copil, Gareth. Este treaba mea şi numai a mea cum aleg să-mi trăiesc viaţa.

— Da? Şi nevasta amantului tău? Dar presupun că sentimentele ei nu te interesează.

O făcu să se umple de furie şi resentiment faptul că el o judeca atât de greşit, fiindu-i imposibil să scoată o vorbă.

— N-ai nimic de spus? Cât te-ai schimbat: După bunicul meu erai idealul de femeie. Nu înceta să te laude, dar nu te cunoştea în realitate? nu-i aşa, Sybilla? Nu te putea cunoaşte. Afişându-te în public cu un bărbat însurat…

— M-am săturat de asta, îl întrerupse Sybilla furioasă. Pentru informarea ta… Se opri.

De ce naiba trebuia să se apere în faţa lui? Lasă-l să creadă ce vrea!

— Chiar ai venit aici să-mi înapoiezi pasta de dinţi? îl provocă ea supărată, sau a fost doar o scuză să…? se opri, uimită să vadă cum pielea lui

se colorează. Avea dreptate, realiză ea. Fără să vrea lovise la ţintă. Înapoierea pastei de dinţi e: a doar o scuză să vină aici şi s-o muştruluiască. Dar de ce? Ce importanţă avea pentru el cum îşi trăia ea viaţa? Acum, mi-ai spus ce-ai avut de spus, mi-ai arătat clar punctul tău de vedere şi aş vrea să pleci.

— Înainte de a-ţi sosi amantul.

Sybilla se uită la el şi-i zise cu răceală:

— Ca fapt divers, eram în drum spre pat.

— Deci?

Pentru o clipă ea nu înţelese, şi apoi, când o făcu, faţa i se înroşi şi-l privi cu un resentiment amar. Trecu pe lângă el spre uşă, intenţionând s-o deschidă şi să-şi repete cererea.

Totuşi, când trecu pe lângă el în holişorul îngust, păstrând cât de multă distanţă se putea între ei, el se mişcă, blocându-i calea. Furioasă pe el, ea păşi înapoi, încurcându-şi picioarele în marginea prosopului.

Simţi cum ţesătura i se trage peste piept, realiză ce se întâmpla şi prinse înnebunită prosopul, Strângându-l protector lângă sâni când Gareth se mişcă în direcţia ei.

Ochii lui fuseseră aţintiţi asupra feţei ei, dar acum, în mod enervant, atenţia i se concentrase asupra trupului ei, acolo unde sânii erau dezgoliţi, peste marginea prosopului.

El mai făcu un pas pentru a se apropia şi, instinctiv ea întinse o mână pentru a-l ţine la distanţă. N-avea unde să se retragă, spatele ei era deja lipit de perete, iar senzaţia ascuţită care o străbătu n-avea nimic de-a face cu frica.

Dar era prea târziu mâinile lui îi apucaseră

umerii, degetele-i erau tari şi calde.

— Sybilla…

Vocea lui era aspră şi supărată. Îi pronunţase numele de parcă o ura.

— Gareth… nu…

Ar fi trebuit să sune a protest, dar chiar şi pentru propriile-i urechi semăna mai mult ca o rugăminte.

Tremură în braţele lui când îi simţi răsuflarea fierbinte la ureche.

— Blestemată să fii, Sybilla, îl auzi înjurând înainte de a o săruta. Să te ia dracu' pentru că mă faci să vreau asta.

Făcându-l să vrea… în timp ce gândurile i se învârteau ameţitor în cap, încercă să se întoarcă la realitate, să nu dea importanţă senzaţiilor fizice generate de apropierea şi atingerea lui. Nu-l putea lăsa să o sărute, nu-l putea lăsa să vadă cât de vulnerabilă era încă faţă de el… cum…

Mai târziu îşi jură că deschisese gura doar ca să-i spună să plece… că nu era vina ei că el interpretase greşit intenţia buzelor desfăcute şi răsuflarea scurtă, ca un indiciu că-i dorea sărutul şi apoi, odată ce gura lui se află pe a ei, fu prea târziu pentru negări, logică, raţiune.

Se pierdu într-o mare de senzaţii, se întoarse înapoi în timp, din nou o fată îndrăgostită nebuneşte, cu disperare, de un idol atât de greu de atins încât mimai să viseze la o astfel de intimitate ca aceasta, ar fi făcut ca trupu-i inocent să tremure de excitare şocantă.

Era prima dată când era sărutată cu furie, cu furia amărăciunii şi nemulţumirii, ceea ce făcea apăsarea gurii lui Gareth puternică şi aproape

dureroasă, iar căldura şi greutatea trupului lui formau un zid impenetrabil de care nu se putea elibera nu atât de el, recunoscu ea năucită, cât de propria ei vulnerabilitate, o vulnerabilitate care recunoştea că, neavând importanţă lipsa de tandreţe, de grijă, de emoţiile pe care le credea cu naivitate necesare pentru a putea răspunde vreunui bărbat cu dorinţă, exista undeva în adâncul ei ca o scânteie ce se aprindea periculos de uşor la intimitatea lui neaşteptată, aproape sălbatică.

Luptându-se cu dorinţa intensă de a-i răspunde care o ameninţa, ea scoase un sunet de protest sub gura lui Gareth, încordându-se în braţele lui; încercând să creeze un spaţiu între trupurile lor, uitând, când îi împingea pieptul cu mâinile, fragilitatea prosopului care o înfăşură, uitând totul în afară de nevoia de a opri imediat ceea ce se întâmpla, înainte ca ei să-şi dea seama cai de înnebunită era să-i răspundă.

În încercarea ei de a se elibera, în loc să-i dea drumul aşa cum voia, Gareth o muşcă cu cruzime de buza inferioară. Şocul îi smulse fetei un strigăt de durere care-i făcu pe amândoi să îngheţe:

Ea tremura acum. Îl auzi pe Gareth pronunţându-i numele într-un fel stupefiant. Îi mângâie buza cu limba în locul unde o rănise, dar imediat ea se trase.

— Sybilla…

— Pleacă de lângă mine!

Se trase din nou înapoi, de data aceasta uşurată că strânsoarea lui slăbise, dar uşurarea se transformă în jenă când el păşi înapoi şi prosopul, care stătuse lângă trupul ei doar datorită apăsării

lui, alunecă în jos înainte de a-l putea opri, dezgolindu-i sânii în întregime, sfârcurile umflate şi tari, pielea ei palidă în mod obişnuit, înroşită de dorinţă.

Pentru o clipă niciunul dintre ei nu mişcă, apoi, cu un mic strigăt de necaz, Sybilla prinse prosopul, mâinile-i tremurând când şi-l înfăşură pe trup.

— Sybilla…

— Ieşi, îi spuse ea cu o voce gravă.

Nu mai putea îndura alte insulte de la el. Tot ceea ce voia era să rămână singură… Să uite evenimentele extraordinare şi umilitoare care avuseseră loc.

Se întoarse eu spatele la el, trupu-i fiind cuprins de încordare când aşteptă ca el să plece. Auzi cum se deschide uşa, simţi aerul rece al serii… îl simţi cum se opreşte ca şi cum voia ca ea să se întoarcă, dar refuză să facă acest lucru, permiţând muşchilor încordaţi să se relaxeze doar, când auzi că uşa se închide după el şi era sigură că plecase.

Tremura aşa de tare încât nu se putea mişca din loc. Trebui să se sprijine de perete, încercând să-şi stăpânească reacţia involuntară a trupului."

Îşi simţea toată gura umflată, buza o durea în locul în care o muşcase el, sânii o ardeau şi în josul trupului avea o senzaţie… o nevoie… o dorinţă… o amintire conştientă a ceea ce simţise când greutatea lui bărbătească o apăsase.

Se înfioră violent, încercând să se elibereze de capcana ce se căscase în faţa ei. Nu era drept… era prostesc, aproape bolnăvicios, să fie obligată să se confrunte cu faptul că fusese răvăşită fizic de el, că dorise foarte tare…

Înghiţi, gâtul durând-o atât de tare încât o făcu să se cutremure. Îşi simţi capul uşor, ciudat de gol, ca şi cum era brusc incapabilă să formuleze vreun gând logic.

Sybilla nu-şi putea veni în fire după tot ceea ce se întâmplase… nu-şi putea închipui că el…

Înghiţi din nou. Ştia că bărbaţii puteau reacţiona aşa la mânie, dar lui Gareth părea să nu-i stea în fire, atât de neaşteptat… atât de şocant. Nu-şi imaginase niciodată… nu avusese în vedere niciodată… în visurile ei de puştoaică tânjise după sărutări tandre… inocente, idiot de caste… mângâieri bazate pe părerile copilăreşti despre ce ar trebui să fie dorinţa. Niciodată nu-şi închipuise că ar putea fi sărutată în modul în care Gareth tocmai o sărutase, nici chiar în anii ei de maturitate nu-şi imagina că ar putea răspunde acelui amestec de dorinţă şi furie bărbătească. Corpul ei se încordă iarăşi. Scoase un sunet de disperare din adâncul gâtului, ignorând durerea pe care i-o cauza.

Încă nu-i venea să creadă că se întâmplase „că Gareth intrase aici şi într-adevăr…

Se cutremură. Fără îndoială că dacă-l provoca, el ar pretinde că a fost vina ei în întregime, că ea fusese vinovată din cauza lipsei lui de control… Că era vorba de provocarea ei aparentă, refuzul de a-i respinge acuzaţiile, care pusese paie pe foc, aţâţându-i furia.

Obosită, urcă scările. Acum o durea tot corpul şi începea să sufere din cauza şocului fizic şi emoţional.

Niciodată nu i-ar fi trecut prin gând, nici în o mie de ani, că Gareth ar acuza-o că are o aventură

cu un bărbat căsătorit, să fie atât de interesat de ceea ce ar face ea, ca să-i condamne comportarea cu amărăciune şi dispreţ. Niciodată nu-şi imaginase că va reacţiona cu o astfel de agresiune sexuală.

Zăpăcită şi confuză, se trânti pe pat, strângându-şi aşternuturile în jurul ei, ghemuindu-se.' Buza încă o durea şi se umflase şi totuşi, când îşi amintea sărutul lui, nu era repulsie ceea ce simţea.

În loc de asta… în toc de asta… Inima îi tresări când încercă să nege fiorul senzaţiilor care o parcurgeau.

Era o nebunie… imposibil. Nu putea simţi aşa… nu trebuia să simtă aşa… nu îndrăznea să-şi permită să se simtă aşa… atât de conştientă, atât de responsabilă, atât de periculos excitată de amintirea pasiunii lui Gareth.

N-avea dreptul să se lase încântată… niciun drept şi niciun sens, chiar dacă o făcea. Mergea pe o potecă despre care ştia deja că duce doar spre suferinţă şi durere.

Îşi simţea capul ca şi cum ar fi fost umplut cu vată, gânditul i se părea un efort mult prea mare. Tot ceea ce voia acum era să uite totul… să închidă ochii şi să adoarmă, rugându-se ca atunci când se va scula din nou să descopere că întregul incident fusese un vis şi nu se întâmplase nimic în realitate.

Tremura, în ciuda căldurii din pat. Gâtul o jena îngrozitor; capul o durea insuportabil îşi aminti iar de avertismentul lui Meg în legătură cu virusul gripei, dar îşi spuse cu încăpăţânare că nu va capitula în faţa acestuia; era doar o răceală – doar

reacţie!

CAPITOLUL IV

Sybilla trebui să repete promisiunea făcută sieşi, de zece sau chiar mai multe ori, în timpul zilei următoare. În ciuda faptului că era ziua ei liberă şi o aşteptase cu nerăbdare pentru a-şi petrece o parte din timp în grădină, descoperi că suferă de oboseală, de o senzaţie de leşin, care o împiedică să facă ceva mai energic şi profitabil decât să hoinărească prin grădină de câteva ori, spunându-şi că ar trebui să înceapă să taie şi să cureţe, ca apoi să descopere că-i lipsea hotărârea de a face altceva.

Necazul era că mintea-i era prea plină de altele… prea ocupată cu alte probleme.

Gareth… cine s-ar fi gândit vreodată… cine şi-ar fi imaginat? se cutremură convulsiv, pielea arzându-i. Ce s-ar fi întâmplat dacă în loc de a se fi purtat rece cu el şi a-l respinge, ea ai…?

Înspăimântată de direcţia gândurilor proprii, se uită cu atenţie la forsiţia din faţa ei. Acum terminase de înflorit şi era gata de tăiat.

Dacă avea minte în cap, s-ar întoarce înapoi în casă şi ar lua hainele pentru grădinărit şi cuţitul de tăiat şi s-ar apuca de treabă. Aerul curat ar ajuta-o să-şi limpezească puţin capul şi, dacă gâtul o jena şi ea simţea cum tremură uşor, atunci trebuia să se concentreze pentru a scăpa de aceste simptome prin voinţă, în loc să devină atât de absorbită, de obsedată de Gareth Seymour şi comportarea lui inexplicabilă.

Fără niciun chef, se întoarse în casă. O scurtă

plimbare sau altă formă de exerciţiu fizic era probabil tot ce avea nevoie ea. Un complex nou se deschisese în afara oraşului. În ceea ce iniţial fusese un conac victorian dărăpănat. Acesta fusese transformat într-un mic hotel select şi i se adăugase o nouă aripă care conţinea săli de conferinţe şi un bazin de înot, camere de jocuri, sală de gimnastică, terenuri de tenis şi alte facilităţi.

Belinda fusese cea care sugerase că ar trebui să devină membre, în special pentru motiv de afaceri; ea şi soţul ei erau amândoi jucători de golf entuziaşti şi foloseau terenul ataşat complexului; în vreme ce Sybilla prefera să facă uz de terenul de tenis şi bazinul de înot.

Se putea duce cu maşina până acolo, putea înota, apoi să ia un prânz uşor şi cu puţin noroc să descopere că exerciţiul îi redase energia, dar în loc să dea curs acestui plan, se trezi că mintea îi zboară periculos şi re bol în direcţia lui Gareth.

Femeia care fusese cu el era extrem de strălucitoare şi totuşi, Sybilla ştia instinctiv că, în ciuda dorinţei bunicului lui de a se însura şi a avea copii, Gareth n-ar fi luat-o.

De ce nu se însurase Gareth? murmură ea. Ştia cât de mult muncise pentru a se stabili în America şi cât succes avusese. Poate că asta însemna că nu avusese ocazia să-şi formeze o relaţie profundă, sau poate că nu dorise acest gen de implicare, sau nu găsise persoana potrivită, însoţitoarea lui, blonda… chiar era ea potrivită?

Durerea care o străbătu era atât de ascuţită, încât făcu ca braţul să-i tremure. Cafeaua sări din ceaşcă pe masă. Puse jos ceaşca, şocată de

propria-i reacţie, bucurându-se intens că n-avea niciun martor.

De ce, după toţi aceşti ani, reacţionase aşa? Gareth nu însemna nimic pentru ea. Trecuse peste infatuarea infantilă din urmă cu ani.

Trecuse? Dacă era adevărat, atunci de ce fusese atât de conştientă de el în seara trecută… de ce se gândea acum la el, de ce era ea…?

Se ridică în picioare, străbătând bucătăria cu neastâmpăr. Acest lucru era prostesc… şi, mai rău, periculos. Slavă Domnului că Gareth va pleca în curând şi ea se va întoarce, la normal, uitându-l, sau cel puţin să-l împingă într-un sertar întunecos din fundul minţii, păstrându-l închis acolo.

Acum, după tot acest timp care se scursese, ultimul lucru pe care voia să-l facă era să se transforme într-o victimă a propriilor ei emoţii, întemniţată de trecut, nefiind în stare să-şi depăşească durerea, incapabilă să înveţe din asta şi să se îndrepte liberă spre maturitate.

Ea avusese o pasiune imensă pentru Gareth şi el ştiuse despre asta… ştiuse şi fusese supărat din această cauză. Nu era singura puştoaică din lume care trecuse printr-o astfel de experienţă.

Ei bine, asta o făcuse prudentă, extrem de prudentă de fapt, în felul în care reacţiona faţă de alţi bărbaţi, dar îi dăduse conştiinţa socială a riscului promiscuităţii, şi asta nu fusese un lucru bun?

Nu, dacă asta însemna că era înspăimântată de moarte să iubească un bărbat care ar respinge-o aşa cum o respinsese Gareth. Remediul la asta se afla în propriul ei suflet şi era ceva pentru care nu-l putea învinui pe Gareth. Ştia deja acest lucru.

Da, ştia asta, fu ea de acord cu sine, dar cumva, văzându-l… a vându-l aici în casa ei, se dezgropaseră atâtea amintiri dureroase pe care credea că le depăşise cu mult timp în urmă, încât se simţea confuză, aproape înfricoşată, incapabilă să a; bă încredere în mintea ei care s-o ghideze logic şi în siguranţă în amalgamul propriilor emoţii.

Când Gareth o sărutase, pentru o fracţiune de secundă sălbatică şi imposibilă, vrusese să-i răspundă, să-şi unească furia cu a lui, cu violenta şi pasiunea lui. Îşi atinse buza rănită cu limba, cutremurându-se când îşi dădu seama că propria ei furie, propriul resentiment şi propria amărăciune din noaptea trecută, îi provocaseră o stare că ar fi putut s-o facă, de bunăvoie şi cu desfrânare, să-i aplice acelaşi soi de pedeapsă fizică ca aceea la care o supusese el.

Telefonul sună şi bucuroasă că ceva o distrăgea, se duse să răspundă.

Era mama ei, telefonând să întrebe când va putea ea să-i viziteze. Trebuia să recunoască faptul că n-o putea lăsa încă singură pe Belinda, dar premise că o va face cât de curând.

Abia o jumătate de oră mai târziu închise telefonul, după o lungă convorbire, şi realiză cu un sentiment de jenă că nu-i spusese maică-sii că Gareth era acasă.

Nervoasă, spunându-şi că pierduse destul timp analizându-şi emoţiile, tocmai era pe care să se străduiască să iasă în grădină şi să aranjeze forsiţia când telefonul sună iarăşi.

Apucă receptorul, un uşor fior străbătând-o când vocea unui bărbat îi rosti numele, dar aproape

instantaneu îşi dădu seama că cel care o suna nu era Gareth, aşa cum crezuse mai întâi, ci Ray Lewis.

Se supără pe sine pentru emoţia care o cuprinsese, dar şi fiindcă fusese atât de proastă încât să nu-i recunoască imediat vocea lui Ray Lewis. Oricum, nu semăna cu a lui Gareth, fiind mai ascuţită, neplăcută şi cumva, mai puţin bărbătească. Ea răspunsese cu o voce tăioasă.

Când înţelese că voia s-o convingă să ia cina cu el, sub pretextul de a discuta în continuare despre personalul pe care voia să-l angajeze, nu-şi mai putut stăpâni furia.

Nu putea uita ce-i spusese Gareth seara trecută, presupunerea pe care o făcuse privitor la o relaţie dintre ea şi Ray, şi acum se întreba dacă şi alţii se pripiseră să tragă aceeaşi concluzie greşită, dacă şi alţii gândeau că relaţia lor nu era strict legată de afaceri. Dacă era aşa... dacă era aşa, n-avea importanţă cât de profitabilă era afacerea pe care le-o propunea el, acel soi de, bârfe nu putea decât să strice reputaţia şi profesionalismul firmei, eu care Sybilla se mândrea.

Din această cauză fu mai scurtă cu Ray Lewis decât fusese înainte, accentuând că el era clientul Belindei şi că acum Belinda se întorsese înapoi la birou şi cel mai bun lucru ar fi să ia legătura cu ea.

Când el îşi repetă invitaţia la cină, ea răsuflă adânc şi-i spuse cu răceală că nu era clientul ei, aşa că nu vedea niciun motiv pentru a-i accepta invitaţia.

Ray râse şi spuse:

— Dar cine vorbeşte despre afaceri?

Furia ei crescu. Descoperi că strângea receptorul atât de tare încât o dureau degetele. N-avu altă alegere decât să-i spună că nu era nici interesată, nici flatată de ceea ce părea el să sugereze. Era, îi reaminti ea, un bărbat căsătorit şi chiar dacă n-ar fi… Răsuflă adânc, avertizându-se că sărea peste cal şi un simplu „Nu” ar fi fost probabil destul. Şi ca să fie şi mai rău, nu putea spune cu sinceritate că reacţia ei n-avea nimic de a face cu acuzaţiile şi presupunerile lui Gareth.

Îşi dădu seama, după supărarea şi răspunsul sarcastic al lui Ray Lewis la refuzul ei, că îşi făcuse probabil un duşman din el.

— Să ştii că nu eşti singura stea de pe cer, îşi spuse el răutăcios. Apoi adăugă… în locul tău nu m-aş supraevalua. Eşti la fel ca restul sexului tău, umblând după căsătorie şi un bărbat bogat. Nu mă păcăleşti. Aştept veşti din partea ta. Dacă crezi într-adevăr că ceea ce ai între picioarele tale merită…

Sybilla închise telefonul, stomacul strângându-i-se din cauza şocului şi dezgustului.

Întotdeauna ştiuse, undeva în subconştient, că Ray Lewis era genul de bărbat care le ura pe femei şi poate, în secret, se temea de ele, dar era prima dată când fusese subiecţii unui astfel de soi de agresiune bărbătească. O făcuse să se simtă murdărită… înfricoşată şi neputincioasă, într-un fel în care Gareth, cu toată exprimarea furiei lui faţă de ea, n-o făcuse. Furie lui Gareth fusese curată, neîntinată de resentimente faţă de sexul ei.

Cel puţin acum era sigură de un lucru Ray Lewis va înceta s-o mai piseze să iasă cu el şi dacă

oamenii bârfeau… o judecau greşit, îşi vor da seama curând că greşeau.

Ce va spune Belinda când va descoperi că erau pe cale de a pierde afacerea cu el era altă treabă. Oftând, Sybilla încuviinţă c-ar fi trebuit să fie mai plină de tact cu el, probabil ar fi putut să fie dacă n-ar fi fost influenţată de acuzaţiile lui Gareth.

Dar de ce naiba avea importanţă pentru ea ce credea Gareth Seymour despre asta? Dacă ea ar avea puţin bun-simţ…

Însă lucrurile stăteau aşa cum stăteau. Pe moment, dovedea o lipsă primejdioasă a acestui articol.

Capul o durea din nou. N-avea de gând, deloc n-avea de gând să se lase pradă acestui virus, îşi spuse ea supărată. Fusese mult prea indulgentă cu ea însăşi o singură zi, şi uite ce suferea din cauza asta! Nu. În niciun caz nu-şi va permite să se îmbolnăvească, fie el virus sau nu.

Îşi repeta această convingere în dimineaţa următoare când se îmbrăca să plece la serviciu, spumându-şi eu tărie că era vorba doar de gâtul care o jena şi capul care o durea şi, o dată ajunsă la masa ei de lucru, va fi atât de ocupată încât va uita de disconfortul pe care i le provocau.

Rezistând cu încăpăţânare tendinţei de a se ghemui la loc în pat şi a rămâne acolo, coborî Ia parter şi-şi luă micul dejun.

Soarele era sus, cerul era limpede şi albastru, promiţând o minunată zi de primăvară, dar când păşi afară, simţi un vânt înfiorător de rece – sau aşa i se părea ei când îşi strânse jacheta în jurul ei şi alergă spre maşină.

Belinda era deja la serviciu, cercetând

corespondenţa. O întâmpină cu un zâmbet cald care se transformă în încruntare plină de îngrijorare când auzi răguşeala din vocea ei.

— Te simţi bine? întrebă ea neliniştită.

— Bine, o asigură Sybilla. Dar vreau să-ţi spun două cuvinte. Ai un minut liber?

— Trebuie să mă duc la o întâlnire la ora…

— Va dura doar câteva minute, o linişti Sybilla. Se frământase toată noaptea, gândindu-se la eventualele repercusiuni ale respingerii lui Ray Lewis de către ea şi voia s-o avertizeze pe Belinda că ar putea pierde întreaga afacere.

— Să mergem în biroul meu, sugeră Belinda.

Sybilla o urmă, lăsând uşa întredeschisă în graba de a-i spune ce se întâmplase.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? o întrebă Belinda.

— Ştii problemele pe care le-am avut cu Ray Lewis?

Când Belinda dădu din cap, ea continuă:

— M-am văzut cu el când tu erai plecată. Ştii că voia să discute preluarea unui personal temporar?

— Da, a discutat asta cu mine. A spus câţi oameni vrea şi ce meserii trebuie să cunoască aceştia?

— A spus, dar nu cred că o să încheiem afacerea şi mine teamă că este vina mea. Ştii… este vorba că unii oameni par.. Să creadă că m-am încurcat cu Ray şi…

— Ce? Nu-mi vine să cred! protestă Belinda uimită. Oricine te cunoaşte… Ştiu că el este o catastrofă…

— Mai mult decât o catastrofă, o întrerupse Sybilla. Când am luat masa cu săptămâna trecută, a încercat de-a dreptul, să mă şantajeze pentru a

mă culca cu el. Bineînţeles că am refuzat. Chiar dacă nu era însurat... el bine, să spunem defer că nu este genul meu.

— Crezi că este al cuiva? o întrerupse Belinda sec. Biata Mi nevastă – cum naiba se descurcă eu el? Trebuie să fie cel mai mârşav bărbat din câţi. Am întâlnit. De fiecare dată câni trebuie să negociez eu el, mulţumesc stelei mele norocoase că mă consideră prea în vârstă şi trecută pentru a merita atenţia lui. Dar nu mi-ai menţionat asta, când...

— Nu. Pentru că abia după aceea am descoperit că oamenii se pare că trag concluzii greşite asupra unei presupuse aventuri a mea cu el.. Şi ca să înrăutăţească lucrurile şi mai tare mi-a telefonat ieri acasă. Când l-am repezit şi am accentuat că este clientul tău, a dat deoparte, orice prefăcătorie că ar vrea să discute cu mine afaceri şi, ca să scurtez povestea, a trebuit să-i spun. Că-şi pierde timpul. N-am avut prea mult tact şi el... să spunem doar că felul în care a reacţionat m-a determinat să-i dau diacului. Îmi pare rău, Belinda, dar mi-e tare teamă că vom pierde contractat.

După o pauză, Belinda spuse eu, fermitate:

— La naiba, cu contractul. Mă simt foarte vinovată. Habar n-aveam că lucrurile mergeau aşa de prost şi el te hărţuieşte în acest mod. Ştiam că-ţi face curte, bineînţeles dar păreai sa.; ţii lucrurile sub control, cM timp am. Negociat cu el... Dar ca să te ameninţ-o:...

— Şi eu credeam că le am sub control, recunoscu Sybilla, dar, să spunem că el mi-a arătat clar că nu le am şi când este vorba de alţi

oameni care bârfesc despre o legătură între mine şi el care nu există şi nu va exista niciodată…

Tot dezgustul şi oroarea îi apărură în vocea care tremura uşor, iar Belinda se întinse şi ia acoperi mâna cu a ei.

— Ştiu ce trebuie să simţi, spuse ea încet, şi-ţi repet că nimeni, din. Cei care te cunosc cu adevărat n-ar crede nici pentru o clipă.

Se opri. Când Sybilla râse amar.

— Nu-i vorba despre tine, o asigură. Sybilla este… Se opri când auzi telefonul, sunând în biroul alăturat.,

— Mă duc să răspund., Meg încă n-a venit.

Gând se întoarse spre uşă fu cât pe ce să se lovească de un bărbat, care era pe cale să intre, faţa ei devenind albă ca varul, în timp ce-l privea şocată.

— Gareth!

Abia-şi dădu seama că-i rostise numele. El se uita la ea atât de încurcat. Dispăruse supărarea.. Furia de la ultima lor întâlnire şi, în tocul acestora, privirea din ochii lui arăta remuşcare… aproape chin.

Dar acest lucru era imposibil. Trebuie că avea vedenii. Clipi încet şi răsuflă adânc.

În spatele ei, o auzi pe Belinda exclamând cu curtoazie.

— Domnule Seymour, îmi pare rău că nu este nimeni în biroul alăturat!

— Nu-i nimic, răspundea Gareth uitându-se acum peste ea, spre Belinda. Oricum, am venit un pic cam devreme.

— Văd că o cunoaşteţi pe partenera mea.

Belinda se uită la ea cu curiozitate, întrebându-

te ce nu era în regulă cu Sybilla care ieşea pe uşă, păstrând în mod intenţionat cât mai mare distanţă între ea şi Gareth.

— Da, sigur. Sybilla şi cu mine suntem vechi… prieteni.

Prieteni! Niciodată nu fuseseră prieteni, reflectă Sybilla cu amărăciune, retrăgându-se spre biroul ei. Oh, pe vremuri se înşelase singură crezând că acele lungi ore pe care ie petrecuseră vorbind însemnaseră pentru Gareth ceea ce însemnaseră şi pentru ea, dar bineînţeles că nu fusese aşa. Ea era o fetiţă… aproape un copil, în trap ce el era un tânăr adult. Chiar şi acum îi veni să geamă amintindu-şi supărarea din vocea lui când îi spusese bunicului cât de puţină nevoie avea de adoraţia ei… ce imposibil îi era să se descurce în această situaţie.

E; bine, ea uşurase lucrurile, scutindu-i de prezenţa ei, evitându-l cu hotărâre… aruncându-se într-o orgie de partide de tenis, înot, petre ceri puşteşti, încât chiar şi părinţii ei începuseră să protesteze că se distrugea.

Tot ceea ce încercase era să distrugă iubirea ei pentru Gareth. În loc să fie îndrăgostită până peste urechi.

Şi reuşise. Reuşise? Bineînţeles că da. Bineînţeles că reuşise.

De ce venise el s-o vadă pe Belinda? Era posibil să aibă nevoie de serviciile lor? se întrebă ea iritată, nefiind în stare să se apuce de lucru, dar totuşi prea mândră, prea încăpăţânată ca să pară câtuşi de puţin interesată de el pentru a găsi o scuză să li se alăture.

O criză de strănutat o luă prin surprindere,

făcând-o pe Meg care tocmai intra în biroul ei cu o ceaşcă de cafea, să exclame:

— Ţi-am spus… este acel virus!

— Nicidecum, o contrazise Sybilla, abţinându-se să strănute din nou şi înjurându-şi propria slăbiciune, în gând.

Chiar în acel moment, uşa de la biroul Belindei se deschise şi amândoi, ea şi Gareth, ieşiră. El păru că vrea să se oprească, ezitând când ajunse în dreptul uşii deschise de la biroul ei, dar ea-i întoarse spatele în mod intenţionat şi începu s-o întrebe pe Meg despre o fişă de care avea nevoie pentru unul dintre interviurile din acea zi.

Doar când uşa din afara birourilor se închise după el, realiză cât era de încordată nervos, încât şi muşchii i se strânseseră de parcă ar fi trebuit să facă faţă unui atac… sau unui pericol.

— Mai există şi un pic de noroc, pronunţă Belinda când se întoarse, mergând către biroul ei. Mă aşteptam ca prin moartea bătrânului Seymour, firma să fie închisă. Fiecare făcea speculaţii pe această temă, dar se pare că nepotul lui nu numai că vrea s-o păstreze, dar intenţionează să se întoarcă şi s-o conducă el însuşi. Vrea să-i facem rost de doisprezece oameni cheie. Experţi în computere „ceea ce nu-i greu de găsit, şi un nou director care va…

Sybilla nu putea scoate o vorbă. Gareth se întorcea şi intenţiona să preia afacerea familiei, să ia locul bunicului său…

Nu-i venea să creadă. Refuza să creadă, dar cum putea s-o facă atunci când Belinda vorbea atât de surescitată despre lărgirea afacerii lor, o ofertă cu mult mai avantajoasă, chiar dacă – Ray Lewis se

ducea în altă parte?

— Nu, bineînţeles că nu există nici cea mai mică comparaţie între cei doi, spunea ea. Ray Lewis este respingător, în timp ce Gareth Seymour.. Îşi roti ochii în cap… Dacă eram cu zece ani mai tânără… şi dacă el nu avea nicio legătură.

Poate că nu legal. Sybilla se întrebă nu numai dacă el intenţionează să preia locul bunicului său şi să se întoarcă la tradiţia familiei, ci să se însoare şi să-şi formeze o familie… nepotul pe care şi-l dorise întotdeauna bătrânul Tom.

— Ce este, Syb? Ce s-a întâmplat? Arăţi îngrozitor, spuse Belinda, după ce încetase în sfârşit să-i ridice osanale lui Gareth şi realizând cât de albă şi stresată arăta partenera ei.

— A fost pusă la pământ de gripa care bântuie, pronunţă Meg speriată.

— Nu, nu-i adevărat, aproape ţipă Sybilla şi apoi, văzându-le feţele, se scuză şi spuse, uşor nesinceră: Sunt un pic nervoasă după întâlnirea de ieri cu Ray Lewis… cât despre bolnavă..: mi-e teamă că nu-mi pot permite. Este sărbătorirea nunţii de argint a Ritei şi a lui Paul Gittings în acest weekend. Şi nu pot lipsi de la.

— Cerule, sigur că nu. Paul este naşul tău, nu-i aşa?

— Da, confirmă Sybilla, şi ne-a recomandat tuturor când am intrat în afaceri.

— Aşa a fost. Sper că vor veni şi părinţii tăi.

— Sigur că da, vor fi prezenţi. Şi Anthony şi Claire. Ei intenţionau să-şi aducă şi copiii, stând peste noapte la mine, şi ar fi fost un pic cam aglomerat, dar Simon are o întrecere de înot duminică, aşa că toţi se vor întoarce în aceeaşi zi.

În timp ce răspundea la întrebările Belindei, creierul îi funcţiona cu febrilitate. Gareth se muta înapoi… permanent. Cum o să se obişnuiască cu… cu posibilitatea de a-l vedea… de a şti că poate da oricând peste el? Şi când el se va însura…

Inima i se strânse dureros. O cuprinse disperarea. Ce naiba se întâmpla cu ea? Trecuse peste episodul Gareth cu ani în urmă. El era un străin acum pentru ea. Nu exista nici un motiv ca să între într-o astfel de stare. Şi de ce se temea? Că el va ghici… va crede că era încă adolescenta proastă care-l împovărase cu nedorita ei adoraţie, cu dragostea ei tinerească? Ei bine, dacă era aşa, remediul se afla în propriile ei mâini Tot ceea ce avea de făcut era să-i arate clar că se schimbase şi cât de indiferent îi era el.

Ce păcat că nu era măritată şi cu câţiva copii, reflectă ea posomorâtă. Asta l-ar fi convins. Aşa cum era, n-avea nici măcar un prieten. Era adevărat că existau doi sau trei bărbaţi în oraş care cereau să se întâlnească cu ei, dar ea le explicase întotdeauna că o întâlnire ocazională era departe de a însemna că ar dori să stabilească vreo relaţie cu ei. Doi dintre ei se oferiseră s-o însoţească la nunta de argint dar, deoarece familia ei va fi acolo, ea refuzase cu politeţe, dar ferm. Acum se întreba dacă făcuse cel mai bun lucru,

Bineînţeles, din asta nu trebuia să decurgă că Gareth va fi invitat la aniversare numai pentru faptul că se va stabili aici, dar familia Gittings îl cunoscuse foarte bine pe bunicul lui şi dacă el va apărea cu pretenţioasa lui prietenă blondă atârnată de braţ, iar ea va fi acolo singură…

Era absurd de sensibilă, îşi zise ea cu fermitate.

Îşi crea singură probleme din nimic.

Avea o zi ocupată în faţa ei şi singurul lucru care trebuia să-i ocupe gândurile era să-şi concentreze atenţia asupra treburilor pe care le avea de rezolvat.

Realitatea, totuşi, se dovedi a fi diferită. Realitatea era că, indiferent cât de tare încerca să se concentreze asupra muncii ei, Gareth Seymour continua să-i pătrundă în gânduri, străpungând barierele pe care ea încerca să le înalţe împotriva lui, aşa că la ora şase se simţi mai secătuită fizic şi moral decât îşi amintea să fi fost vreodată, chiar în acele zile când ea şi cu Belinda începuseră afacerea.

— Ar trebui să fii în pat, o luă la zor Belinda când îi văzu faţa, băgându-şi capul pe uşa biroului ei ca s-o anunţe că pleca.

— Prostii – n-am nimic. Se opri când văzu că Belinda ridică din sprâncene şi recunoscu, apărându-se: Poate sunt un pic răcită, dar asta-i tot.

— Asta spui tu, murmură Belinda în surdină, şi dacă încă te frământă Ray Lewis, nu-ţi mai face griji. M-am gândit că afacerea este închisă şi cred cu sinceritate că-i mai bine c-am scăpat de el; dacă el este atât de lipsit de scrupule încât să încerce să te şantajeze pentru a te culca cu el, gândesc că mai devreme sau mai târziu am fi avut şi altfel de probleme cu el. Este în mod clar un dobitoc şi ca orice dobitoc, nu poate rezista să nu-şi exercite puterea asupra celor pe care-i consideră mai slabi ca el.

— Mmm… pe Sybilla o trecu un fior… bănuiesc că ai dreptate, dar., cred sincer că el urăşte

femeile. Am putut auzi asta în vocea lui când m-a sunat. Era aproape înspăimântător. Eu.

— Îmi pot imagina cum a fost. Uite, dacă-ţi telefonează din nou acasă, pune receptorul jos şi dacă ia legătura cu mine – eu m-am hotărât deja să-i sugerez să se adreseze în altă parte.

— Mă simt atât de vinovată, se plânse Sybilla.

— Nu e cazul. N-ai de ce să te învinuieşti. De fapt, trebuia să-mi dau seama din timp ce problemă va fi el şi să rezolv într-un fel. Nu mai stai mult aici, nu-i aşa?

Sybilla scutură din cap.

— Nu. Eram pe picior de plecare.

Avea un interviu de dimineaţă cu un potenţial nou membru al echipei lor de muncă temporară, un operator la computer care se pare că se mutase recent în zonă şi care lucra în prezent la şaizeci de mile depărtare de oraş, dar care voia să încerce să găsească de lucru undeva mai aproape. După cum arăta, era pregătit să considere munca la ele ca una temporară. Sybilla era încântată că le abordase pe ele. Erau într-o căutare disperată de oameni cu pregătirea şi calificarea lui profesională; problema nu era să-i găsească lui de lucru, ci să satisfacă cererile clienţilor care ar vrea să se folosească de serviciile lui.

Era aproape ora şapte când, în cele din urmă, încuie uşa de la birou după ea şi se îndreptă spre maşina ei.

Gâtul o durea şi parcă întreg trupul o jena, dar era hotărâtă să nu se dea bătută. Tot ceea ce avea nevoie era o noapte de somn reconfortant şi se va simţi bine, îşi zise ea cu tărie în timp ce-şi conducea maşina spre casă.

CAPITOLUL V

Casa Sybillei se afla la capătul şirului de vilişoare şi acolo avea un garaj şi o scurtă alee. Când intră în alee remarcă o maşină necunoscută parcată în faţa casei lor. Probabil că proprietarul trebuie să fie în vizită la unul dintre vecini, decise ea neinteresată.

Se încruntă un pic când remarcă culoarea scumpă, uşor familiară.

Întrebându-se cui îi aparţinea, şi apoi gonindu-şi gândul, făcu o pauză pentru a-şi scoate cheile de la casă din poşeta de umăr.

Când închise portiera de la maşina ei, fu vag conştientă de zgomotul deschiderii celeilalte portiere, dar nu-şi dădu seama cine o închisese până când n-ajunse la uşa de la intrare şi-l auzi pe Gareth spunând din spate:

— În sfârşit! începusem să cred că o să lucrezi toată seara.

Răspunsul ei fu automat, instinctiv. Se întoarse imediat, prea surprinsă pentru a-şi ascunde uimirea, iar apoi îşi dori să n-o fi făcut când realiză ce aproape era de el. Încercă să se dea un pas înapoi, dar descoperi că nu putea.

— Habar n-am ce vrei, începu ea încordată, amintindu-şi de vizita lui precedentă, dar…

— Ceea ce vreau este să mă scuz faţă de tine.

Cuvintele blânde o făcură să devină neîncrezătoare.

— Să te scuzi… Fără să ştie de ce, se trezi că-şi caută automat cu vârful limbii mica rană care-i marca buza inferioară.

— Da! Şi pentru asta, îi spuse el cu o voce necaracteristică, făcând-o să-şi simtă pielea ca de găină. Dar mai întâi… El se opri şi-şi ridică mâna de parcă era pe cale s-o atingă.

Imediat ea tresări şi apoi se înroşi când îşi dădu seama cât de trădătoare şi copilărească fusese reacţia ei… reacţia unei femei neobişnuite cu atragerea ei de către un bărbat, indiferent dacă era lipsită de senzualitate.

Sa se încorda, aşteptând un comentariu răutăcios, cu faţa întoarsă de la el, degetele-i tremurând când încerca să bage cheia în broasca uşii de ia intrare şi să scape de el.

— Presupun că merit asta. Vocea lui era, din nou aspră. Sybilla, îmi pare rău. Eu niciodată n-aş.. Se întrerupse şi apo: spuse la repezeală… Uite, putem intra să discutăm?

Să între în casă. Deschise gura să refuze, să-i spună că era ultima persoană pe care o voia în casa ei, dar înainte ca ea să poată vorbi, el continuă

— Este doar ca să nu atragem atenţia vecinilor tăi.

Spre consternarea ei, Sybilla îşi dădu seama că el are dreptate.

— Da. Da, ar fi mai bine să intri, aprobă ea cu oarecare şovăială.

Atât de evidentă era, de fapt, acea şovăială, încât el strâmbă din gură.

— Nu este ceea ce s-ar numi o primire călduroasă. Dar nu merit… căldură… în împrejurările date, nu crezi?

De ce ezitase el la cuvântul „căldură”? se întrebă ea sensibilizată. Îşi amintea el, ca şi ea, că

pe vremuri i-ar fi întâmpinat prezenţa cu un pic mai mult decât o simplă căldură?

Simţea cum faţa începe să-i ardă din nou şi, din cauza acelor amintiri, din cauză că devenise atât de conştientă de trecut, se îndepărtă de el atât fizic cât şi emoţional, spunând cu o voce tăioasă:

— Sunt cam obosită, Gareth. Nu ştiu ce faci aici.

— Ţi-am spus deja: am venit să-mi cer iertare.

— Pentru ce? Pentru că mă acuzi că am o aventură? Nu-i nevoie. Nu-i ceva de mare importanţă. La urma urmei… părerea ta despre mine…

— Oh, ştiu deja că nu dai doi bani pe părerile şi sentimentele mele, o întrerupse el, făcând-o să se oprească din scosul jachetei şi să se uite la el.

Ceea ce dorea să-i spună era că părerea lui despre ea se afla la un nivel atât de jos pe vremea când era o puştoaică, încât nu putea coborî mai mult, dar acum era atât de tulburată încât îi era imposibil să-şi ascundă reacţia faţă de el.

Începu să tremure uşor, degetele ei încleştându-se de marginile jachetei.

— Îmi pare rău. Te enervez.

Ea începu să scuture din cap pentru a nega; dar trebui să se oprească atunci când o apucă o criză de strănutat.

— Tu nu te simţi bine.

El părea aproape sever, reamintindu-i pe moment de vremea când el o trata cu un amestec vag de grijă de frate mai mare şi afecţiune, şi umor.

Dar aceste zile erau duse, se strădui ea să-şi amintească, iar acele amalgamuri de afecţiune şi umor nu existaseră niciodată decât în imaginaţia

ei. Dacă ar fi fost…

Răsuflă adânc.

— Sunt puţin răcită, asta-i tot.

— N-ar trebui să stai aici, în curent.

Înainte de a-l putea opri el o îndreptă spre uşa deschisă a bucătăriei. N-avea altă alternativă decât să-l urmeze şi deodată ce o băgă înăuntru, el păşi spre chiuvetă, umplându-i ceainicul şi spunându-i:

— Stai jos. Fac o băutură fierbinte pentru amândoi.

Să stea jos. În propria ei casă! Cum îndrăznea să-i comande astfel? Cum îndrăznea să presupună că ea ar vrea să fie în aceeaşi încăpere cu el, stând calmă, jos şi bând ceai cu el? Şi totuşi, comportamentul lui îi amintea de relaţia lipsită de complicaţii pe care cândva o împărtăşiseră… despre care ea crezuse odată că era reciprocă, îşi aminti ea supărată.

El, realiză ea, scotea două ceşti din raftul de deasupra capului lui, şi în timp ce ea spumega în tăcere, ceainicul începuse să fiarbă. Dacă nu voia să bea blestematul lui de ceai, trebuia să găsească o cale să-l facă să plece.

— Pliculeţe de ceai, îl auzi murmurând în surdină şi apoi, ca cineva care observă cum se apropie dezastrul cu încetinitorul, ea se încordă când îl văzu apucând cutia urâtă în formă de porc stând pe picioarele din spate, de pe raft.

— Încă mai ţii asta!

În vocea lui se auzea amuzament sau nemulţumire?

— Am intenţionat s-o dau vicarului la tombolă, când m-am mutat aici, dar am simţit că acesta ar fi

fost mai puţin decât încântat de ea, îi spuse fata cu cât de multă indiferenţă putea, în timp ce în gând se blestema pentru sentimentalismul ei idiot, nu numai fiindcă păstra blestematul acela de obiect, dar şi fiindcă-l pusese la vedere unde el putea cu atâta uşurinţă să-l descopere.

Nu se aşteptase ca el să între neinvitat în casa şi bucătăria ei şi să înceapă să-i facă cu calm ceaiul.

— Îmi amintesc ziua când l-am câştigat pentru tine, zidea încet Gareth. Era acesta sau un peştişor de aur. Credeam că vei opta pentru peştişor. La urmă ai spus că vrei porcul.

— Ştiu, dar rămăsese numai un peştişor, şi pe acela îl voia cu disperare un băieţel. Puteam vedea după ochii lui.

— Da, o aprobă el sumbru. Întotdeauna erai blândă… sensibilă la sentimentele şi nevoile altora… punându-i pe ei mai întâi.

Din anumite motive, vorbele lui spuse încet o făcură să se simtă vulnerabilă.

— Eram un copil, îi zise ea repede. Oamenii se schimbă.

— Unii, o aprobă el cu aceeaşi voce sumbră şi cu ochii intenşi în timp ce o studia, căutând schimbări la ea.

Ea-şi înălţă capul cu mândrie. Dacă-şi închipuia că era încă acelaşi copil sentimental, greşise adresa…

— Trebuie, dacă vor să supravieţuiască, adăugă ea şi se înroşi repede, rugându-se ca el să nu observe subînţelesul cuvintelor.

Spre uşurarea lui el nu observă, şi spuse scurt:

— Încă bei ceaiul fără zahăr?

Ea aprobă din cap şi el turnă ceaiul în două

ceşti. Întinzându-i una.

— Să ştii că am vorbit serios când am spus că-ţi datorez scuze, o anunţă el întunecat. Stăteam în afara biroului partenerei tale în această dimineaţă, când am auzit os spunea despre Lewis. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu eşti genul care…

— Care ce? îl provocă ea. Care să aţâţe dorinţele unui bărbat?

Ea se opri muşcându-şi buzele. Ce drăcuşor o împinsese să facă un astfel de comentariu revelator? Aştepta ca Gareth să se agaţe de acest lucru, să scoată în evidenţă recunoscuta ei vulnerabilitate, dar spre confuzia ei, el spuse printre dinţi:

— Ei bine, bănuiesc că merit un astfel de comentariu.

Dădu uşor din umeri, un gest atât de familiar încât reacţia fetei fu că simţi ca şi cum sângele i s-ar fi îmbibat cu o supradoză de alcool. Gareth era şi fusese întotdeauna un bărbat foarte viril, înalt, puternic construit, cu muşchi formaţi din dragostea lui faţă de aerul liber, mai curând decât de o sală de gimnastică. Îşi aminti că odată… să fi avut paisprezece, sau chiar cincisprezece ani, înconjurase casa şi-l găsise cu pieptul gol, adâncit până la genunchi în bazinul circular de creştere a peştelui aflat într-o parte a grădinii, curăţând mătasea broaştei care ameninţa să sufoce nuferii.

Îşi amintea astăzi, la fel de intens şi aievea; ca şi cum s-ar fi întâmplat cu câteva ore în urmă şi nu cu ani de zile, senzaţia de dragoste şi dorinţă care o copleşise pe când îl observa, cu torsul lui bronzat şi întărit de muşchi, jeanşii coborâţi pe

şolduri, aşa încât privirea ei şocată şi fascinată fusese în stare să urmărească linia întunecată de păr care ducea sub cureaua lui.

O cuprinsese o senzaţie de slăbiciune, o căldură arzătoare combinată cu sufocare… aproape leşin, iar apoi Gareth păşi prin apă spre ea, iritând-o glumeţ, ameninţând-o c-o bagă şi pe ea în apă dacă n-are altceva mai bun de făcut decât să se zgâiască la. El cum lucrează.

Gluma lui rupsese vraja, şi momentul fu uitat, împins în subconştient până la următoarea dată când ea devenise conştientă de el în aceiaşi mod.

Şi acum el era un bărbat, sub obişnuitele lui haine scumpe trupul lui ar fi acum aşa cum fusese atunci; întărit de muşchi, cu piele satinată, cu aceeaşi linie întunecată de păr negru pe. Care degetele ei tânjiseră s-o atingă.

Se înfioră intens. Prezenţa lui aici, în aceeaşi cameră cu ea, era o ocazie de a-şi aminti atâtea lucruri uitate, înviind emoţii pe care ea le credea distruse.

În timp ce altă femeie s-ar fi bucurat de confirmarea propriei senzualităţi, ea voia s-o respingă; să nege nu numai că simţise vreodată în acest fel, dar de asemenea şi că mai era capabilă să reacţioneze astfel.

— Vino înapoi.

Cuvintele încete o făcură pe Sybilla să-şi aţintească privirea supra feţei lui. El o observa cu o expresie ciudat de sumbră în ochi, trupul lui rezemându-se de dulapul aflat în spate.

— Întotdeauna ai fost o visătoare… o idealistă. Gura lui se încreţi brusc. Poate c-ar fi trebuit să-mi reamintesc de asta în loc să mă las…1 Se opri

din nou şi spuse scurt: încă nu ţi-am cerut scuze cum trebuie pentru noaptea trecută: Tu şi cu mine am parcurs un lung drum, Sybilla. Nu există niciun motiv ca să nu fim…

„Prieteni” era el pe cale să spună. Durerea o străpunse ca vârful unui cuţit. Ultimul lucru pe care-l dorea era camaraderia lui Gareth. Ar distruge-o să fie nevoită să accepte un astfel de rol în viaţa lui, când dorea…

Ce dorea? Dragostea lui? Nu, bineînţeles că nu dorea acest lucru. Nu voia nimic de la el… nimic, în fond. Cât despre spusele lui că voia să se scuze, că vrea ca ei să fie camarazi, fără îndoială că acum când se muta înapoi aici, voia ca viaţa lui să decurgă lin, chiar linear.

Odată ce accepta scuzele lui, odată ce-i permitea să reintre în viaţa ei… Tresări uşor… Nu, nu putea face asta… nu-şi putea permite să între singură în acel soi de pericol emoţional. Era mult mai bine să-şi menţină barierele ridicate, să-l ţină la distanţă.

Cât detesta să recunoască acest lucru, dar era încă mult prea vulnerabilă în ceea ce-l privea pe el.

— Nu vreau scuzele tale, Gareth, îi spuse ea înţepenită. De fapt nu vreau nimic altceva de la tine, decât să stai în afara vieţii mele.

Nu-l putea privi, dar auzi zgomotul răsuflării lui reţinute şi o trecu un fior. Ceea ce-i spusese era atât de diferit de ea, atât de diametral opus firii ei adevărate, dorinţelor ei. Se simţea sfâşiată, dar ce alternativă avea?

Odată suferise durerea şi chinul de a-l auzi luând-o în derâdere din cauza dragostei pentru el,

auzise cum îi respingea acea iubire ca nedorită şi jenantă. N-o să-i permită niciodată s-o umilească din nou.

Îngrozită că ar putea părăsi această hotărâre luată, că s-ar lăsa pradă slăbiciunii şi ar apuca ramura de măslin pe care el i-o întindea, repetă repede:

— Nu vreau scuzele tale, Gareth. Nu le vreau şi nici n-am nevoie de ele. Vezi… răsuflă adânc şi se întoarse cu faţa spre el, rugându-se să n-o părăsească curajul… ştii, părerea ta despre mine… despre… despre morala mea şi felul în care-mi trăiesc viaţa, nu mă interesează deloc.

„Nu însemni nimic pentru mine" vru ea să adauge, dar buzele refuzară să pronunţe şi, alarmant, dintr-un motiv neînţeles, simţea mica cicatrice de pe buză începând să pulseze, deşi durerea se dusese.

Îşi reţinu respiraţia, trupul i se încorda de durere şi-l auzi pe Gareth spunând cu răceală:

— Înţeleg.

Se rugă în gând să nu înţeleagă; să nu vadă prin zidul pe care ea-l înălţase în jurul ei, adevărata vulnerabilitate pe care ea încerca s-o ascundă.

— Cred c-ar fi mai bine să plec, totuşi.

Da, aprobă Sybilla cu o voce lipsită de expresie, neîndrăznind să se uite la el, de teamă că ar ceda şi s-ar ruga de el să rămână.

Bunele maniere o obligară să-l conducă până la uşă, dar când ajunseră unul în dreptul celuilalt ea se dădu înapoi îngheţând, dar în loc de a răspunde dorinţei ei de a pune mai mult spaţiu între ei, el veni mai aproape de ea, cu o expresie întunecată şi greu de interpretat.

— Am făcut o grămadă de greşeli în trecut, clar niciuna pe care s-o regret mai mult decât…

Nu putea suporta… nu putea îndura ca el să fie atât de aproape de ea. Se simţea nervoasă şi uşor excitată în acelaşi timp, stomacul i se strângea, simţurile îi erau copleşite de vederea şi parfumul lui. Ameţită, închise ochii, pipăindu-şi cu vârful limbii buzele uscate.

— Sybilla.

Şovăiala din vocea lui făcea ca pulsul să i se accelereze sălbatic. Ea deschise ochii şi descoperi că el se uita la gura ei.

— Te mai doare?

Pentru o clipă, pentru o clipă chinuitoare, ea crezu că el se referea la trecut că el încălcase toate regulile şi se referea la faptul că ştia ce simţise ea pentru el; dar apoi, când întinse degetul şi-i pipăi buza inferioară, îşi dădu seama că se referea la gura ei că o întreba dacă o mai doare.

— Niciodată n-am crezut…

Vocea lui era aspră şi neobişnuită, dezlănţuind în interiorul ei un lanţ de reacţii. Neputincioase, buzele ei se desfăcură, ochii devenind enormi şi întunecaţi, reflectând şocul provocat de ceea ce făcea el. Degetul îi mângâia cicatricea şi gâtul lui devenise rigid din cauza tensiunii când înghiţi.

— Cu zece ani în urmă ai fi vrut să-ţi sărut rana ca să-ţi treacă.

Îl privea fără a-i veni să creadă, neputând să înţeleagă că el pronunţase aceste cuvinte.

Ghemul de durere din interiorul ei se desfăcu într-un milion de cioburi care-i sfâşiau sistemul nervos, distrugându-i stăpânirea de sine, apărarea, lăsând-o atât de vulnerabilă emoţional,

atât de aproape de a izbucni în lacrimi trădătoare… simţea şuvoiul lor fierbinte în gât şi în ochi.

Degetul lui încă stătea pe gura ei. Disperată; ea se retrase cu un pas, lovindu-se de peretele din spatele ei, cu faţa albă de şoc şi suferinţă, vocea ei fiind spartă şi nefamiliară când zise răguşită:

— Acum zece ani eram o copilă… o proastă, dar acum nu mai sunt niciuna nici alta, Gareth.

„Şi nu ştiu de ce încerci să mă chinuieşti aşa“ striga o voce din lăuntrul ei, dar ea refuza să pronunţe aceste cuvinte – refuza să-i permită să ghicească durerea pe care încerca s-o ascundă.

Acesta era felul în care el o pedepsea pentru că refuzase să-i accepte scuzele, pentru a-i reaminti cât de proastă fusese odată?

— Te rog, pleacă, îi ceru ea cu o voce nesi gură. Sunt sigură că… prietena ta se întreabă ce îţi ia atât de mult timp.

— Prietena mea?

Inima ei tresări când el se agăţă de acele cuvinte. De ce naiba se lăsase pradă acestui impuls copilăresc de a-i spune aşa ceva? Viaţa lui particulară… relaţiile personale – toate acestea n-aveau nicio legătură cu ea. Ar fi fost cu mult mai bine pentru ea să păstreze o tăcere demnă asupra subiectului decât să-i azvârle un astfel de comentariu infantil.

— Oh, te referi la Lois. Lois nu este prietena mea. Este avocatul meu american, îi explică el crispat.

Ea-şi simţea cum îi iau obrajii foc de jenă şi supărare.

— Nu mă interesează ce rol are în viaţa ta,

Gareth, îi spuse ea nesinceră. Mai curând am presupus că…

— Că ea şi eu mine suntem amanţi. Exact acelaşi lucru pe care l-am crezut eu, că tu şi Lewis… Periculoase lucruri, nu-i aşa, presupunerile? Mai ales când sunt generate de… Făcu o pauză şi o privi gânditor. La tine de ce sunt generate, Sybilla?

— Din nimic, minţi ea, conştientă cât de periculoasă devenea situaţia ei. Aşa cum ţi-am spus deja, viaţa ta particulară nu mă interesează.

— Da, mi-ai arătat suficient de clar asta, murmură el ca pentru sine. Spre uşurarea ei, când se întoarse către uşă.

El începu s-o deschidă şi apoi se opri, întorcându-se pentru a zice:

— Ai auzit, bineînţeles, că m-am hotărât să mă mut aici, să preiau conducerea afacerii.

Tremurând, ea reuşi totuşi să dea din umeri cu indiferenţă când încuviinţă cu cât de multă nepăsare putea.

— Belinda spunea ceva de acest soi.

— Dar tu nu erai interesată niciun pic, interveni Gareth, cu o voce plină de amărăciune pe care ea n-o înţelegea. Da, cred că am primit acum mesajul, Sybilla. Nu te obosi să mă conduci până la maşină. Sunt sigur că ai o grămadă de lucruri mai interesante de făcut, îi spuse el cu sarcasm. Apropo, un ultim lucru crema de bărbierit, dacă este evident că n-a fost pentru amantul tău, atunci?…

Era prea uluită ca să mintă.

— Era… era pentru soţul vecinei mele. Am făcut câteva cumpărături pentru ei. Sunt bătrâni şi…

Se opri. De ce-i dădea astfel de explicaţii? Şi de ce naiba presupusese el că crema trebuia să însemne că ea avea un amant, o relaţie suficient de intimă ca ea să necesite cumpărarea unui astfel de articol? Dar înainte de a-l putea întreba, el se îndepărtă. Ea-şi spuse că pe el nu-l interesa răspunsul ei, oricum. Lui îi plăcea să tragă concluzii eronate despre ea. Pentru că voia să creadă că ea are un amant şi nu exista niciun pericol din cauza dragostei ei nedorite? Ei bine, el n-avea nevoie să se neliniştească la acest capitol; Chiar deloc.

La o oră după plecarea lui, Sybilla încă tremura din cauza şocului provocat de această vizită. Nu-i era de niciun folos acum să-şi spună că singurul lucru sănătos ar fi fost să-i accepte scuzele, să fie calmă şi practică, rece şi distantă, în loc să se lase pradă emoţiilor, care o făcuseră să se comporte atât de prosteşte.

Din fericire, el nu păruse să-şi dea seama că respingerea scuzelor lui provenea mai mult din teamă, dintr-o nevoie de a se autoproteja, decât din dorinţa de a-l ignora şi goni. Dar de îndată ce el se va calma... de îndată ce va avea timp să se gândească la discuţia lor, s-ar putea să nu-şi dea seama de adevăr?

Ce o făcea să creadă că el şi-ar pierde timpul analizând discuţia lor? se ironiză ea cu amărăciune. Chiar credea în mod sincer că el ar petrece ore întregi, obsedat de fiecare cuvânt pe care Sybilla îl pronunţase, fiecare nuanţă şi emoţie, aşa cum făcea ea? Nu, bineînţeles că el n-ar face asta. Ar da pur şi simplu din umeri la refuzul ei de a-i accepta scuzele, spunându-şi că

fusese corect din partea lui şi şi-ar şterge-o din minte.

Lui nu-i păsa cu adevărat dacă vor rămâne sau nu în relaţii cordiale, şi ea, cu siguranţă, n-o să-i permită lui sau altei persoane să înceapă să-şi amintească trecutul, să-şi amintească cum se agăţase în trecut de fiecare cuvânt al lui, privindu-l cu dragoste şi adoraţie, şi să înceapă să-i urmărească reacţiile faţă de el cu amuzament şi dispreţ, căutând acele mici semne de trădare de sine ce erau caracteristice celor care se îndrăgosteau cu disperare de cineva care nu le putea răspunde cu aceeaşi intensitate.

Nu, era cu mult mai bine să-l ţină la distanţă, să fie rece şi superioară cu el, decât să rişte pericolul pe care-l ştia instinctiv că ar veni, acceptându-i scuzele… oferta lui de „amiciţie”.

Cu mult mai târziu, realiză că o femeie de afaceri s-ar fi gândit să nu se lase târâtă de emoţii, ignorând răul ce putea influenţa toată colaborarea lor, respingându-i scuzele. Dar acum era prea târziu. Mai ales după primirea pe care i-o făcuse.

Ştia că acum ar fi trebuit să fie liniştită şi satisfăcută, dar în loc de asta se simţea nefericită şi singură. Strănută şi înjură pe sub mustaţă. Măcar dacă s-ar simţi mai bine din punct de vedere fizic, era sigură că s-ar afla într-o poziţie mai puternică pentru a-şi stăpâni această vulnerabilitate emoţională care apăruse la suprafaţă, înfricoşând-o şi tulburând-o.

Trecuse doar o săptămână de când, dacă ar fi fost întrebată, ar fi răspuns imediat şi şi gură pe sine că Gareth nu mai însemna nimic pentru ea?

Fusese nevoie doar de o singură întâlnire şi un

sărut furios, intens, ca să-i demonstreze cum se amăgise singură? Chiar era atât de proastă?

Se părea că aşa este, recunoscu ea mai târziu, ghemuită în pat, realizând ceea ce încerca să nege faţă de ea însăşi de când ridicase ochii în parcarea magazinului şi-l văzuse. Încă îl mai iubea.

Se răsuci neastâmpărată în pat, spunându-şi că nu putea fi posibil; că la cincisprezece ani, mergând pe şaisprezece, fusese un copiii, capabilă nu de iubire, ci doar de adoraţie; de idolatrizarea unui erou; că-l văzuse pe Gareth ca pe» un zeu ridicat pe un piedestal, cu mult prea sus ca ea să-l poată atinge.

Acum era o adultă, iar dragostea adultă implica emoţii egale care permiteau celeilalte persoane să fie umană, să aibă defecte; dragostea însemna să-l accepţi pe celălalt aşa cum era în realitate, fără să-l transformi în ceva supraomenesc, superperfect, ceea ce făcuse ea cu Gareth. Se îndrăgostise aşa cum fac puştoaicele, de un ideal, un ideal creat de propria ei minte, propria imaginaţie, propriile ei dorinţe şi nevoi. Nu ştiuse cum era adevăratul Gareth.

Dar nu, nu era aşa. Ea-l ştiuse pe adevăratul Gareth, şi-l ştiuse cu mult înainte de a-şi pierde capul. Cunoscuse blândeţea lui faţă de ea când era copil, mila… grija… consideraţia lui. Cunoştea bunătatea interioară a firii lui, o bunătate ce-i cuprindea pe toţi din jurul lui. Glumise pe seama ei de câteva ori, era adevărat, dar glumise cu blândeţe şi căldură, fără răutate sau cruzime, şi până când ea nu auzise acea conversaţie şi se retrăsese, nepermiţându-i niciun acces, el îi dăruise o mare parte din timpul lui…

Toată copilăria ea tratase Cedars ca pe un al doilea cămin şi pe Gareth ca pe cineva între un frate mai mare şi un verişor preferat. Nu, nu putea pretinde că nu-l cunoaşte.

Şi totuşi el se schimbase, trebuie să se fi schimbat dacă o judeca greşit atât de repede şi de furios. Gareth pe care-l ştia n-ar fi făcut niciodată asta.

Şi aceste sentimente le mai avea încă pentru el, sentimente care, din lipsa altei descrieri potrivite, era nevoită să le numească dragoste… Cum putea să spună dintr-o răsuflare că-l iubea, şi totuşi să simtă o supărare atât de intensă şi resentiment faţă de el pentru haosul pe care-l provocase în viaţa ei?

Deci, ce spunea? Că din cauză că era supărată şi rănită din cauza lui, nu-l putea iubi? Atunci de unde erau aceste sentimente…?

Erau pur şi simplu fizice… păcătoase… tăciuni rămaşi în urma curiozităţii sexuale a unei puştoaice, care ar fi trebuit să dispară cu mult timp în urmă, dar din motive inexplicabile se reaprinseseră la apariţia lui.

Pentru că-l dorea; nu putea nega acest lucru. În această seară, stând în bucătăria ei, observându-l, fusese copleşită de sentimente de o astfel de intensitate fizică, încât amintirea lor, chiar şi acum când era singură, o făcea să tremure dintr-un amestec de vină şi supărare;

Deci era doar o dorinţă fizică ceea ce simţea pentru el, şi, dacă pornirile ei sexuale puteau fi atât de uşor stârnite, de ce niciun alt bărbat n-o aţâţase?

Era adevărat că în mod intenţionat ea-şi

protejase sentimentele, deliberat îşi păzise inima, fiindu-i teamă ca alt bărbat să se apropie prea tare de ea pentru ca acesta, ca şi Gareth, să n-o respingă; şi pentru că ea era aşa cum era, întotdeauna considerase că dorinţa ei fizică trebuie să meargă mână în mână cu dorinţa emoţională, era o femeie care nu le putea separa pe cele două. Şi dacă era adevărat că această dorinţă dureroasă pe care o simţea chiar acum însemna…

Se rostogoli, îşi trase perna pe cap şi gemu tare. De ce se chinuia aşa, ca o masochistă, înlănţuită în durerea pe care şi-o provoca singură? De ce nu admitea adevărul în loc să se tortureze singură? îl iubea pe Gareth. Trebuie că-l iubea… altfel de ce era atât de înfricoşată… atât de hotărâtă să rămână rece şi distantă faţă de el? El vrusese să se scuze c-o judecase greşit, dar ea refuzase să-l lase. Aproape că-i încurajase și-i alimentase ostilitatea faţă de ea.

De ce? Sigur nu numai din acea mândrie încăpăţânată ci pentru că era hotărâtă să nu-i mai dea niciodată ocazia să ia în râs sentimentele ei pentru el.

Dacă ar fi stat acolo, în America… Măcar dacă nu s-ar fi hotărât să se întoarcă acasă.

Îşi împinse perna. Suferea din cauza fricii şi a tensiunii. Dacă ar putea închide ochii şi adorm, ca apoi să se trezească şi să descopere că totul fusese doar un coşmar…

Gâtul o durea din cauza lacrimilor reţinute şi ea-şi zâmbi posomorâtă, amintindu-şi de ea mult mai tânără, când plângea noapte după noapte, săptămâni întregi, după ce auzise discuţia lui

Gareth cu bun cui lui.

Ei bine, de data aceasta nu se va mai lăsa prinsă în capcană. De data asta. De data asta era o femeie şi nu un copil. De data asta nu va permite nimănui să ghicească ceea ce simte, cu atât mai puţin celui care era responsabil de aceste sentimente.

Tot ceea ce avea nevoie, decise ea enervată, bătându-şi perna şi încercând să se aşeze într-o poziţie mai comodă, era ceva care să-i îndepărteze mintea de la Gareth Seymour.

CAPITOLUL VI

Dimineaţa, Sybilla fu forţată să recunoască adevărul vechii zicale care spunea să fii atentă ce-ţi doreşti, pentru cazul în care vei primi, îşi simţea gâtul de parcă ar fi fost dat cu şmirghel şi în flăcări. Capul o durea atât de tare încât durerea o făcea să vrea să uite – numai ca asta i-ar înrăutăţi durerea din gât şi mai tare – îşi simţea trupul ca şi cum ar fi fost făcut din bucăţele, înţepând-o cu mii de ace dureroase.

Se va simţi mai bine dacă s-ar concentra asupra muncii ei, se asigură ea când se tratã cu două aspirine şi o ceaşcă de cafea.

Când ajunse la birou, Belinda o privi şi-i spuse direct că în mod normal ar trebui să fie acasă şi în pat.

— Dar ştiind cât eşti de încăpăţânată, bănuiesc că nu-i de niciun folos să-ţi spun toate astea.

— Într-adevăr, încuviinţă Sybilla. Sunt mult prea ocupată pentru a fi bolnavă, adăugă ea glumind, dar adevărul era că ultimul lucru pe care-l dorea

era să fie acasă, liberă, având timp să se gândească la Gareth.

Pentru un timp, aspirina pe care-o luase îi amelioră puţin simptomele, iar mai târziu, când se simţea mai bine, ieşi şi se duse la farmacia cea mai apropiată,

— Ai luat virusul, nu-i aşa? o întrebă farmacistul trist, când ea îi explică ce voia. Nimic din tot ce am nu te poate vindeca, adăugă el arătând spre rafturile de medicamente. Gripa este gripă şi…

— Vreau doar ceva care să-mi amelioreze simptomele, îl întrerupse ea repede.

Zece minute mai târziu, ieşea din farmacie cărând o pungă conţinând ceva care să-i uşureze durerea din gât, ceva care să-i micşoreze durerile de cap şi ceva pentru congestia din piept, dar aşa cum îi specificase farmacistul, niciunul din medicamente nu-i putea oferi vindecarea, ci doar să-i amelioreze simptomele.

Dacă putea să se ţină bine până după nunta de argint…

Aproape ajunsese la birou când îl văzu pe Gareth îndreptându-se spre ea. Îl văzu în acelaşi timp în care o văzu şi el.

Fiecare dintre ei făcu o pauză şi schimbară priviri rapide şi ostile. Fără a aştepta ca el s-o salute, Sybilla se întoarse pe călcâie şi intră în primul debit care vindea ziare, unde cumpără o revistă pe care n-o dorea cu adevărat, după care Ieşi şi descoperi cu un şoc că Gareth stătea pe trotuar ca şi cum o aştepta.

— Devine o coincidenţă regulată? întrebă el furios, întinzând mâna s-o reţină când ea ar fi trecut pe lângă el. Pentru că dacă este aşa…

— Nu ştiu ce înţelegi prin asta, îi zise Sybilla prefăcută şi apoi strănută atât de violent încât trebui să se oprească din vorbit.

Imediat, încruntarea lui Gareth se adânci.

— Eşti complet nebună? o întrebă el tăios. Este clar că nu te simţi bine. Tu…

— Am o răceală, asta-i tot, se răţoi Sybilla la el, şi dacă eşti îngrijorat că o să te molipseşti, atunci îţi sugerez să-mi dai drumul.

Ea realiză deodată că atrăgeau o bună parte din atenţia trecătorilor. Era un oraş mic, unde fiecare se cunoştea cu fiecare, şi ea era jenant de conştientă că ochii lui Gareth nu fuseseră unicii care, cu ani în urmă, remarcaseră cât îl idolatriza ea. Nu avea chef să pună paie pe foc, aţâțând bârfele. Trebuia să se gândească acum la afacerile ei, în fond, şi locul acestora în cadrul comunităţii. Nu ar fi bine pentru credibilitatea ei ca, femeie de afaceri dacă oamenii începeau să creadă că ea încă îi dădea târcoale lui Gareth.

Încă ţinându-i braţul, Gareth îi spuse:

— Am dat peste familia Gittings, ieri. Nu mi-am dat seama că-şi sărbătoresc nunta de argint în acest an. Mi-au spus că părinţii tăi vor veni la petrecere. Îmi va face plăcere să-i văd.

Inima Sybillei tresări. Asta însemna că Gareth era invitat la sărbătorirea nunţii de argint. Dacă ar găsi o scuză să nu se ducă… dar era nu numai imposibil, ci şi ceva ce nu putea face. Paul Gittings era naşul ei. Trebuia să se ducă acolo.

Ea se dădu automat în spate când o femeie cu un cărucior veni spre ei şi Gareth se mişcă o dată cu ea, ajungând să stea şi mai aproape de Sybilla decât înainte.

— Vei veni singură la petrecere… sau…? El se opri şi se uită la ea.

— Nu, nu voi veni singură, îi spuse ea cu răceală.

În fond, era adevărat. Va veni împreună eu restul familiei, dar ştia foarte bine că nu la asta se referise Gareth. Va veni cu un bărbat – asta o întreba el – un amant? Mohorâtă, se întrebă dacă lui i-ar plăcea dacă ar fi tot atât de indiscretă ca şi el şi apoi se hotărî să rişte să-i stârnească furia şi să-l facă să simtă gustul propriului lui medicament.

Şi tu? întrebă ea cu un zâmbet fals. Mă aştept să-ţi aduci… avocata.

Lois? Cam greu. A plecat înapoi la Boston în această dimineaţă. De îndată ce şi-a dat seama că intenţionez să rămân aici, n-a avut sens să mai stea. În realitate, ea este avocatul companiei. Ei au trimis-o cu mine, în speranţa că m-ar convinge să rămân la ei, dar contractul meu, oricum, trebuia reînnoit şi imediat ce mi-am dat seama de starea firmei… Făcu o pauză şi când ea îl privi întrebător, el explică încordat: Bunicul era un om de afaceri priceput la vremea lui, dar recent… să zicem că afacerea nu poate fi vândută ca ceva rentabil, şi a o lichida ar; însemna să las prea mulţi oameni pe drumuri. Nu sunt încă sigur că fac un lucru corect, cel puţin nu din punct de vedere al afacerii, dar sentimental… Dădu din umeri, în timp ce Sybilla se uita la el, uimită că fusese atât de deschis şi sincer cu ea.

Acesta era vechiul Gareth. Gareth de care-şi amintea cu nostalgie şi durere. Gareth care nu putea să facă niciodată rău altora.

— Sentimentul nu este o bază bună pe care să fondezi o afacere de succes, îi zise ea, mai crispată decât intenţionase, deoarece era singura cale prin care-şi putea înfrâna emoţiile.

Instantaneu, el îi lăsă braţul atât de repede, încât lipsa căldurii contactului cu trupul lui o făcu să se înfioare, corpului ei lipsindu-i confortul oferit de el când se îndepărtă de ea.

— Aici vorbeşte femeia de afaceri, o luă el în derâdere cu răutate. Caraghios cum se schimbă lucrurile… cum se schimbă oamenii.

— Da, nu-i aşa? încuviinţă ea cu aceeaşi aciditate şi apoi începu să se îndepărteze de el fără a-şi lua la revedere.

Dar când ajunse lângă biroul ei, îşi permite să se oprească şi să se întoarcă, să-l observe cum se îndepărta, privirea-i fiind înceţoşată de lacrimile cu care se lupta.

De ce nu putea s-o lase în pace? S-o ignore… să se prefacă doar că ea nu există, aşa cum făcuse în acele luni chinuitoare când ea realizase că el n-o voia, când hotărâse pentru prima oară să-l scoată din în ima şi din viaţa ei?

Mai târziu în acea zi, când hotărî că trupul ei îndurerat avea nevoie de somn devreme, Sybilla reflectă că singurul lucru bun care se întâmplase peste zi fusese interviul cu cel care voia să se angajeze temporar la ele. Profesionalismul lui şi calificarea erau excelente şi singura lor problemă era să-l păstreze angajat temporar. În curând, toţi clienţii lor îl vor dori ca angajat permanent.

— Deci te întâlneşti cu familia acolo, la club?

— Da, se pare că este cel mai de bun-simţ lucru ce trebuie făcut, o informă Sybilla pe Belinda. Ei

nu vor sta prea mult. Anthony va trebui să plece devreme şi mama şi tata se vor duce cu el, fiindcă li s-ar părea inutil să mai vină şi pe la în ne.

— Cu ce ai să te îmbraci? o întrebă Belinda. Ceva nou?

Sybilla clătină din cap.

— Nu, n-am avut timp să-mi cumpăr ceva. Ştii cât de ocupată am fost în ultima vreme. Cred că o să mă îmbrac cu rochia neagră pe care am cumpărat-o înainte de Crăciun.

Rochia în chestiune fusese scumpă; mai scumpă decât intenţionase Sybilla. O cumpărase pentru cina urmată de dans de la Camera de Comerţ, văzând-o într-un mic butic la o vizită prin oraş.

Era un model de creaţie, îi spusese vânzătoarea şi preţul fusese redus din cauza măsurii mici; dar chiar redus, bonul o făcu pe Sybilla să răsufle un pic uluită. Oricum, odată ce încercase rochia, fusese obligată să admită că jerseul luxos, tăietura şi stilul rochiei, felul în care i se potrivea şi-i punea în evidenţă silueta subţire, avea clasă. În cele din urmă, ea închise ochii şi-şi spuse că chiar dacă va flămânzi restul lunii, îşi va putea permite.

— Mmm. Vei arăta nemaipomenit. Există ceva special în combinaţia dintre o rochie neagră şi o blondă mignonă…

— Nu sunt mignonă şi nici blondă, ripostă Sybilla cu tărie.

— Nu, o ironiza Belinda cu un zâmbet. Să-i spui asta soţului meu! O săptămână după Camera de Comerţ încă mai saliva.

Spre propria ei tulburare, Sybilla ştia că se înroşise, ceea ce lăţi zâmbetul Belindei şi mai tare.

— Ia aminte, dacă intenţionezi să te îmbraci cu

rochia aceea, ai nevoie de nişte accesorii, murmură Belinda.

— Mulţumesc, dar blănurile şi diamantele nu sunt genul meu, îi replică Sybilla.

— Nu mă gândeam la blănuri şi diamante, mai mult la un însoţitor de gen masculin, înalt, brunet şi frumos, o corectă Belinda.

Descrierea acesteia i se potrivea atât de bine lui Gareth, încât imediat Sybilla reacţionă cam tare, aproape răstindu-se la prietena ei:

— Mulţumesc, dar nu servesc. S-ar putea să am eu douăzeci şi cinci de ani, şi s-ar putea să nu existe un bărbat în viaţa mea… soţ sau amant… dar asta nu înseamnă că nu sunt perfect fericită şi mulţumită de viaţa mea aşa cum este. De fapt…

— Hei, petoleşte-te! Nu mă refeream la ce crezi tu, o întrerupse uşor Belinda. Nu-ţi sugeram că ai nevoie de un bărbat în acest sens. Mă gândeam mai mult la un soi de bodyguard. Râse din inimă. Judecând după reacţia soţului meu faţă de rochia cea neagră, care de. Obicei este foarte reţinut de felul lui, o să-ţi petreci seara curtată de majoritatea bărbaţilor invitaţi la petrecere. Făcu o pauză şi adăugă mai serioasă: Uite, îmi pare rău dacă te-am ofensat. Nici nu mi-a trecut prin cap să-ţi sugerez…

Sybilla îşi muşcă buzele. Ce naiba o făcuse să reacţioneze în acel mod prostesc? Bineînţeles că Belinda nu vrusese să spună nimic prin comentariul ei şi ea trebuia să fi ştiut. Era adevărat că Belinda avea simţul umorului şi-i plăcea s-o necăjească ocazional, dar glumele ei erau întotdeauna amabile şi blânde, şi nu obiecta niciodată dacă şi ea o lua peste picior, la rândul

său.

— Nu, eu sunt cea care trebuie să-ţi cer scuze, îi spuse Sybilla. Nu – ştiu ce-i cu mine astăzi… trebuie să fie răceala asta. Dar sper să te înşeli asupra rochiei… Făcu o pauză şi adăugă şovăind… Poate că ar trebui să mă îmbrac cu altceva.

— Să nu-ţi pese. Gândeşte-te cât de mult a costat, adăugă Belinda cu viclenie. Nu-ţi poţi permite să n-o îmbraci, nu crezi?

— Nu, bănuiesc că nu pot, – încuviinţă Sybilla sec. Dar peste câteva ore, stând în faţa oglinzii din dormitor şi cercetându-şi înfăţişarea, se încruntă întrebându-se ce avea această rochie de-i provoca pe bărbaţi, aşa cum o avertizase prietena ei.

Avea mâneci lungi şi era uşor decoltată, dar numai foarte uşor. Este adevărat, jerseul se mula pe trupul ei ca o a doua piele totuşi cu greu putea fi considerată provocatoare.

Oarbă în faţa propriei atracţii feminine, na vedea cât de strălucitoare îi era pielea palidă din cauza jerseului negru… după cum nu vedea că materialul strâns pe şolduri îi scotea curbele graţioase în evidenţă cu mult mai mult decât orice rochie îndrăzneaţă pe care o avusese vreodată.

Nu-şi dădea seama nici de felul în care era creat decolteul care îi lăsa dezgolită cea mai mare parte a umerilor, făcând un bărbat să se gândească cât de tare ar trebui să tragă de material pentru a-i dezgoli complet – poate nu mai mult decât simpla mişcare de a o lua în braţe, permiţând materialului mătăsos să se desfacă la explorarea mâinilor lui…

Un bărbat putea remarca toate aceste lucruri dintr-o privire, dar Sybilla habar n-avea. Belinda

trebuie să fi exagerat, hotărî ea încruntându-se, când se studie din fiecare unghi, asigurându-se că nu era nimic provocator în înfăţişarea ei şi că n-avea nevoie să se teamă că va fi asaltată de invitaţi din cauză că era îmbrăcată în ceva vulgar şi nepotrivit.

Poate că nu era chiar obişnuită să îmbrace rochii în care să se simtă aşa de vulnerabilă ca în aceasta. Costume şi fuste cu bluze erau stilul ei, tipul de haine care să impresioneze pa clienţi şi să denote simţ practic şi eficienţă.

Cu siguranţă că nimeni nu putea descrie rochia ei ca practică, nici ciorapii negri şi scumpi pe care şi-i puse. Chiar şi pantofii aveau tocuri mai înalte decât purta ea de obicei.

Îşi luă geanta de seară şi se îndreptă spre scări. Urma, aşa cum îi spusese deja Belindei, să se întâlnească cu familia la clubul ca ţară unde se ţinea petrecerea. Toţi contribuiseră la un cadou comun aşa că ea n-avea nimic de luat. Studiindu-şi înfăţişarea pentru ultima oară, merse spre uşă; sperând posomorâtă ca medicamentul pe care-l luase s-o ţină în formă toată seara.

Nu era chiar sigură că-i înţelept să conducă, dar îşi promise că va fi foarte grijulie cu consumarea alcoolului, în vederea medicamentului pe care-l înghiţise, deşi conştiinţa o atenţiona uşor că ar trebui poate să sune după un taxi şi să-şi lase maşina.

Din nefericire, acum era prea târziu. Unica firmă de taxiuri din oraş trebuie să fi fost plina de comenzi în seara aceasta şi dacă întârzia, părinţii ei ar fi început să se îngrijoreze.

Se înfioră un pic atunci când ieşi afară. Nu era

chiar frig, dar aerul serii se simţea rece şi umed şi o apucă un acces de tremurat când intra în maşină.

Mâine era sâmbătă, îşi aminti ea cu neplăcere şi avea un întreg weekend în faţă să îndure mizeria bolii; în această seară trebuia să continue să se ţină pe picioare.

Hotărâtă să-şi menţină această hotărâre irevocabilă, dădu drumul la motor şi se avântă la drum.

Familia Gittings închinase una dintre încăperile private ale clubului ca să-şi sărbătorească nunta lor de argint şi când Sybilla traversă parcarea spre sala cu oaspeţi, după zgomotul din interior deduse că nu era prima sosită.

Gazdele o întâmpinară cu drag când ea intră pe uşă, complimentând-o cu privire la înfăţişarea sa, naşul ei remarcând părinteşte că i se părea că nu trecuseră nici cinci minute de când o ţinuse deasupra cristelniţei.

— Părinţii tăi sunt acolo cu Anthony şi Claire, îi zise el.

Mulţumindu-i, Sybilla îşi croi drumul prin casa luminată difuz, spre masa în chestiune;

— Draga mea, ce drăguţă arăţi, se entuziasmă mama ei când fata îşi sărută ambii părinţi.

— Da, foarte sexy, o tachina fratele ei, zâmbindu-i.

Deşi ştia că Tony glumeşte, un mic fior de îndoială i se strecură de-a lungul spinării. Era ceva cu rochia, ceva ce ea nu putuse să vadă, ceva, care să-i facă pe privitori să aibă o impresie total. Greşită despre ea?

Citind îndoiala din ochii ei, cumnată-sa o asigură

la repezeală:

— Nu-i da importanţă, Syb. Arăţi nemaipomenit. Întotdeauna eşti elegantă şi îngrijită, dar această rochie te face să arăţi mai gingaşă… mai abordabilă…

— Aşa cum am spus, este sexy. O întrerupse Tony pe nevastă-sa. Adăugă… Ce vrei să bei, Syb? Este rândul meu, aşa că…

— Doar apă minerală, îi spuse ea, spunându-i repede când el se încruntă, de răceala ei şi medicamentul pe care-l luase.

— Dragă, habar n-aveam că nu te simţi bine, îi spuse mama ei. Sper că-i doar o răceală şi nu gripa aceea îngrozitoare care bântuie peste tot. Practic a pus la pământ satul, nu-i aşa, Claire? Din fericire, toţi am rămas neatinşi de ea.

— Nu este gripă, mamă, îi spuse Sybilla ca ferm/bate. Doar o răceală plicticoasă.

— Dacă eşti aşa de sigură…

— Încetează să te mai frământi, mamă. Acum este fată mare, o întrerupse Tony sărind în ajutorul Sybillei în timp ce încerca să atragă atenţia unui chelner. Arată ea ca şi cum Rita şi Paul au invitat practic tot oraşul, comentă el după ce-i comandase Sybillei apă minerală, făcând ca inima fetei să tresară când adăugă aproape acuzator… N-ai spus nimic despre Gareth Seymour şi decizia lui de a se muta înapoi şi a prelua afacerile familiei. Am vorbit cu el mai devreme. După cum pare, îl aşteaptă o mare încercare. Are de gând să utilizeze totul şi vrea să modernizeze – să instaleze ultima tehnologie în materie de computere. Drăguţ tip. Întotdeauna mi-a plăcut de el, adăugă Tony. Deşi tu ai fost

întotdeauna mai apropiată de el decât mine.

Sybilla simţea cum i se strânge stomacul, dar fratele ei fusese plecat la universitate în vara în care ea se făcuse de râs, se umilise atât de îngrozitor şi astfel, nu realizase niciodată ce se întâmplase.

— Îl vezi des?

— Nu chiar.

Răspunsul ei brusc îl determină să facă o pauză, o uşoară cută apărându-i între sprâncene, întunecându-se cu îngrijorare frăţească.

— Syb, începu el, dar Claire se aplecă şi-i puse mâna pe braţ, întrebându-l dacă perechea ce stătea la o masă din apropiere erau, aşa cum bănuia ea, vechi prieteni ai părinţilor lui, care fuseseră oaspeţi la nunta lor.

Oare Claire intervenise intenţionat, ca să-i distragă atenţia, cu tact, sau fusese doar un accident fericit?

Spunându-şi că era mult prea sensibilă, Claire nu putea să ştie cât de tare se făcuse ea de râs pe vremuri din cauza lui Gareth, se întoarse către părinţii ei, explicându-le că spera să aranjeze ceva pentru a-şi lua timp liber şi a petrece o săptămână cu ei, foarte curând.

— Cred că ar trebui să faci un fel de pauza, dragă, îi spuse mama ei îngrijorată. Ai slăbit şi arăţi cam plăpândă.

— Mulţumesc! râse Sybilla.

— Nu trebuie să sari peste cal. Munceşti prea mult.

Mama ei făcu o pauză şi oftă uşor, iar Sybilla ştia ce gândea. Cu toate că era mândră de succesul ei în afaceri, i-ar fi plăcut ca ea să se

aşeze… să se căsătorească şi să aibă copii.

Ei bine, ea nu era împotriva instituţiei căsătoriei, cât despre copii… îi îndrăgea foarte mult pe copiii fratelui său şi se bucura de timpul pe care-l petrecea cu ei. Totuşi, când căsătoria căpăta un punct de vedere mai personal…

Se îndoia că va permite vreunui bărbat să se apropie suficient de ea afectiv ca să permită relaţiei lor să se dezvolte spre punctul unde căsătoria să devină o propunere viabilă.

Pierdută în propriile-i gânduri, nu-l văzu pe Gareth apropiindu-se de masa lor până când el nu se opri şi exclamă:

— Domnul şi doamna Gardner! Ce plăcere să vă văd pe amândoi!

— Gareth! Tony spunea că a vorbit cu tine. Cred că te-ai hotărât să te muţi aici definitiv. Ne pare rău de bunicul tău. Şi tu eşti singur? De ce nu vii să stai cu noi?

Sybilla îngheţă, dorindu-şi să se afle la mii de mile depărtare. De ce naiba nu se gândise la această posibilitate? Mama ei era atât de deschisă şi prietenoasă cu oricine! îl cunoscuse pe Gareth de când era copil; Sybilla ar fi trebuit să bănuiască faptul că acum, când îl văzuse pe Gareth, nu-i va da drumul până nu va afla totul despre el.

Gareth, totuşi, era înclinat să refuze invitaţia.

Dar, spre groaza ei, în loc de asta, îi auzi spunând cu uşurinţă:

— Bine, dacă sunteţi sigură că nu deranjez..

— Bineînţeles că nu. Când el se aşează, mama ei continuă… Nu ştiu dacă o cunoşti pe Claire, nevasta lui Tony?

— Nu, n-o cunosc.

O înţepătură de durere străbătu inima Sybillei când observă modul în care Gareth li zâmbea cumnatei ei şi răspunsul feminin al acesteia la zâmbet. Nicio femeie nu-i rezista lui Gareth când zâmbea în acest fel. Zâmbetul lui era atât de cald, de sincer, încât nu se putea să nu-i răspunzi.

— Tocmai îi spuneam Sybillei c-ar fi timpul să facă o pauză. A slăbit, şi cu această răceală…

Sybilla ştia că mama ei nu voia în mod intenţionat să atragă atenţia lui Gareth asupra ei, dar totuşi se dădu mai în spate pe scaun, evitându-i privirea, pentru a-i da de înţeles că această intimi tate forţată nu era din cauza ei… că nu ia propunerea ei el se alăturase familiei.

— Pare să aibă o structură gingaşă, îl auzi pe Gareth aprobând-o pe mama ei cu tact, fără să cadă în greşeala de a sugera că ea ar fi bolnavă, remarcă Sybilla cu cinism. Dar în fond, ea a avut întotdeauna un aer de fragilitate feminină, nu? N-am fost deloc surprins când bunicul i-a lăsat colecţia de porţelanuri de Dresda. O dată mi-a spus, într-un moment de slăbiciune, că ori de câte ori se uită la cea mai delicată păstoriţă, se gândeşte la Sybilla, şi ştiu ce înţelegea prin asta.

Fiecare deveni tăcut: mama ei, observă Sybilla, se înroşise uşor şi ochii îi străluceau, în timp ce falca lui Tony căzuse.

— Stai puţin Gareth, îl contrazise el. Vorbim despre aceeaşi Syb pe care mi-o amintesc… cea care şi-a rupt ambele braţe căţărându-se în copaci, sau mai curând căzând… cea care cădea atât de des în bazinul de peşte de la Cedars încât tata jura că o să-i crească înotătoare?

Comentariul indignat al lui Tony rupsese tăcerea

care urmase remarcii extraordinare a lui Gareth şi toţi râdeau… Toţi în afară de Gareth şi ea, remarcă fata El o privea într-un fel care o făcea să-şi simtă inima bătând de două ori mai repede decât norma şi să i se oprească răsuflarea în piept. Chiar aşa o vedea el: ca un porţelan fragil şi delicat de Dresda? Dar nu… nu putea fi adevărat. Dacă ar fi fost aşa, el niciodată n-ar..

— Cum de eşti singur aici? îl întreba Tony pe Gareth, cu curiozitate. Am auzit c-ai sosit în oraş însoţit de o femeie uluitoare.

— Lois Friedman, o avocată care lucrează pentru patronii mei americani. Contractul meu cu ei trebuia reînnoit şi ea a venit cu mine să-mi dea o mână de ajutor, dând Ia o parte toate complicaţiile ce s-ar fi ivit din testamentul bunicului meu, din punctul de vedere legal american. Transferul bunurilor de acolo aici, cam acest gen de lucruri. De îndată ce m-am hotărât să nu mă mai întorc în America şi să rămân aici, n-a mai existat nimic care s-o reţină. A zburat spre Boston, ieri.

Nimic care s-o reţină aici. Asta era constatarea anului, gândi Sybilla cu acreală. Din felul în care o văzuse pe Lois agăţată posesiv de braţul lui în acea dimineaţă, în parcare, femeia părea că are un motiv foarte puternic de a fi cu el.

Dacă ar fi stat cu altcineva şi nu cu familia ei, Sybilla ar fi găsit o scuză să se ridice şi sa plece, dar aşa nu putea.

Măcar dacă Gareth s-ar scuza şi ar pleca, dar el părea perfect mulţumit să stea acolo unde era, schimbând amintiri cu părinţii ei, vorbindu-le despre planurile lui de viitor, încercând mult prea

des s-o atragă şi pe ea în conversaţie… dar ea stătea îndepărtată cu încăpăţânare, răspunzând monosilabic la întrebările lui, chiar dacă ştia că această comportare a ei atrăgea priviri surprinse şi îngrijorate din partea restului familiei.

Doar când se anunţă că bufetul este gata, ea se simţi în stare să scoată un mic oftat de uşurare, dar uşurarea se transformă repede în nelinişte când Gareth se întoarse spre mama ei şi o întrebă:

— Vă deranjează dacă mănânc cu dumneavoastră? Se pare că am pierdut legătura cu mulţi oameni cât am fost plecat.

— Bineînţeles, poţi rămâne cu noi, Gareth… Mama ei radia… Mă aştept ca tu şi Sybilla să aveţi multe să vă povestiţi. Ce păcat că ori de câte ori veneai acasă, Sybilla era plecată, continuă ea cu nevinovăţie.

— Da, mare păcat, încuviinţă Gareth.

Sybilla nu se putea uita la el. Trebuie ca Gareth să-şi fi dat seama, cu mult timp în urmă, că fiind informată de vizitele lui la bunicul său, aranja în aşa fel încât să fie plecată din oraş când el venea acasă. Nu din pică, ci din dorinţa ca el să-şi întărească convingerea că n-avea de ce, să se teamă, că ea nu-l va mai tulbura niciodată şi nu se va mai umili în felul în care o făcuse când avea cincisprezece ani.

— N-are importanţă, spuse mama ei amabilă.

Acum când tu te-ai întors, veţi avea o grămadă de timp să vă spuneţi noutăţile unul altuia.

— O grămadă, o aprobă Gareth politicos şi Sybilla se întrebă dacă era singura care remarcase privirea sardonică pe care el i-o aruncă atunci când îşi întoarse capul murmurând spre ea:

O grămadă de timp, dar se pare că foarte puţine ocazii.

Sybilla presupunea că bufetul se ridica la standardul obişnuit al clubului, dar tot ceea ca putu să mănânce fu absolut nimic. Lipsa ei de apetit trebuie să se datora medicamentului pe care-l luase şi gâtului care o jena, se consolă ea când împinse farfuria cu mâncare. Era imposibil de făcut ceva cu prezenţa lui Gareth la masa lor şi, contrar celor spuse de el, i se părea că foarte mulţi şi-l aminteau foarte bine, judecând după numărul acelora care veniră la masa lor să vorbească cu el.

Era bucuroasă că familia ei se decisese să plece devreme, fiindcă, recunoscu ea, medicament sau nu, începea să se simtă rău.

Toasturile avură loc, cuvântările ţinute, tortul tăiat, în tot acest timp trebuind să îndure prezenţa lui Gareth lângă ea, mâneca de la costumul lui frecându-se de corpul ei când ridica paharul sau îi aplauda pe vorbitori.

Când bărbaţii se duseseră la bufet să umple farfuriile fiecăruia, la întoarcere Gareth luase locul lui Tony de lângă ea şi fata era aproape sigură că scaunul se afla mai aproape decât atunci când şezuse fratele ei pe acesta.

După cină, orchestra începu să cânte muzică de dans. Ignorând jena din ce în ce mai penibilă din gât, durerea din mădulare, Sybilla dansă cu naşul ei, cu taică-său şi frate-său, şi momentul inevitabil care o îngrozi veni când din politeţe, Gareth n-avu de ales şi o invită la dans.

Iar ea, bineînţeles, n-avu altă opţiune decât să accepte, cu toată familia privindu-i.

Emoţionată, se îndreptă spre ringul de dans care se aglomerase acum şi când întoarse faţa către Gareth, ochii îi străluceau sfidător, o roşeaţă tulburătoare acoperindu-i faţa.

Atât cât putuse, reuşise să evite a intra în orice formă de contact fizic cu el, retrăgându-se când braţul lui îl atingea pe al ei, la masă, asigurându-se să nu-i atingă degetele când el îi întindea paharul, dar acum, când o cuprinsese în braţe, reacţia fizică faţă de el era atât de puternică încât întreg trupul ei tresări din cauza şocului acesteia.

— Tremuri, constată el încruntându-se.

— Mi-e frig, minţi ea.

— Aici?

Ironia din vocea lui o făcu să se încordeze.

— Se întâmplă să fiu răcită – nu-ţi. Aminteşti?

Imediat atitudinea lui se schimbă. Rămase nemişcat pe ringul de dans şi, şocând-o, întinse o mână şi-şi puse degetul rece pe fruntea ei, încruntându-se:

— Ai febră. N-ar trebui să fii aici.

— Sunt răcită, n-am ciumă, îl ironiză ea cu acreală, dar dacă ţi-e frică să nu te molipseşti, atunci îţi sugerez…

— Deci despre asta este vorba. Spune-mi ceva, Syb 11a, de ce ţi-e teamă? De fiecare dată când mă apropii de tine, tu te retragi.

— Şi găseşti asta surprinzător? Ce ai presupune că trebuie să fac? Să mă arunc în braţele tale şi..?

Ea se opri brusc, muşcându-şi nefericită buzele, cu o faţă roşie ca focul.

— Greu de crezut.

Sybilla îşi spuse că era doar vina ei, dacă negarea conţinea un evident dezgust faţă de

sugestia ei. La urma urmei, la ce se aşteptase? Ştia deja ce simte pentru ea.

Lacrimile îi ardeau gâtul şi colţurile ochilor. Trebuia să fi fost răceala care o făcea să se simtă atât de vulnerabilă emoţional, îşi spuse ea cu disperare.

Orchestra cânta o melodie lentă, romantică; cuplurile se mişcau pe ring, strâns îmbrăţişate. Odată, gândul de a dansa cu Gareth în astfel de împrejurări ar fi ameţit-o cu promisiunea unei încântări de neimaginat de a fi cuprinsă de braţele lu;, strânsă lângă trupul lui, şi totuşi, acum când fantezia devenea realitate, ea făcea tot ce putea ca să se ţină cât mai la distanţă de el, fără să-i lase pe Gareth sau altcineva să observe încordarea ei.

Şi în fond, de ce se temea – că dacă ea se lăsa cuprinsă de slăbiciune şi-i permitea s-o ţină mai strâns, într-un fel el va fi în stare să bănuiască adevăratele ei sentimente, ar înregistra bătăile furioase ale inimii ei, ar cunoaşte aţâţarea trupului trezită de el, şi ar simţi fluidul care ameninţa să-i cuprindă muşchii?

Dar cum putea să ştie el în realitate toate aceste lucruri? Secretele corpului său erau doar ale ei şi nu puteau fi ghicite de orie ne altcineva, cel puţin nu cu dubla protecţie a hainelor dintre ei.

Faţa ei începu să ardă de supărare şi iritare când recunoscu direcţia desfrânată a propriilor ei gânduri, gânduri care încercau în mod subtil să-i submineze hotărârea de a refuza să-şi permită dragostea pentru Gareth, sub orice formă.

Închise ochii cu amărăciune, încercând să nu-i mai vadă faţa, dar în spatele pleoapelor, imaginaţia o chinuia cu gândurile pe care încerca

să le alunge, cu imagini ale lor doi împreună, trupul lui zvelt şi foarte viril, pielea mătăsoasă şi caldă, mâinile lui mângâind-o, tandru la început, ’ apoi blând, şi apoi cu o pasiune crescândă, până când…

— Sybilla, ţi-e bine?

Întrebarea insistentă pătrunse în fantezia ei, sfărâmând-o. Deschise ochii şi-i aţinti spre faţa Hui Gareth.

— Doar n-ai de gând să leşini…? Pentru o clipă…

— Mă simt bine, minţi ea. Doar că nu vreau…

— Să dansezi cu mine. Da, mi-am dat seama de asta, o întrerupse el tăios. Mi-ai arătat destul de limpede. Ce naiba este cu tine, Sybilla?

Supărarea lui o făcu să-i arunce o privire amară, ironică.

— Chiar este nevoie să întrebi? îl provocă ea. Cum te-ai aştepta să mă comport cu tine, Gareth?

Ea realiză dintr-o dată că orchestra încetase să mai cânte şi oamenii începeau să părăsească ringul. Se îndepărtă brusc de el, îndreptându-se spre părinţii ei.

— Scumpo, eşti sigură că te simţi bine? o întrebă mama ei neliniştită când ea se aşează; Arăţi aşa de roşie. Eşti sigură că nu este vorba despre gripă?

— Nu te mai îngrijora, mamă, o rugă Sybilla obosită. Este doar o simplă răceală.

— Bine, dacă tu eşti sigură, spuse mama ei îndoindu-se. Tony tocmai spunea c-ar fi timpul pentru noi să plecăm.

— Cred că o să vin şi eu… începu Sybilla să zică, dar mama ei protestă imediat.

— Oh, nu, dragă, te rog, nu pleca. Mă simt atât

de prost că trebuie să plecăm devreme. Paul este doar naşul tău. Dacă te îngrijorează că rămâi singură, sunt sigură că Gareth…

Sybilla simţea că-i ia foc faţa de jenă.

— Nu, nu mă îngrijorează acest lucru. Sunt sigură că Gareth are alţi oameni cu care vrea să petreacă o parte din timp.

Ştia că Gareth stătea în spatele ei şi că trebuia să fi auzit cuvintele maniei ei, iar ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca el să se simtă obligat, din politeţe, să rămână cu ea după plecarea familiei. Dacă ar putea pleca o dată cu ei… Tot corpul o ardea de parcă îi luase foc, fiecare articulaţie o înţepa dureros. Gâtul o jena atât de tare încât abia putea înghiţi, cât despre durerea de cap…

— Ar fi mai bine să ne luăm la revedere. Ne vei suna curând, nu-i aşa, scumpa mamei, să ne spui când vei fi în stare să vii?

Când îşi sărută familia de plecare, Sybilla era acut conştientă de prezenţa lui Gareth în spatele ei. Era atât de sensibilă la asta, ca şi cum trupul lu: ar fi produs o căldură specială pe care i-o transmitea ei. Măcar dacă el s-ar îndepărta… Dar devenea prea nerăbdătoare; odată plecată familia ei…

— Mai vrei să bei ceva?

Întrebarea lui liniştită, pământească, o făcu să-şi iasă din fire. Se întoarse cu faţa la el şi spuse înţepată:

— Nu-i nevoie să te mai prefaci, Gareth.

— Cu ce mă prefac? întrebă el când ea începu să se îndepărteze, prinzând-o de încheietura mâinii şi forţând-o să rămână acolo unde se afla.

— Cu pretenţia să vrei să-ţi petreci timpul în

compania mea, îi azvârli Sybilla, simţindu-se prea slabă şi nefericită pentru a-şi mai controla sentimentele.

Se lăsă o pauză în timpul căreia Gareth îi, cercetă faţa cu o privire pătrunzătoare.

Sybilla putea simţi cum se înroşeşte şi apoi se albeşte. Furioasă, se trase din încleştarea lui.

— Ţie s-ar putea să-ţi placă să joci astfel de jocuri, Gareth, îi spuse ea printre dinţi, dar mie mu. Şi acum, dacă mă scuzi, cred că este momentul să schimb câteva cuvinte cu naşul meu.

Când se îndepărtă repede de el, se rugă în gând să n-o urmeze. Îndurase destul. Habar n-avea ce provocase comportarea lui, dacă exista o oarecare doză de răutate în dorinţa de a o jigni şi ironiza, sau chiar nu văzuse că ea voia să menţină cât mai multă distanţă între ei doi, dar ceea ce ştia în mod sigur era că stăpânirea ei de sine slăbea în mod periculos.

Petrecu cam un sfert de oră trăncănind cu naşul ei şi soţia acestuia, apoi se scuză explicându-le că nu se simţea prea bine şi trebuia să plece.

— Nu-i nimic, Sybilla. Maică-ta spunea că arăţi ca şi cum te-ar fi doborât blestemata aceea de gripă, spuse Rita compătimitoare.

Ceea ce însemna că maică-sa n-o crezuse că-i vorba doar de o simplă răceală, reflectă Sybilla gânditoare.

Nu-şi luase un pardesiu cu ea, deci n-avea altceva de făcut decât să se îndrepte spre ieşire şi să se strecoare afară.

Acum nu mai trebuia decât să între în maşină, să conducă până acasă şi să se bage în pat, uşurată. Ezitând, admise că în starea ei prezentă poate n-ar

trebui să conducă, dar era prea târziu pentru a-şi mai face probleme. N-avea încotro.

La cinci metri de maşina ei înlemni, recunoscând imediat bărbatul care stătea rezemat de portiera şoferului, cu braţele încrucişate la piept în timp ce-i observa apropierea.

— Gareth, protestă ea slab, ducându-şi o mână la cap, încercând să-şi limpezească gândurile confuze.

CAPITOLUL VII

— N-am nimic, Gareth, o imită el ironie, desfăcându-şi braţele şi dezlipindu-se de maşina Sybillei, pentru a veni spre ea spunând ameninţător: Sper că nu te gândeşti să conduci singură spre casă, Sybilla.

Imediat, ea-i ripostă supărată:

— Şi dacă ar fi aşa, crezi că-i treaba ta?

— Se întâmplă să fiu un individ care foloseşte şoselele, îi zise el sec, şi o urăsc pe cea care-mi poate pune viaţa în pericol nu numai din cauza medicamentelor luate, dar care mai este şi prostesc de încăpăţânată ca să-şi dea seama că în starea ei n-are dreptul să se afle în spatele unui volan.

Pentru o clipă, ea fu prea surprinsă pentru a putea vorbi.

— Acum te mai alături şi poliţiei? îl zeflemisi supărată. Ei bine, pentru informarea ta.. Accesul de frison care o cuprinse o împiedică să continue ceea ce avea de zis.

Încercă să-i scape când el alergă spre ea, dar ea n-avu energia să se mişte, aşa că se trezi apucată

de braţe şi trasă la câţiva centimetri de trupul lui. El o întrebă cu bruscheţe:

— Nu fi prostuţă. Tremuri aşa de tare încât nu poţi nici să te mişti, dar să conduci. Chiar crezi că o să te las să conduci singură până acasă, în starea în care te afli? Crezi că oricine altcineva în locul meu ar face-o? Te voi duce eu acasă.

— Dar maşina mea… începu ea să protesteze slab

— La naiba cu maşina ta. Uite, voi aranja să fie luată şi dusă acasă, mâine dimineaţă, îi spuse el refuzând să-i dea drumul când ea încercă să se elibereze.

— Nu te pot lăsa să faci asta, ripostă ea iritată, aproape podidind-o plânsul.

Părea atât de nedrept ca, după tot ceea ce făcuse… după toate prin câte trecuse, soarta s-o forţeze să suporte compania lui… punând-o într-o situaţie despre care ea ştia că nu are stăpânirea de sine ca să se descurce cu ea.

— Nu-i vorba să mă laşi sau nu, o anunţă Gareth zeflemitor. Acum, ai de gând să mergi până la maşina mea, sau trebuie să te duc pe sus?

Înainte ca ea să scoată vreun cuvânt, el mormăi ceva pe sub mustaţă şi apoi îi spuse cu bruscheţe:

— Cred c-ar fi mai bine să te iau pe sus pur şi simplu.

Apoi, fără ca ea să-l poată opri, o ridică în braţe, făcând-o să se agaţe sălbatic de haina lui, când o cuprinse un val de ameţeală.

Încercă să-i spună s-o pună jos, dar nu putea vorbi, zăpăcită de contracomenzile pe care i le dictau creierul şi inima.

Opreşte-l… fă-l să te lase jos, îi ordona creierul,

dar mintea, trupul, simţurile ei… trădătoare, îi şopteau că în fond, nu era asta ceea ce dorea, după care tânjea?

Viclene, ele o îndemnau să se relaxeze în braţele lui, să-şi ghemuiască trupul în căldura protectoare a îmbrăţişării, să închidă ochii şi să inspire mirosul familiar, să-şi pună mâna. Lângă în; ma lui. Aceasta bătea mai repede decât în mod obişnuit, recunoscu ea, dar puse acest fapt pe seama greutăţii ei, care deşi era destul de mica pentru a fi cărată de către un bărbat, putea fi responsabilă pentru creşterea ritmului cardiac.

Când ajunseră la maşina lui el o puse joS lângă uşa pasagerului, coborând-o încet şi cu grijă şi ţinând-o, sprijinind-o… sau poate ţinând-o ostatică – în îndoitura braţului stâng, în timp ce se folosea de mâna dreaptă pentru a descuia uşa.

Maşina lui era de departe mult mai confortabilă decât maşina ei, încuviinţă ea obosită când închise ochii şi-şi rezemă capul de spătar.

Lângă ea, Gareth puse maşina în mişcare, motorul torcând lin, aproape fără să se audă.

El era un bun şofer, dar era un lucru pe care ea-l aflase deja.

Îşi aminti prima lui maşină. Bunicul lui plătise jumătate din ea, iar restul Gareth, din economiile făcute în urma unui serviciu pe care-l avusese într-o vară, între terminarea şcolii şi începutul universităţii. Un Mini galben strălucitor pe care o numise „Gălbenuş” atât din cauza formei, îi explicase el Sybillei care era plină de admiraţie, cât şi din cauza culorii.

Îşi mai aminti şi de prima oară când o luase la plimbare, cât de mândră şi încântată fusese ea.

Cât de mare se simţise, în ciuda faptului că purta codiţe, şosete albe şi sandalele de la uniformă.

Fără să-şi dea seama, gura i se rotunji într-un zâmbet plin de aduceri aminte. Văzându-l, Gareth întrebă aspru:

— La oricine te gândeşti, acesta te atrage în mod evident mai mult decât mine.

Pentru o clipă el păruse… plin de resentiment… amărăciune… Gelozie, dar bineînţeles, era un lucru imposibil.

— Dacă te interesează, mă gândeam la „Gălbenuş”, îl anunţă ea, prea surprinsă ca să evite răspunsul. Îmi aminteam cât de încântată am fost prima oară când m-ai plimbat.

— „Gălbenuş”. Gura lui Gareth se rotunji într-un zâmbet. Mmm. Acele vremuri fericite. Păcat…

— Trebuiau să se sfârşească. Trebuia să pleci şi să strici totul, îl provocă ea tăios. La ce te aşteptai, Gareth – că o să rămân pentru totdeauna un copil?

Ea închise ochii iarăşi, întorcându-şi faţa dinspre el, nu prea surprinsă că el nu dădea niciun răspuns acuzaţiei ei. În fond, ce răspuns i-ar fi putut da? Amândoi ştiau adevărul.

Cu ochii pe jumătate închişi, motorul zumzăind în tăcere, cu întunericul nopţii în jurul lor, închişi în maşină, totul forma o intimitate pe care ea ar fi preferat să n-o simtă. Deşi încerca să nu se lase pradă tentaţiei, trupul ei deja se mişca neliniştit în direcţia lui Gareth, astfel că putu să vadă felul în care mâinile lui stăteau pe volan, stofa pantalonilor întinzându-se pe muşchii coapselor când apăsa pe pedale.

Umilinţa o cuprinse ştiindu-se atât de conştientă

fizic de el, atât de plină de o dorinţă tânguitoare de a întinde mâna şi a atinge, de a-i mângâia coapsele, de a cerceta pentru ea, însăşi tăria trupului lui, de a-i simţi căldura cu buricele degetelor, părul de pe corp, de a…

Îşi înghiţi nodul dureros din gât când trupul ei răspunse provocării propriilor gânduri, chinul intensificându-se, încordarea sfârcurilor făcându-le pe acestea să se ridice şi să se întărească, împingând materialul rochiei fine, astfel încât atunci când se foi neliniştită, protestând, încercând să blocheze ceea ce simţea, îşi întinse neintenţionat materialul mătăsos pe trup, frecarea lui făcând să i se mărească durerea din sâni.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Gareth c-o priveşte şi în timp ce sângele îi colora obrajii, îşi înăbuşi dorinţa de a se uita la propriu-i trup pentru a se asigura că nu era posibil ca el să fi văzut sfârcurile tari, ascunse în materialul mătăsos al rochiei.
Exista un fel de instinct bărbătesc, un al şaselea simţ care-l avertiza pe un bărbat de faptul că o femeie îl găsea atrăgător din punct de vedere fizic, chiar dacă nu erau semne care s-o dovedească?

Se lăsă dusă de imaginaţie, teama de a fi descoperită o înspăimânta, dar pericolul poate nici nu exista.

Chiar şi aşa… Se mişcă Jenată pe locul ei, întorcându-se cu spatele, mişcarea aceasta părând să-i intensifice toată durerea şi chinurile, de parcă încheieturile ar fi făcut o conspiraţie împotriva ei. Chiar şi gâtul părea s-o chinuie mai tare când se întoarse aşa. Dar ce era o durere de gât, comparată cu umilinţa ca Gareth să-i recunoască aţâţarea fizică, ştiind că el era cauza acesteia?

— Te simţi bine?

Întrebarea lui sparse tăcerea dintre ei.

— Nu, nu mă simt bine, îi răspunse ea înţepată. Gâtul mă jeneză, mă doare peste tot şi..?

— Şi spui că ai doar o simplă răceală, o luă el în râs, întrerupând-o. Ce naiba te-a împins să ieşi în seara asta? Trebuia să fi rămas acasă, în pat.1

— Scutindu-te de necesitatea de a trebui să-mi suporţi compania. Aşa aş fi dorit şi eu.

Ea răsuflă uluită când maşina se opri brusc şi Gareth se întoarse spre ea, apucând-o de braţ şi ţinând-o prizonieră când spuse cu violenţă:

— Chiar aşa este. Am suportat destule. De ce naiba continui să mă acuzi că nu-ţi vreau compania? Tu eşti cea care ai petrecut ultimii zece ani evitându-mă. Tu eşti singura care-ţi făcuseşi obiceiul de a pleca din oraş ori de câte ori veneam acasă. Tu eşti singura care treceai de cealaltă parte a drumului când mă întâlneai, numai că să nu. Vorbeşti cu mine. Şi de ce, pentru numele lui Dumnezeu? De ce?

Sybilla se uită la el. Tremura, descoperi ea absentă, din cauza şocului că el încă o atingea, sau din cauza supărării care fierbea în ea, habar n-avea.

— Cum poţi să mă întrebi asta? Tu ştii de ce, Gareth. Ştii prea bine de ce mi-am petrecut ultimii zece ani evitându-te. La cincisprezece ani credeam că eşti un zeu printre oameni. Adoram pământul pe care-l călcâi… chiar îmi plăcea să cred că sunt îndrăgostită de tine, dar era numai fantezia unui copil. Acum s-a terminat, minţi ea, fără a fi în stare să i se uite în ochi. Îmi dau seama ce… ce simţi…

Ea se opri, vocea i se întrerupse, fără a fi în stare să continue, incapabilă să-i dezvăluie că ştia cât de iritantă şi neavenită găsise dl adoraţia şi dragostea ei.

El tăcu atât de mult încât ea îndrăzni să-i arunce o privire. Gareth îi lăsase braţul şi stătea rigid pe locul său, uitându-se pe fereastră în întuneric.

— Ştiai. Eu niciodată… Da, acum înţeleg, îi zise el şi în mod ciudat, vocea lui era foarte aspră. Bănuiesc că trebuia să mi se întâmple, deoarece credeam prosteşte c-ar fi trebuit să-mi păstrez sentimentele doar pentru mine, că tu nu…

— Te rog, nu vreau să mai vorbesc despre asta, îl întrerupse Sybilla răguşită.

— Să înţeleg că nu putem fi… prieteni întrebarea lui o înmărmuri, făcând-o să-şi simtă durerea din gât dar nu de boală, ci de lacrimi care ameninţau s-o podidească. Pentru o clipă el păruse aproape umil… aproape implorator… dar în mod sigur trebuie să fi fost imaginaţia ei care lucra.

Ea nu-şi mai găsi cuvinte pentru a-i răspunde şi scutură doar din cap, spunându-i cu greutate:

— Nu, nu cred că aş putea…

Nu putea continua… nu-i putea spune că nu credea să aibă tăria de a-i suporta prietenia când voia dragostea lui… Situaţia era destul de jenantă, aşa cum era.

O anumită senzaţie, o anumită conştiinţă a lui mişcându-se spre ea, o făcu să se îndepărteze de el, temându-se de dispreţul, de mila lui şi îngheţă când îl auzi înjurând în surdină.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sybilla, nu fă lucrurile mai rele decât sunt, pentru mine… Şi

apoi, de necrezut, el o apucă, luând-o în braţe, ignorând geamătul ei de protest, spunând posomorât… Nu mai ai cincisprezece ani, Sybilla, şi nimic nu mai este interzis între noi.

Cuvintele lui îi erau şoptite lângă buze. Ştia că el urma s-o sărute, dar ceea ce nu ştia era de ce. În afară de milă… în afară de supărare… în afară de orice emoţie pe care ea încerca s-o ghicească atunci când se lupta să-şi înăbuşe durerea ce creştea în interiorul ei, nevoia de a se întoarce cu faţa la el, să-l implore să n-o mai chinuiască aşa… să n-o rănească dându-i ceva ce nu putea fi niciodată mai mult decât o umbră palidă a ceea ce voia ea cu adevărat.

Încercă să-i pronunţe numele şi descoperi că nu putea, fiindcă buzele lui deja le mângâiau pe ale ei, cercetând forma lor încet, întârziind, în vreme ce mâinile lui i se strecuraseră în păr, suţinându-i capul.

Era un vis. Trebuia să fie. Aceasta nu se putea întâmpla cu adevărat şi totuşi, se întâmpla; Nu exista nicio cale prin care ea să-şi fi putut Imagina senzaţia care o străbătu când vârful limbii lud găsi micuţa rană de pe buza inferioară, pe care chiar el i-o făcuse.

— Sybilla,

El îi spuse numele încet, tânguitor, ca şi cum îl savura, limba lui explorând conturul gurii ei, făcând-o să simtă cum carnea îi ia foc şi oasele i se înmoaie.

Cumva, şi ea nu ştia cum şi când se întâmplase, mâinile ei alunecaseră sub haina lui şi se aflau apăsate de pieptul lui. El îi luă urna cu mâna liberă şi o forţă să-l înconjoare, iar în timp ce

cealaltă o urma, o lipi de pieptul lui.

Ea se înfioră, când dorinţa din interiorul ei ameninţă să-i scape de sub control, înăbuşindu-şi un mic suspin în gât când el se mişcă şi frecarea dintre trupurile lor îi provocă o zvâcnire de nesuportat a sfârcurilor.

— Gareth, te rog, se rugă ea.

— Un sărut de „la revedere”, un sfârşit oficial al vechii noastre relaţii. Este ceva de care avem amândoi nevoie, îi spuse el răguşit şi ea ştia că nu putea refuza, nu-l putea refuza, mai ales că inima i se strânsese la auzul cuvintelor de „la revedere”!

Mâinile lui o atinseră, cuprinzându-i bărbia, degetul său mângâindu-i colţul gurii şi apoi buza inferioară. Abia mai putea respira, trupul chinuind-o aşa de tare, dar acum nu din cauza durerii provocate de răceala ei.

Acest chin era cauzat de nevoia copleşitoare pe care o simţea pentru el… de dorinţa aproape de necontrolat de a-i lua mâinile şi a i le pune pe trupul ei, pentru a-i arăta… a-i implora…

Scoase un sunet nearticulat de suferinţă, tresărind când privirea lui o ţintui, cu ochii strălucitori şi întunecaţi.

Încercă să se îndepărteze de el, dar mâneca i se prinse într-un nasture de la haina lui când încercă să i se retragă din braţe, trăgându-i decolteul rodiei în jos, aşa încât unul dintre umeri i se dezgoli complet.

Nu purta sutien – croiala rochiei nu făcea necesar acest lucru – dar acum, când văzu cât de mult din trupul ei apăruse la vedere, îşi dori să fi purtat. Alunecând de pe umăr, decolteul dezgolise nu numai umărul şi rotunjimea gingaşă a sânului,

ci chiar şi sfârcul întărit şi ridicat triumfal.

Ea scoase o răsuflare chinuită, trupul încordându-i-se de chin şi ruşine, încercând disperată să se tragă, să-şi întoarcă faţa, dar mâna lui Gareth de sub bărbie o ţinea captivă. Ochii ei se măriră, stupefiaţi de emoţii contradictorii când îşi dădu seama că el intenţiona încă să o sărute… că…

— Gareth…

Refuzul intenţionat deveni un strigăt uşor de plăcere distrugătoare când gura lui o atinse pe a ei, dar nu cum o făcuse înainte, cu furie… ci cu căldură şi blândeţe, cercetător, delicat, încet, ca şi cum ar fi vrut să guste din gingăşia tremurătoare a buzelor, umezeala trădătoare a gurii în sine.

Tot ce putea face ea era să se agaţe neputincioasă de el, înecată în valul de pasiune ce fierbea în interiorul ei.

Când limba lui îi desfăcu buzele şi blândeţea a rutul ui deveni senzuală, ea încetă să-şi spună că trebuia să reziste şi îşi dădu drumul nevoii chinuitoare care-i ardea trupul, agăţându-se de el; răspunzându-i, răspunzând pasiunii pe care el i-o producea.

Când mâna lui îi pipăi sânul în ea nu răsunară clopote de alarmă, ci o încântare intensă şi sălbatică. Trupul nu era pregătit să asculte îndemnurile minţii, rugămintea acesteia de a fi. Prudentă, de a avea grijă. Nu simţea nicio ruşine, nici un pericol în a-i permite lui Gareth să afle cât de multă plăcere îi făcea atingerea lui.

Îl auzi gemând, simţi cum ei îşi schimbă greutatea şi apoi îi simţi tăria excitată când el îi trase în jos rochia şi-i cuprinse sânii goi,

frământându-i sfârcurile în timp ce continua s-o sărute cu o intimitate pe care ea n-o mai încercase niciodată.

Acesta nu era Gareth, zeul pe care ea-l înălţase pe un piedestal. Nici nu era Gareth, străinul acela distant şi rece, nici chiar Gareth, inamicul furios. Era un alt Gareth… un Gareth despre care simţurile ei întotdeauna îi spuseseră că trebuia să existe, dar un Gareth care până acum îi fusese străin.

Când gura lui o părăsi pe a ei şi începu să-i sărute curba graţioasă a umărului, răspunsul ei fu instantaneu, unghiile înfigându-i-se în muşchii tari ai spatelui lui, sânii umflându-i-se, trupu-i tremurând de neliniştea anticipării.

Tremura şi Gareth sau era doar imaginaţia ei?

Un geamăt profund de plăcere i se smulse din gât, întregul ei trup fu convulsionat de un fior, Când limba lui îi mângâie sfârcul, înconjurându-l, scăldându-l într-o căldură umedă.

— Gar… eth…

Ea nu se mai putea abţine. Îi gemu numele într-o rugă neputincioasă pentru plăcerea pe care el i-o producea, un strigăt uşor de încântare chinuitoare ieşindu-i din gât când el începu să-i sugă sânul, la început încet şi cu tandreţe, apoi, ca şi cum şi-ar fi dat seama de intensitatea nevoii ei, cu mult mai puţină blândeţe, astfel încât plăcerea pe care i-o provoca o făcea ca întreg trupul să i se înfioare din nou.

Apoi, el îi lăsă sânul şi o strânse la piept, sărutându-i gura cu acel soi de pasiune de care ea nu-şi imaginase nici pe departe că putea exista, încetă să încerce să mai analizeze ce i se întâmpla

şi de ce, lăsându-se pur şi simplu pradă nebuniei acesteia.

Lumina unei maşini care se apropia îi aduse, în cele din urmă, pe amândoi în fire, făcându-i să se despartă. Faţa Sybillei se înroşi şi se încorda din cauza tensiunii. Gareth îşi ceru iertare imediat:

— Îmi pare rău. Asta n-ar fi trebuit să se întâmple. N-am intenţionat niciodată…

— Uite, te rog, du-mă doar acasă, îl rugă Sybilla, aranjându-şi la loc rochia, nefiind în stare să-l privească în ochi şi îndreptându-şi privirea spre întunericul de afară.

— Sybilla…

— Te rog. Nu vreau să discut despre asta; Gareth. După cum ai spus, n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Acum, te rog, mă vei duce acasă?

Era atât de aproape de limita critică! Simţea ca şi cum fiecare oscior era gata să i se rupă din cauza acestei încordări. Doamne, ce făcuse? Acum trebuie că ştia ce simţea ea pentru el. Ce simţea încă după atâţia ani. Pentru un bărbat era diferit. El putea fi încercat de pasiune, dorinţă fizică faţă de o femeie pentru care nu simţea absolut nimic. El nu era un prost, ea ştia acest lucru.

Putea doar să se roage ca el să fie tot atât de nerăbdător ca şi ea să-şi scoată din minte ceea ce tocmai se întâmplase între ei.

După toate acestea, mu ştia cum o să-l mai privească în faţă din nou.

Se încordă când maşina se opri, uitându-se neliniştită cu coada ochiului La el. Gareth nu se uita la ea şi era de înţeles.

El se oferi scurt:

— Dacă vrei să intru în casă cu tine şi să controlez…

Abia atunci ea realiză că el parcase lângă casa ei.

Repede, îl asigură:

— Nu. Mă simt bine.

Deja se lupta cu încuietoarea portierei, nerăbdătoare cu disperare să plece de lângă el înainte ca el să creadă că ea întârzia intenţionat, în speranţa că… Că ce? se întrebă ea vinovată. Că el ar săruta-o din nou… ar pipăi-o, ar mângâia-o iar. Răsuflă adânc şi aproape căzu din maşină când uşa se deschise în cele din urmă.

Gareth, remarcă ea, oprise motorul şi când încercă să iasă din maşină, ea protestă la repezeală:

— Nu, te rog rămâi unde eşti, Gareth. Chiar nu-i nevoie.

— Dacă asta preferi…

Vocea lui era încordată, tăioasă. Nu se uita la ca, recunoscu ea fără a fi surprinsă. El trebuie să fi fost la fel de jenat, dar din cu totul alte motive. Trebuie să se fii blestemat că se oferise s-o aducă cu maşina. Ce naiba era cu ea, de lăsase ca un simplu sărut între prieteni să-i scape din mână… invitându-l, practic… aproape rugându-se de el? Se cutremură, conştientă de un val de umilinţă ce o ardea în interior.

Tot ceea ce voia era să scape de el, să rămână singură, să încerce să-şi înţeleagă nebunia comportării.

— Sybilla…

— Nu, Gareth, lasă-mă, te rog, singură.

O luă la fugă pe potecă spre uşa din faţă,

degetele-i tremurând când băga cheia în broască. Odată ajunsă înăuntru, închise uşa şi apoi o încuie, rezemându-se de ea şi aşteptând zgomotul de motor care s-o asigure că Gareth se îndepărta. Doar după ce-l auzi se îndreptă încet şi îndurerată spre scări.

CAPITOLUL VIII

Sunetul chinuit al propriului tuşit o trezi pe Sybilla; gâtul o jena atât de tare încât abia putea înghiţi, ochii şi-i simţea ca şi cum ar fi avut nisip în ei, fierbinţi, şi trupul o durea peste tot. Tremură sub cuvertură, împărţită între nevoia de a coborî pentru a-şi face o băutură caldă care să-i uşureze gâtul şi dorinţa de a rămâne acolo unde se afla, închizând ochii cât putea de tare, ghemuindu-se sub aşternuturi pentru a menţine cât de multă căldură se putea.

În cele din urmă, durerea din gât învinse. Tremurând, ieşi din pat, dezamăgită să afle cât de slăbită era, cât de nesigură pe picioare când se îndreptă spire baie.

La jumătatea scărilor fu scuturată de un acces intens de frisoane, încât trebui să se agaţe de balustradă pentru a nu cădea.

În bucătărie, deschise uşa de la frigider şi-şi dădu seama brusc că laptele trebuia să fi fost afară. Descuie uşa şi luă cele două cutii de pe trepte. Noaptea avea acea densitate caracteristică orelor dinainte de răsărit. La mai puţin de o milă depărtare, Gareth probabil că se alia întins în pat ia Cedars. Se gândea oare la ea?… amintindu-şi cum…?

De data aceasta când tremură nu era din cauza frigului, oi datorită dezgustului pe care-l simţea faţă de sine.

Încercă să înghită dar gâtul îi era prea umflat şi o durea. Se simţea prea rău pentru a-şi analiza comportarea cu Gareth, şi când cotrobăi prin frigider, găsind cele trei lămâi de care-şi amintea că le văzuse ultima dată când deschisese cutia de salată.

Se cutremură când un pic de suc de lămâie căzu într-o mică tăietură a degetului, sorbind-o şi strâmbându-se imediat de acreală.

Era nebună, se întrebă ea cu disperare, învârtindu-se prin bucătărie la ora trei dimineaţa, pentru a-şi face un ceai fierbinte cu lămâie ca să-l bea uşurându-şi durerea din gât, când bunul-simţ îi spunea că ar fi putut fi tratată ca lumea doar cu o cură de antibiotice?

Dacă avea vreun pic de bun-simţ, ar lua două aspirine şi s-ar băga la loc în pat, rugându-se ca evenimentele serii să-i dispară din minte când s-ar trezi. Dar şi din mintea lui Gareth.

Oftând, ea fu nevoită să admită că acest lucru nu se putea întâmpla. Cel mai bun lucru pe care-l putea spera era ca Gareth să aibă tot atât de puţină dorinţa ca şi ea să analizeze cele întâmplate, să-i urmeze exemplul şi să se asigure ca pe viitor să se întâlnească cu ea pe cât de rar posibil.

Ceea ce o durea mai tare, încuviinţă ea când îşi turnă ceaiul şi se aşeză pe un scaun pentru a-şi bea băutura fierbinte, era că fusese atât de încrezătoare, atât de sigură... că trecutul şi dragostea ei adolescentină pentru Gareth nu mai.

Prezentau importanţă… că, indiferent câtă durere şi produsese, trecutul era uitat de acum şi că în niciun chip nu mai putea fi rănită din nou de Gareth.

Nu trebuiseră decât mai puţin de zece secunde în braţele lui, astă-noapte, ca să realizeze cât de tare se înşelase. Zece secunde… timpul pe care i-l luase gurii lui să se apropie de a ei, iar căldura trupului lui… atingerea mâinii lui…

Scoase o exclamaţie ascuţită de durere când lichidul fierbinte sări din ceaşcă arzându-i pielea. Când puse ceaşca jos, îşi dădu seama că tremura aşa de tare, încât provocase vărsarea ceaiului.

Cel mai bun şi sigur loc pentru ea era înapoi în pat, deşi descoperi că îi este imposibil să adoarmă. De fiecare dată când închidea ochii, era urmărită de imaginea lui Gareth. Nu acel Gareth din visurile ei adolescentine, ci un Gareth nou, mai matur şi mult mai tulburător… un Gareth al cărui sărut, a cărui atingere nu se mai potriveau cu fantezia unei puştoaice… ci avea o realitate, o substanţă pe care nu şi-o putuse imagina niciodată.

Nu-şi putea aminti o sâmbătă în care să se fi simţit atât de singură, atât de înstrăinată într-o lume de cupluri şi familii fericite, reflectă Sybilla în timp ce-şi despacheta cumpărăturile.

Nu era sigură dacă virusul o făcea să-şi simtă fiecare oscior rece şi dureros, sau dacă vântul fusese atât de aspru şi demoralizant cum crezuse.

Nici măcar nu voia să se gândească la sentimentul intens de răceală interioară, că ar putea fi atribuit sentimentului că era încă vulnerabilă la Gareth aşa cum fusese întotdeauna,

poate chiar şi mai mult.

Mâinile îi tremurau puţin când despachetă pâinea proaspătă pe care o luase de la brutăria locală.

La coadă în faţa ei fusese un bărbat cu doi copii, evident ai lui, din felul în care se agăţau de el.

Era aproape de vârsta lui Gareth, dar nu era atât de atrăgător ca el… totuşi, văzând cum cei doi copilaşi se ţineau cu atâta adoraţie de el, i se pusese un nod în gât şi trupul începu s-o chinuie într-un fel care-i era total nefamiliar.

Se uitase atunci în jurul brutăriei şi i se păruse că toţi ceilalţi erau perechi, grupuri de familie, că ea era unica persoană singură; şi suferise un astfel de sentiment acut de singurătate, încât trebuise să strângă din dinţi, pentru a nu da drumul lacrimilor care-i ameninţau ochii.

Ce naiba era cu ea? Nu-i păsase înainte că era singură, niciodată nici nu se gândise măcar, în fond, peste ani, existaseră mai mult bărbaţi, care i-ar fi schimbat cu bucurie statutul de celibatară, decât îşi dorise ea vreodată.

Dar ea nu făcuse aşa… nu dorise un partener… un amant… o legătură… un cămin… copii. Până când..:

Până când Gareth o luase în braţele lui, o sărutase şi o mângâiase, şi chiar dacă actul lor de dragoste se oprise scurt de la intimitatea completă, ea încă rămăsese cu un chin nefamiliar în interiorul corpului, un chin nu numai pentru el ca bărbat – ca amantul ei – ci un chin pentru toată acea dragoste pe care o simţea pentru el.

Stând acolo în brutar e, urmărindu-l pe acel bărbat necunoscut cu copiii lui, suferise un

asemenea sentiment copleşitor de singurătate şi pustietate încât ecoul lui încă o răvăşea.

Se mişca neliniştită prin bucătărie. Afară soarele strălucea, chiar dacă vântul era rece.. Dacă ar avea puţin bun-simţ, şi-ar pune haine groase şi ar ieşi începând să sape grădina. Exerciţiul fizic ar ajuta-o să-şi înlăture dispoziţia proastă, iar aerul rece i-ar face probabil bine.

Gareth se ţinuse de cuvânt. Când se sculase şi coborâse, descoperise că maşina ei era parcată lângă garaj.

Se întrebă la ce oră o adusese înapoi, ea nu auzise nimic. Încercă să-şi spună că era bucuroasă că nu trebuie să îndure umilinţa şi jena de a-l vedea, dar pe dinăuntru ea încă se chinuia… încă tânjea… încă iubea, recunoscu ea obosită.

Se uită prin fereastră, afară în grădină. Soarele se dusese acum, cerul albastru devenind gri, în timp ce vântul tăios aducea nori de ploaie.

Telefonul sună şi ea se duse să răspundă, inima bătându-i cu repeziciune, dar când ridică receptorul, era vocea mamei sale cea pe care o auzi

— Interesându-se îngrijorată dacă ea se simţea mai bine – şi nu a. Lui Gareth.

Gareth. De ce naiba crezuse c-ar putea fi Gareth? Deja îşi spusese că ultimul lucru pe care-l dorea era orice formă de contact cu el. Era prea umilitor… prea periculos.

N-avea resurse emoţionale să înfrunte realitatea lui fizică, nu după ce descoperise că-l iubea.

Îl iubea. Gura i se strâmbă cu amărăciune. Ce lovitură crudă şi nedreaptă a sorţii închisese cercul în acest fel ca să se trezească faţă în faţă cu

acelaşi chin al inimii de care suferise când avea cincisprezece ani?

Nu, nu exact acelaşi; atunci mândria, tinereţea şi puterea de a-şi reveni fuseseră de partea ei. Acum…

Punându-şi cumpărăturile în ordine, îşi zise că cel mai bun lucru pe care ar trebui să-l facă era să iasă afară şi să muncească ceva în grădină, dar ceea ce i-ar fi plăcut să facă era să se ghemuiască într-un fotoliu în faţa focului, cu o ceaşcă de ceai şi cu una dintre mult citatele cărţi ale Georgettei Heyers, care s-o facă să râdă şi să plângă şi s-o facă să evadeze din realitate pentru scurt timp.

Scoase una din cărţi din fundul unui sertar, aprinse focul în căminul din camera de zi şi umplu ceainicul.

Mai târziu, decise că motivul pentru care nu auzise maşina lui Gareth era fiindcă era prea adânc scufundată în mila faţă de sine, iar mal apoi era prea târziu pentru a căuta o scuză; răul fusese făcut.

Se întâmplă tocmai când se întindea după cutia de ceai, sau mai curând după porcul de porţelan pe care Gareth îi câştigase pentru ea.

Poate că mâinile îi erau prea reci, sau poate erau uşor umede, nu ştia; tot ce ştiu era că şocul de a-l vedea pe Gareth trecând pe lângă fereastra bucătăriei, tocmai când apuca porcul, fu suficient ca porţelanul să-i alunece dintre degete şi să se spargă pe pardoseala de gresie.

Bineînţeles, ştia că porţelanul se va sparge, dar asta nu o opri să încerce să-l prindă, ca apoi să se uite nefericită la cioburile de porţelan.

— Sybilla… ce s-a întâmplat? Am auzit o

bufnitură.

Trebuie că uitase să încuie uşa, îşi spuse ea năucă, refuzând să se întoarcă, incapabilă «a se întoarcă, şi continuând să observe talmeş-balmeşul de pe pardoseală. Bucăţi de porţelan amestecate cu pliculeţe rupte de ceai, şi chiar dacă bunul-simţ îi spunea că distrugerea era prea mare pentru a o mai putea repara vreodată, se trezi în patru labe, încercând să scoată bucăţile din acea dezordine.

Asta-l făcu pe Gareth să exclame tăios:

— Nu le atinge, s-ar putea să te tai! Unde ţii mătura? ceea ce o făcu să realizeze că trebuie să se fi trădat continuând să stea cu spatele la el când îi răspunse pe cât de indiferentă putea:

— Nu-i nimic, Gareth. Mă voi descurca singură.

Ea-şi putea auzi încordarea din voce, şi ascuţirea acesteia pe care o folosea pentru a-şi masca disperarea şi nefericirea de care suferea.

Acel porc era ceva ce îndrăgise… un dar de la Gareth pentru o Sybilla mai tânără, un dar dat cu afecţiune… poate chiar cu dragoste deşi, recunoştea ea, nu ca dragostea unui bărbat faţă de o femeie. Îndrăgise acest porc… îl iubise… şi acum se dusese. Spart… distrus de propria ei nepăsare şi în parte de către Gareth însuşi.

Simţea cum lacrimi fierbinţi de durere îi ardeau ochii. Nu voia nimic mai mult decât să rămână acolo unde era, pe pardoseală, şi să-şi verse durerea, urlând ca un copilaş eu genunchiul zdrelit, să-şi plângă lacrimale pe care nu-şi permisese să le verse… dar Gareth era aici… stând în spatele ei… observând-o… şi brusc, ea îl un la fel de tare pe cât îl iubea, ridicându-se în

picioare şi întorcându-se pentru a-l întreba supărată:

— Ce vrei, Gareth?

El păşi înapoi când îi înregistra furia… respingerea, o întindere uşoară a pielii de pe faţa lui trimiţând semnale de alarmă creierului fetei; reamintindu-i acesteia că existau mai multe căi prin care cineva îşi trăda adevăratele sentimente.

— Am trecut să văd dacă te simţi bine. După noaptea trecută.

Sângele îi îngheţă în vine. Cum putea el să-i facă asta? Dacă nu aşteptase nimic de la el, sperase că el ar avea cel puţin curtoazia, compasiunea să nu menţioneze niciodată ce se întâmplase între ei noaptea trecută, nici ei şi nici altcuiva, ci să se comporte cu tact, pretinzând că în noaptea ce trecuse… răspunsul ei… dorinţa pentru el… dragostea pentru el nu existaseră, şi iată, el era aici, plimbându-se prin bucătărie, întrebând-o fără niciun fel de grijă dacă ea era „OK“

O senzaţie de ameţeală o cuprinse, un amestec de supărare şi durere, şi când se îndepărtă de el, ea spuse cât de ferm putea:

— De ce naiba nu m-aş simţi? Să ştii că am mai fost sărutată şi înainte.

Cuvintele aveau o acreală şi o amărăciune care o şocau. Fură urmate de tăcere, ea dându-şi seama că spusese ceea ce nu trebuia.

— Da, îmi închipui că ai mai fost, o aprobă Gareth. Totuşi, nu la asta mă refeream. N-ai dat niciun semn că te sculaseşi mai devreme, când ţi-am adus maşina. A trebuit să trec pe aici în drumul meu spre casă, aşa că m-am gândii să sun şi să văd dacă eşti bine.

Fiecare cuvânt era rostit uşor şi fără emfază, în contrast total cu mina ei acră şi răutăcioasă, şi totuşi ştia… oh, cum ştia că, sub această aparenţă calmă, Gareth era furios.

Începu să se simtă rău, dar de data asta nu din cauza virusului. Nu, de această dată, greaţa se datora fricii, îşi dăduse seama ea tulburată. De data asta, răul era rezultatul direct al prostiei sale.

Ce naiba o apucase? Bunul-simţ n-ar fi trebuit s-o avertizeze că ultimul lucru la care ar vrea să se refere Gareth era la ce se întâmplase între ei noaptea trecută, că dorea la fel de mult ca şi ea să uite întregul incident?

El stătea încă în spatele ei, nedând niciun semn de plecare; nu era decât un lucru de făcut. Inspirând adânc, ea se duse spre dulapul unde ţinea mătura, îl deschise, scoase obiectul şi apoi, cu capul în jos, curăţă dezordinea de pe pardoseală cu mişcări bruşte, murmurând în acest timp:

— Îmi pare rău. A fost… a fost copilăresc din partea mea… dar după cum poţi vedea… făcu o pauză şi se uită rapid la el, apoi înapoi la pardoseală… nu sunt în dispoziţia cea mai raţională în această dimineaţă. De fapt, eram pe punctul de a-mi face o cană de ceai şi a mă duce să mă ghemuiesc pe un fotoliu în faţa focului, cu o carte veche a Georgettei Heyer.

— Un remediu suveran pentru o indispoziţie, comentă el aruncându-i un zâmbet cuceritor, pe care odată îl cunoscuse atât de bine.

Inima ei tresări şi gâtul o jenă când se luptă cu impulsul de a da drumul măturii şi a alerga în

braţele lui, ca o dată ajunsă acolo, să dea drumul unui plâns de modă veche.

— Uite, Syb, în legătură cu noaptea trecută. Eu…

Ea simţi cum i se încordează trupul, respingând ceea ce ştia că urmează. Recunoaşterea jenei tipic bărbăteşti a celui care se lăsase târât de dorinţa sexuală, care făcuse o greşeală… care voia să se scuze pentru orice interpretare greşită.

— Te rog nu spune nimic, îl întrerupse ea. A fost o greşeală. Amândoi ştim asta. Nu vreau să vorbesc despre acest lucru, Gareth, şi dacă nu le deranjează, aş vrea să pleci.

Bariera dintre ei, care căzuse atât de rapid când el glumise pe socoteala ei pentru pasiunea faţă de romanele sentimentale, se afla din nou la locul ei. Rămase cu spatele spre el, spunându-i cu limbajul trupului că nu era binevenit, indiferent dacă se simţea sfâşiată în interior.

Îl auzi deschizând uşa şi-şi ţinu răsuflarea.

— Îmi pare rău… pentru porc.

Era ca o lovitură în inimă. Ştia el cât de mult însemna pentru ea acea piesă ieftină de porţelan? Cât de des în decursul anilor se uitase la aceasta şi-i văzu, se faţa… auzise vocea lui… simţind căldura mâinilor… sunetul râsului lui? Şi acum se dusese.

Fără să se oprească din ceea ce făcea, ea-i spuse sec:

— N-are importanţă. Ar fi trebuit să-l arunc cu ani în urmă. Auzi cum se închide uşa, dar nu-şi întoarse capul pentru a-l urmări cum se îndepărtează de ea… poate pentru ultima oară… Nu se opri din măturatul aproape mecanic al

pardoselii, până când nu auzi maşina pornind, asigurându-se că el plecase.

Atunci şi numai atunci se opri din măturat şi se aplecă în patru labe, culegând fiecare ciob de porţelan, lacrimile amestecându-se cu talmeş-balmeşul de pe pardoseală în timp ce punea fiecare bucată pe masă.

Fără speranţă să-şi imagineze c-ar putea fi reparat vreodată. Nu se putea. La fel ca şi inima ei zdrobită.

"Încetează să fii atât de melodramatică, îşi spuse ea cu tărie, şi, pentru numele lui Dumnezeu, du-te sus şi spală-ţi faţa, idioato!"

Părăsind cioburile, aşa făcu, strâmbându-se în oglinda de la baie la faţa ei pătată de lacrimi;

Deoarece apa curgea şi casa era veche, cu pereţi solizi de piatră, ea nu auzi uşa de la bucătărie deschizându-se şi pe Gareth intrând acolo..

El se opri, uitându-se la cioburile puse cu grijă pe masă şi apoi se duse spre ele, studiindu-le, atingându-le.

O expresie tandră, gânditoare Îi îmblânzi faţa. El pipăi o bucată şi apoi se uită prin uşă în interior.

Se întorsese dintr-un impuls, mânat de o nevoie pe care nu-i plăcea s-o admită nici chiar acum, după toţi aceşti ani.

Dar acum…

Acum avea nevoie de timp ca să se gândească… să cântărească, să încerce poate să se convingă că era o prostie extrem de periculoasă să se lase târât de speranţă doar din cauza unor cioburi de porţelan.

Toţi aceşti ani, şi nimic nu se schimbase. Toţi

aceşti ani de aşteptare… de speranţă… de a auzi de la bunicul lui numai lucruri pe care nu dorea să le audă. Şi apoi să se întoarcă şi să afle că nu exista nimeni în viaţa ei care… Deci noaptea trecută fusese o greşeală. Îşi lăsase inima să-i domine raţiunea, se lăsase în voia propriilor lui dorinţe, propriului dor… dar poate că până la urmă situaţia nu era atât de iremediabilă pe cât se temuse…

O femeie care alesese cu grijă din grămada de pe pardoseala bucătăriei cioburile de porţelan ale unui obiect care nu valora nici măcar o liră, nu putea fi total indiferentă faţă de cel de la care îl primise…

„Trebuie să pleci imediat”, se îndemnă el, când auzi un zgomot la etaj, deschizând uşa la repezeală şi ieşind, dar nu înainte de a lua cu el unul din cele mai mari cioburi de faianţă.

Când Sybilla coborî, avu cel mai ciudat sentiment că cineva fusese în casă, dar nu putea înţelege de ce.

Dând din umeri, termină de curăţat mizeria de pe pardoseală, spunându-şi nefericită că acum nici măcar încântarea pe care i-ar provoca-o cartea Georgettei Heyer n-ar fi suficientă pentru a-i ridica moralul.

La ora ceaiului de sâmbătă, sătulă de propria-i companie şi de nefericirea gândurilor, care păreau să creeze o atmosferă ce plana asupra casei ca o miasmă a disperării, o sună pe maică-sa şi o anunţă că va petrece câteva zile cu ei.

Belinda, când ea-i telefonă mai târziu că nu va fi la serviciu până la jumătatea săptămânii, o asigură că putea să se descurce singură şi Sybilla fu

uşurată că cel puţin se comporta normal şi punea sănătatea înaintea afacerilor.

O oră mai târziu, când trecea pe lângă porţile închise de la Cedars, încercă să nu se uite în direcţia casei, chiar dacă ştia din experienţă că era imposibil să vadă dacă o maşină era parcată sau nu acolo, din cauza tufelor de rododendroni ce străjuiau aleile.

Numai faptul de a trece pe lângă casă era suficient să-i accelereze pulsul, făcându-i inima să bată mai tare, şi de ce? Doar pentru că Gareth trăia acolo – de aceea.

Un lucru începea să-i devină clar şi acela era că dacă Gareth intenţionase să preia afacerile de familie şi să rămână în zonă, ea trebuia să plece pentru liniştea ei personală, dacă nu pentru altceva.

Ceea ce nu hotărâse încă era cum naiba să-i aducă la cunoştinţă Belindei acest lucru, ce scuză să folosească pentru a explica de ce dă cu piciorul atâtor ani de muncă grea pentru a consolida afacerea, ca să facă ce?

Muşcându-şi buzele, se întreba dacă va avea abilitatea să se prefacă, puterea să-şi convingă prietena şi familia că venise timpul unei schimbări… dar o schimbare spre ce? Va reuşi poate să pretindă că voia să fie mai aproape de familia ei, că se gândea să înfiinţeze o nouă ramură a afacerii în apropierea lor, dar deoarece ei locuiau doar la o jumătate de oră distanţă, nu părea rezonabil. Deci ce scuză îşi putea găsi? Poate că Belindei îi putea spune adevărul şi motivul real pentru care trebuia să părăsească zona. Belinda ar înţelege… i-ar arăta simpatie…

dar… scutură din cap obosită şi se certă că nu se concentra asupra condusului. Reacţiile ei nu erau prea experte în acel moment şi acest drum, ca toate şoselele modernizate, putea fi extrem de periculos pentru un conducător neatent.

Ajunse la casa părinţilor la timp pentru a lua cina, după care mama ei o băgă repede în pat, aducându-i o sticlă de apă fierbinte, care semăna cu fostul ei ursuleţ, plus o ceaşcă fierbinte de ceai cu lămâie. Sybilla recunoscu că era mult mai bun la gust decât ceea ce-şi făcuse ea.

— Încearcă să dormi puţin, scumpo, o rugă mama ei. Arăţi foarte rău şi cu mult prea slăbită.

Te frământă ceva? Serviciul?

— Serviciul merge bine, mimico, o asigură Sybilla, uşurată fără să fie nevoie de o altă minciună. Mmm… Mă simt cam somnoroasă, adăugă ea nesinceră.

Oftând uşor, maică-sa se lăsă convinsă şi se ridică, oprindu-se lângă uşă pentru a stinge lumina. Exista ceva, o ştia, la fel cum ştia că insistând nu va obţine nimic. Acesta era necazul cu copiii care crescuseră: îţi faci la fel de multe griji pentru ei ca atunci când erau mici, dar o dată deveniţi adulţi, nu puteai să le alungi necazul cu o îmbrăţişare şi un sărut.

Nu, ceea ce o frământa pe Sybilla era evident ceva cu care ea prefera să se descurce singură. Dar, indiferent ce era, trebuie să fi fost serios… Foarte serios, ca să vină acasă în acest fel, în mod normal, ea era atât de independentă, atât de încăpăţânată uneori. Chiar ca adolescentă, când trecuse prin acea pasiune copilărească pentru Gareth…

Mama Sybillei se opri gânditoare pe scări pentru o clipă, înainte de a coborî la parter ca să se reîntâlnească cu soţul ei, foarte îngrijorată. În cele din urmă, Sybilla petrecu trei zile cu părinţii ei, lăsându-se răsfăţată de marna sa şi primind vizitele gălăgioase ale copiilor fratelui ei. Înconjurată de dragostea familiei., blocă în mod intenţionat orice gând despre Gareth care încerca s-o chinuia.

Aici cel puţin nu existau amintiri despre el, ? Nu existau temeri c-ar putea da colţul şi s-ar trezi în faţa lui. Aici cei puţin era în siguranţă faţă de trecutul cu toate amintirile lui chinuitoare şi de viitorul care începuse s-o urmărească cu spectrul singurătăţii.

Într-o zi, Gareth se va însura, era sigură da acest lucru şi când o va face… Se cutremură uşor, ignorând cuta de încruntare de pe faţa nepotului cel mar mare când ea se opri din cititul cărţii pe care o ţinea în mână.

Cum o să trăiască cu asta… cu realitatea căsătoriei lui… soţiei lui.. „familiei lui… fericirii lui… În timp ce ea…? se cutremură din nou, iar încruntarea lui Jack se transformă în îngrijorare când veni lângă ea şi o întrebă:

— Tanti Syb, te simţi bine?

Neliniştea din mica voce îndreptă atenţia Sybillei spre faţa lui… Cu conştiinţa tulburată, îl asigură pe băiat că se simte bine. N-avea dreptul să-i impună durerea, nefericirea ei copilului, era mult prea tânăr pentru a înţelege ce se petrece cu ea. Mohorâtă, se gândi că nu se putea ascunde ia. Nesfârşit „băgându-şi capul în nisip ca struţul, refuzând să înfrunte faptele. Cel mai bun lucru de

făcut era să se întoarcă „să-i spună cinstit Belindei de ce simţea că trebuie să plece, apoi să-şi facă un fel de plan pentru viitor. Avea nevoie să-şi propună ceva… să găsească ceva de care să se agaţe… să găsească un fel de suport, pentru că de data aceasta, nu mai avea tăria să se susţină singură.

Dacă Gareth nu s-ar fi întors „nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat, reflectă ea cu amărăciune, sau măcar dacă s-ar fi întors şi ea ar fi ştiut că întoarcerea era doar temporară, că după aceea el ar fi plecat în America.:, dacă ea ar fi putut să se abţină pentru o scurtă vreme „el ar fi plecat şi viaţa ei s-ar fi întors la normal; sau s-ar fi putut concentra să-l uite, alungând orice imagine a lui din memorie, respingându-l din mintea şi inima ei, dar cum putea să facă asta acum?

O parte a ei dorea să-l urască pentru ceea ce-i făcea, chiar dacă o făcea fără să aibă habar, Chiar dacă nu ştia. Voia ca el să afle… să-şi dea seama… voia mila… nemulţumirea lui?

Tresări violent. Nu, bineînţeles că nu… mândria ei, respectul faţă de sine – erau singurele lucruri care-i mai rămăseseră, chiar dacă erau periculos de subţiate, chiar dacă îi asigurau o protecţie fragilă împotriva chinului de a-l iubi.

Nu, nu putea sta cu părinţii ei la nesfârşit. Trebuia să se ducă acasă. Trebuia s-o vadă pe Belinda şi să-şi facă ordine în viaţă, cum s-ar zice.

Plecă într-o dimineaţă de miercuri, în ciuda rugăminţilor mamei sale de a mai sta puţin.

— Gripa mi-a trecut acum, îi răspunse ea cu sinceritate. Şi nu este corect s-o las pe Belinda singură… nu când suntem aşa de ocupate.

Şovăind, mama ei o lăsă să plece, stând lângă gărduleţul grădinii până când maşina dispăru din vedere, ca apoi să se întoarcă spre soţul ei pentru a remarca îngrijorată:

— Sper că o să fie bine. Poate că dacă l-aş suna pe Gareth şi…

— Nu vei face aşa ceva, îi spuse tatăl Sybillei, adăugând cu o voce mai blândă… Ştii că n-ar fi corect… sau cinstit… pentru niciunul dintre ei.

— Nu, bănuiesc că ai dreptate, Jeff. Oh, dar nu-mi place s-o văd aşa. Arată aşa… aşa de încordată.

— Ştiu, iubito, ştiu.

O bătu pe braţ, apoi se întoarseră împreună în casă.

CAPITOLUL IX

Ei bine, era prea târziu pentru alte gânduri acum, Primul lucru de dimineaţă, va merge s-o; vadă pe Belinda şi să-i spună că intenţionează să părăsească afacerea… să plece din zonă… dar încă mai avea restul zilei în faţa ei… o grămadă de timp de umplut… şi care era cea mai bun cale E-o facă, dacă nu o lungă plimbare în care să-şi dezmorţească picioarele şi să ia aer, şi poate îi va veni vreo inspiraţie ce să facă cu restul vieţii sale?

Oraşul era înconjurat de poteci şi drumuri potrivite pentru plimbări, iar Sybilla S alese pe cel mai lung care mergea de-a lungul malului râului înainte de a urca pe dealuri, şi de acolo întâlnindu-se cu un vechi drum de căruţe.

Nu că intenţiona să traverseze ţinutul sau comitatul – câteva mile vor fi limita ei, şi înapoi acasă.

Mersese mai puţin de trei mile când pantoful începu s-o roadă şi ea-şi dădu seama că făcuse o băşică. Era suficient de aproape de oraş ca s-o ia peste câmp şi prin parcul oraşului, totuşi şchiopăta când ajunse la farmacie.

Farmacistul o compătimi când ea îi explică necazul, sugerându-i să se aşeze pe vechiul scaun pe care-l ţinea întotdeauna la îndemână pentru clienţii mai în vârstă, şi-i aplică un plasture peste pielea zdrelită.

Mulţumindu-i, îşi trase şoseta şi-şi legă adidaşii. Necazul era că adidaşii erau noi şi – în duda preţului lor mare, erau mai curând la modă decât confortabili.

Îi cumpărase într-o pornire de extravaganţă pe care o regreta acum şi era sigură că nu va mai fi în stare să se plimbe cu ei, chiar cu plasturele dintre pielea rănită şi şosetă, îşi spuse ea şchiopătând. Ceea ce însemna că trebuia să meargă în scuarul oraşului şi să ia un autobuz până acasă.

Strada era pustie, iar ea era la jumătatea drumului când cineva o prinse din urmă, îi apucă braţul şi o împinse cu spatele lângă cel mai apropiat perete.

Când încercă să scape, plină de panică, auzi vocea lui Ray Lewis spunând ironic:

— Acum… nu eşti chiar aşa grăbită ca să nu-i poţi spune „bună” unui vechi prieten, nu-i aşa?

Deşi cuvintele lui erau nevinovate, manierele îl contraziceau, ca şi felul în care o ţinea, cu degetele înfipte în carne în timp ce-i apăsa spatele de perete, cu trupul între ea şi oricine altcineva ar fi trecut pe stradă şi ar fi putut să-şi dea seama de

zbuciumul ei. Trupul lui era mult prea aproape de al ei, când făcu un alt pas spre ea, obligând-o să se lipească de peretele de piatră şi să simtă prin puloverul subţire textura rugoasă a suprafeţei acestuia.

Inima ei bătea nebuneşte din cauza fricii, frica pe care orice femeie ar încerca-o să ştie că o ameninţă un bărbat care nu simţea dragoste pentru ea, ci doar ură şi pofte.

— Nu mai eşti aşa de sigură de tine, ce zici? şuieră el către ea, bucurându-se din plin de panica ei, până când ea se luptă s-o controleze, s-o ascundă de el. Te credeai atât de specială? Ei bine, am aflat multe despre tine. Nu eşti specială deloc. Eşti ca şi restul. Acum roagă-mă frumos şi poate o să mă convingi să-ţi dau drumul.

Cu mâna liberă el încercă să-i atingă faţa, dar ea se smuci, ferindu-se de atingerea lui… ochii ei ca ai unei pisici sălbatice, întregul ei trup respingând prezenţa şi insultele lui.

— Faci pe încăpăţânata, nu? Ei bine, nici că-mi pasă. Cu cât te încăpăţânezi mai tare, cu atât mai mult îmi face plăcere.

— Sybilla, ce e cu tine?

Sunetul vocii lui Gareth nu fusese niciodată mai binevenit. Aproape instantaneu era liberă, Ray Lewis murmurând ceva despre o întâlnire; aproape fugind în josul străzii când Gareth se întoarse spre ea, zicând cu asprime:

— Ce naiba se petrece aici?

Ea tremura aşa de tare încât abia mai putea să vorbească. Îl văzu pe Gareth cum se încruntă când se uită pe stradă după Ray Lewis şi, instinctiv, ea întinse o mână şi-i apucă braţul, în timp ce-l ruga

răguşită:

— Nu, Gareth, te rog, nu mă părăsi.

Era condusă din instinct, logică, prevedere; toate emoţiile pe care învăţase să le simtă în locul celor fireşti erau date la o parte de reacţia şocului şi a fricii pe care tocmai o încercase.

Tot ceea ce ştia era că nu voia ca Gareth s-o părăsească… că avea nevoie de el, mai mult decât avusese nevoie de ceva în viaţa ei, chiar dacă intenţia lui era să se ducă după Ray Lewis şi să-l pedepsească pentru ce-i făcuse, dorea să rămână cu ea; avea nevoie de confortul prezenţei lui mai mult decât avea nevoie de răzbunarea lui asupra agresorului ei.

Tremura aşa de tare încât ştia că el trebuia să fi simţit. El îşi întoarse capul, încruntarea adâncindu-i-se când o studie.

Îşi ridică mâna la faţa ei, atingând-o uşor.

— Dacă ţi-a făcut ceva…

Ea scutură din cap, prea vulnerabilă pentru a risca să vorbească. Cineva trecea pe lângă ei şi Gareth se dădu într-o parte pentru a-i face loc, trăgând-o cu el, neintenţionat. Când îi auzi oftatul de durere şi o văzu că şchioapătă, o întrebă scurt:

— Ce naiba…?

— O băşică. La călcâi. De la adidaşii noi… Se bâlbâia… vocea ei era nefiresc de ridicată şi încordată. Mă duceam să iau autobuzul, când…

Ea voia să se oprească, să curme şuvoiul vorbelor prea stridente.

— Autobuzul? Nu fi caraghioasă! Te voi duce eu acasă. Maşina mea este parcată în scuar. Poţi merge aşa departe, sau rămâi aici până când o aduc?

Imediat ea se agăţă mai tare de braţul pe care-l ţinea, fără să-şi dea seama că-şi înfigea unghiile în carnea lui din cauza panicii.

— Nu… nu, Gareth… te rog… pot merge.

Dar atunci când încercă, tot ceea ce reuşi fură doar câţiva paşi şovăielnici, înainte ca o combinaţie de şoc şi durere să o facă să se împiedice.

— Bine, asta este, îi zise Gareth încordat şi înainte de a-l putea opri, se întoarse şi o ridică în braţe ca şi cum nu cântărea mai mult decât un copil.

— Gareth, protestă ea înnebunită, ne văd oamenii.

Ochii ei erau la acelaşi nivel cu ai lui. El se opri din mers şi-i aruncă o privire tristă când o întrebă încet:

— Şi ce dacă?

Ce putea spune ea? înghiţi nervos şi încercă să se concentreze la durerea din călcâi; la teama pe care o încercase când Ray Lewis o prinsese; la orice altceva, în afară de senzaţia de a fi în braţele lui Gareth… de a fi ţinută strâns lângă trupul lui, de a-i simţi bătăile inimii, care în duda faptului că el pretindea că este uşoară, erau atât de repezi şi puternice încât era îngrozită că el poate făcea un efort prea mare.

— Pot să merg restul de drum, îi zise ea când ajunseră Ia scuar. Unde-i maşina ta?

— De partea cealaltă a scuarului, răspunse el supărat, şi n-ai să mergi deloc.

Nu voia să se certe cu el, consumându-i energia şi, în loc de asta, încercă să stea pe cât era de posibil de nemişcată şi bineînţeles, să ignore

plăcerea pe care o simţea trupul ei la contactul cu al lui, la senzaţia de a fi în braţele lui, ţinând-o… protejând-o…

„Opreşte-te“! se avertiză ea, chiar când el începu să descuie uşa pasagerului pentru ea.

Când o aşeză cu blândeţe, aproape tandru, în maşină, comportamentul lui faţă de ea contrasta cu furia rece din voce când zise:

— Cred că este timpul să am o vorbă cu Lewis.

Sybilla tremură, nefiind în stare să se oprească, făcând ca el să rămână nemişcat şi s-o întrebe răguşit:

— Eşti sigură că nu te-a lovit… nu te-a ameninţat?

Sybilla scutură din cap.

— Nu. Te rog… hai să plecăm, vrei, Gareth? Nu se va mai întâmpla. Nu acum, când m-am hotărât…

Se opri la timp. Încă puţin şi în vulnerabilitatea şi starea ei de slăbiciune, i-ar fi spus lui Gareth despre planurile de plecare.

— Nu acum, când ai hotărât ce? o întrebă el.

Ea scutură din cap.

— Nimic. Este drăguţ din partea ta că te oferi să mă duci, dar aş fi putut să mă descurc şi cu autobuzul.

— Am încercat să iau legătura cu tine, o anunţă Gareth când închise uşa şi apoi înconjură maşina pentru a se aşeza în spatele volanului.

Sybilla simţise cum maşina se înclinase uşor când el se aşezase şi-şi punea centura de siguranţă. În ciuda lărgimii locurilor, ea era foarte conştientă de cât de puţin spaţiu se afla între ei; Când îşi potrivea cureaua, umărul lui îi atinse pe

al ei. Ea înţepeni imediat, tresărind uşor când prinse mirosul proaspăt al pielii lui, săpunul pe care-l folosesc întărindu-i în mod subtil virilitatea, aşa că ea avu o imagine mentală şi şocantă a lui, fără haine, cu trupu-i subţire şi bărbătesc, ciudat şi excitant, aplecându-se în pat către ea, într-o cameră în semiîntuneric.

De data asta când se înfioră, Gareth remarcă, întrebând sec:

Ce nu este în regulă? Şi să nu-mi, spui nimic". Dacă Lewis…

— Nu, nu-i nimic. Sunt doar un pic răcită, minţi ea.

De ce naiba acceptase oferta lui de a o duce cu maşina? Dacă n-ar fi fost atât de înspăimântată de Ray Lewis, n-ar fi acceptat niciodată. Tot ce simţea acum… tot ceea ce experimenta şi îndura îi întărea convingerea că era extrem de periculos să continue să locuiască aici. Trebuia să plece. N-avea de ales.

Pierdută în propriile gânduri, doar când văzu sfârşindu-se rândul familiar de căsuţe, iar Gareth nu micşoră viteza, se întoarse spre el şi spuse neliniştită:

— Gareth, opreşte. Ai trecut de…

— Te duc acasă la mine, o anunţă el calm. Când ea încercă să protesteze, el adăugă… Am încercat să iau legătura cu tine toată săptămâna…

Inima ei tresări, întregul trup fiind copleşit de încântare şi confuzie până când el adăugă prozaic:

— Încă nu ţi-ai luat colecţia de porţelanuri de Dresda şi în afară de asta, în ciuda protestelor tale, cred că Lewis te-a enervat mai tare decât recunoşti. Să ştii că chiar ar trebui să-l reclami la

poliţie.

— Pentru ce? îl întrebă ea. Pentru că vrea să aibă o aventură cu mine?

Ea scuturǎ din cap şi apoi realiză consternată că în timp ce Gareth vorbise, ei parcurseseră distanţa dintre casa ei şi a lui, iar acum intrau pe drumul atât de familiar de la Cedars.

Era prea târziu să-i mai ceară să oprească maşina. Ar fi trebuit să facă asta mai devreme.

— Îmi pare rău că nu mi-am luat porţelanurile, se scuză ea încordată când el opri maşina în faţa casei. Am vrut, dar…

Ea dădu uşor din umeri, nefiind în stare să recunoască faţă de el de ce nu se simţise în stare să vină la Cedars, atâta timp cât ştia că el era acolo.

— Bunicul a intenţionat întotdeauna să ţi le dea, îi zise Gareth. Atârn-o, adăugă el în timp ce-şi desfăcea propria centură. O să te duc eu înăuntru.

— Nu, te rog, protestă Sybilla, desfăcându-şi la repezeală centura şi apucând portiera. Acum sunt bine, zău. A fost doar… doar şocul.

— Dar piciorul tău?

Piciorul ei? Se uită la el o clipă şi apoi se înroşi puternic, realizând ce voia să spună el. Aproape că uitase disconfortul provocat de băşica de la călcâi.

— Oh, va fi bine. Plasturele îl protejează.

Îl proteja, dar numai parţial, fricţiunea constantă de mai devreme făcuse ca pielea să i se umfle, aşa că, în ciuda plasturelui, încă simţea cum noii adidaşi o rod dureros când şchiopăta spre casă.

Gareth descuie uşa şi, când păşi în holul cu parchet eră ca şi cum ar fi păşit înapoi în timp.

Nimic nu se schimbase aici: aceleaşi draperii atârnau la ferestre, aceeaşi masă lustruită de stejar se afla încă acolo, aceleaşi covoare, acelaşi aer de stabilitate victoriană.

Cedars nu era o casă drăguţă, dar era o casă foarte bine construită şi solidă; genul de casă în care te simţeai imediat în siguranţă… plină de căldură… primitoare.

— Mă duc să pun ceainicul, sugeră Gareth, dar Sybilla îl opri, scuturând din cap şi spunând la repezeală:

— Nu, te rog, am abuzat prea mult de timpul tău, Gareth. O să iau doar colecţia şi…

— Este sus în camera bunicului, îi zise el.

— Bineînţeles. Uitasem pe moment.

Tom Seymour îşi mutase porţelanurile îN camera lui, fiindcă aşa cum îi spusese odată Sybillei, noaptea, când nu putea dormi, îi plăcea să zacă în pat şi să-şi imagineze că figurile delicate prindeau viaţă, continuându-şi preocupările lor bucolice.

Ştia drumul la fel de bine ca în propria ei casă, dar o oarecare rezervă o făcu să ezite şi să! se uite întrebătoare către Gareth, înainte de a se îndrepta spre scări.

— Nu cumva ai uitat drumul?!

O constrângere bruscă părea să-i apese pe amândoi, ca şi cum dintr-un anumit motiv şi Gareth şovăia să se mişte în direcţia scărilor.

Ce naiba credea el că avea de gând să facă, se întrebă ea amar – să se arunce asupra lui?

— Dacă ţi-e frică să intri în camera bunicului…

Cuvintele liniştite, aproape ezitante, o umplură de ruşine. Lacrimi de vinovăţie îi înţepară ochii şi

ea-şi scutură capul, nefiind în stare să-l privească atunci când îi spuse răguşită:

— Nu. Eu… eu l-am văzut pe bunicul tău cu o seară înainte de a muri. Părea atât de bine… de relaxat… şi aşa mi-l voi aminti întotdeauna. Şi era fericit, Gareth, adăugă ea, făcând un pas impulsiv spre el, vrând brusc să-l asigure că, în timp ce şocul produs de atacul fatal de în mă al bunicului lui fusese traumatizant pentru cei care-l iubeau, Tom Seymour se bucurase de viaţa lui până la sfârşit.

— Da, ştiu. Am vorbit cu el la telefon doar cu câteva ore înainte… înainte de a muri. Dacă avea vreo presimţire a celor ce urmau să se întâmple, sigur că nu mi-a arătat, dar asta nu-mi uşurează sentimentul de vinovăţie, sentimentul că l-am neglijat… credinţa că ar fi trebuit să fiu aici cu el.

— Ştiu ce vrei să spui, îi zise Sybilla cu o voce joasă, recunoscând… Eu simt acelaşi lucru. Obişnuiam să-l sun în fiecare seară, dar în acea seară am fost la o întâlnire la Camera de Comerţ, care a durat până târziu. Adesea m-am gândit că dacă aş fi trecut pe aici ca de obicei…

— N-ar fi fost nicio diferenţă, o asigură Gareth. Atacul l-a avut în primele ore ale dimineţii şi a fost atât de sever încât a murit înainte de a se trezi, mi-a spus doctorul. Să ştii că încă îmi lipseşte, adăugă el, recunoaşterea acestui fapt surprinzând-o pe fată. Oh, ştiu că nu prea l-am văzut… n-am venit acasă atât de des pe cât ar fi trebuit, dar el a înţeles… şi… Se opri brusc şi spuse aproape aspru… nu ştiu de ce te împovărez cu toate acestea. O să urc şi o să-ţi dau o mână de ajutor cu porţelanurile. Am reuşit să găsesc o cutie şi

hârtie de învelit şi dacă n-aş fi reuşit să iau legătura cu tine în această săptămână, intenţionam să le împachetez şi să le aduc la tine, lăsânduţi-le în garaj.

Voia să-l întrebe de ce nu făcuse aşa, dar scurtul moment de intimitate şi amintiri împărtăşite se terminase şi el era la fel de distant cum fusese din acea dimineaţă când ea descoperise cât de mult îl irita dragostea ei copilărească şi povara care o reprezenta pentru el.

Păşi înaintea ei, deschizând uşa, conducând-o înăuntru, observând-o cu nelinişte.

Totul în cameră era aşa cum fusese întotdeauna, niciuna dintre mobile nu fusese mutată, dar articolele familiare lui Tom… peria de cap, vechiul halat de casă… acestea nu mai erau, aşa încât părea doar o cameră, mobilată în stilul modei vechi, cu o fotografie înrămată în argint a unui cuplu foarte tânăr în haine de nuntă, stând pe un bufet de stejar şi, lângă un perete, unde putea fi văzut bine din pat, era dulăpiorul cu porţelanuri.

Sybilla merse încet spre el, cu întreg trupu-i tremurând, îngenunche pe duşumea şi întoarse cheiţa în uşile de sticlă ale dulăpiorului.

În interior, culorile pastei, delicate, ale figurilor de porţelan se înceţoşară când ochii ei se împăienjeniră cu lacrimi. Erau valoroase şi din punct de vedere sentimental… ceva ce ea va preţui întreaga viaţă.

În spate, auzi vocea răguşită de emoţie a lui Gareth:

— Întotdeauna obişnuia să spună că păstoriţele îi aminteau de tine… că posezi aceeaşi fragilitate delicată… aceeaşi delicateţe a pielii. Te-a iubit

foarte mult.

— Aşa cum l-am iubit şi eu.

— Ştiu. Uite, lasă-mă să cobor şi să fac acea ceaşcă de ceai. Amândoi avem nevoie, şi apoi vom trăncăni un pic.

Sybilla era pe cale de a refuza, când sună telefonul la parter.

— Ar fi bine să cobor şi să răspund. Întotdeauna bunicul a refuzat să-şi instaleze o derivaţie la etaj.

Telefonul era în hol şi cu uşa de la cameră deschisă, chiar dacă nu trăgea în mod intenţionat cu urechea, Sybilla realiză curând că îl sunau de la fabrică şi după cum auzea, urma să ţină o vreme

Se uită la porţelanurile de Dresda şi întinse mâna în dulăpior să ia unul dintre ele. Mâinile îi tremurau când îl împachetă. Nu trebuia să-l spargă… nu trebuia să-l distrugă. Nu realizase câte emoţii putea să-i stârnească intratul în casă, parţial din cauza amintirilor legate de Gareth, parţial din cauza lui Tom, de care îi era foarte dor.

Fuseseră buni prieteni, în ciuda diferenţei de ani dintre ei. Ea îl iubise şi el o iubise la rândul lui, şi ea bănuia că el ştiuse probabil întotdeauna de ce evita să fie în oraş ori de câte ori Gareth trebuia să vină acasă.

Când se ridică în picioare, îşi dădu seama cât de întuneric se făcuse, vântul adunând nori negri de furtună.

Fără nicio Intenţie, hoinări pe palier. O baie comună separa camera lui Tom de cea care fusese întotdeauna a lui Gareth.

Ezită o clipă. Jos, Gareth încă vorbea la telefon. Încet, merse spre dormitorul lui. Era deja deschis pe jumătate, tot ce trebuia să facă era să împingă

puţin uşa şi să între.

Privi către pat acum şi, ca atrasă de un magnet, merse şovăind spre acesta.

Se dusese cuvertura prostească cu motocicleta Harley Davidson pictată pe ea, şi în locul ei era un set de lenjerie albă foarte apretată.

Dacă ar atinge cearşafurile, le-ar simţi greoaie şi vechi. Iniţial, fuseseră un dar de nuntă primit de străbunica lui şi doamna Cook, care fusese menajera lui Tom ani de zile, obişnuia să se plângă că este o muncă de ocnaş să le apreteze şi să le calce. Când aceasta se pensionase şi trebuiseră să găsească o altă menajeră, Tom insistase să fie trimise la o spălătorie locală.

Fiecare articol era brodat cu iniţialele miresei. Cine în zilele noastre se mai pregăteşte aşa pentru căsătorie? Nimeni nu cumpără lenjerie care să supravieţuiască peste generaţii. De ce să te oboseşti când adesea căsătoria în sine nu durează mai mult decât este necesar ca acele Culori făcute în fabrici modeme să se spălăcească?

Spunându-şi că era nedrept de cinică, încercă să nu se uite în direcţia patului, încercă să nu-şi imagineze capul brunet al lui Gareth lângă albeaţa pernelor, pielea lui bronzată… mătăsoasă, caldă la pipăit.

Descoperi că-şi plimba degetele peste lenjerie, mângâind-o ca şi cum ar fi mângâiat pielea lui Gareth.

Îşi retrase mâna, tremurând de şoc şi vinovăţie, când îl auzi pe Gareth pronunţându-i numele liniştit.

Împovărată de încordare, reacţiona instinctiv, ignorând faptul că nu putea trece prin uşa închisă

de Gareth care se sprijinea de ea şi aproape se împiedică, în graba ei înnebunită de a scăpa; degetele tremurându-i când încercă să apuce clanţa şi descoperi că era prinsă între mâinile lui Gareth, ale cărui degete i se înfipseseră în umeri;

Era supărat pe ea fiindcă o găsise în camera lui, invadându-i intimitatea, gândi ea confuză. Dacă se scuza… îi explica, el i-ar da drumul şi ea ar fi în siguranţă. De îndată ce el va înceta s-o mai atingă, totul va fi în ordine… totul va reintra în normal… ea ar fi în siguranţă.

— Gareth, te… te rog, începu ea să se bâlbâie, dar el întrerupse cu sălbăticie intenţiile ei de scuză, uluind-o cu emoţia din vocea lui când o imită:

— Gareth, te rog… ce? Gareth, te rog, sărută-mă… Gareth, te rog, atinge-mă… Gareth, te rog. Iubeşte-mă!

Ei îi era greaţă din cauza ruşinii… a umilinţei, dintr-o mie şi imul de sentimente dureroase, dar când încercă să se smulgă îndepărtându-se de el, pentru a-şi ascunde instinctiv vulnerabilitatea faţă de el, Gareth o lipi strâns de trupul lui; mâinile alunecându-i pe spatele ei, ţintuind-o, în timp ce o răsucea spre el, ţinând-o captivă lângă uşă cu greutatea şi volumul său, în tot acest timp mâinile lui protejând-o de contactul cu tăria lemnului.

Când ea ridică faţa pentru a se ruga de el, pentru a-l implora să înceteze acest chin şi s-o lase să plece, el şi-o aplecă pe a lui.

Îşi dădu seama prea târziii că el urma s-o sărute ca să mai încerce să se sustragă. Gura ei se deschise uşor, nevenindu-i a crede.

Simţi apăsarea puternică a gurii lui peste a ei;

creierul ei aproape stupefiat realiză cu întârziere că era un sărut de pasiune intensă, un sărut care nu putea fi refuzat sau respins, un sărut de o intimitate împărtăşită doar între amanţi care se cunoşteau de multă vreme. Chiar dacă ea ar fi fost capabilă fizic să-şi oprească buzele, să se lipească de gura lui, n-o făcu, ci îi întoarse infinitatea ce i se oferea, cercetând gura lui cu vârful limbii, mângâindu-i umezeala, trăgând tandru cu dinţii de buzele pline.

Se supuse aţâţării mâinilor lui coborând peste curbele graţioase ale feselor, timp în care limba lui intra ritmic în umezeala primitoare a gurii ei.

Era un vis; total ireal; total imposibil, o fantezie ce depăşea limitele imaginaţiei ei, imposibil de a-i rezista sau a-l respinge.

Când Sybilla găsi puterea să-şi deschidă ochii încărcaţi de dorinţă, Gareth se uita la ea.

De ce nu-şi dăduse seama niciodată că ochii lui puteau arăta atât de fierbinţi, că dorinţa îi putea face să ardă într-atât încât ea să se înfioare sub această căldură?

Mâinile ei îi găsiră spinarea, la început agăţându-se de el pentru a se sprijini şi apoi relaxându-se, frământând, mângâind, explorând, imitând în mod inconştient pasiunea din ce în ce mai profundă a sărutului lui.

Îi trase cămaşa din pantaloni, tremurând de plăcere când îi pipăi pielea goală, trasând linia coloanei lui vertebrale, măsurând lăţimea umerilor, alunecându-şi palmele deschise peste piele, absorbindu-i căldura, puterea, textura satinată, în timp ce trupul ei tânjea să-l cunoască şi cu celelalte simţuri… mirosul lui… gustul lui…

sunetele răguşite şi bărbăteşti scoase din dorinţă şi plăcere. Era înnebunită să cunoască intimitatea acestora la fel de mult cât murea să-i simtă mâinile pe trupul ei, pielea lui lângă a ei.

Şi chiar când ea se auzi spunându-i toate acestea, şoptindu-i cuvinte răguşite printre sărutările care atinseseră într-un timp foarte scurt un grad de intimitate cu mult deasupra celor cunoscute, era deja pierdută, dusă departe, în afara limitelor impuse de implorările frenetice ale creierului ei de a se feri. Nu se mar putea opri.

— Asta, vrei asta? îl auzi pe Gareth întrebând tulburat când îşi strecură mâinile sub puloverul ei, trecându-i peste piept, mângâind uşor mătasea fină ce-i acoperea sânii. Pielea ei era atât de sensibilă,. Dorinţa atât de imperioasă încât chiar cea mai mică atingere a vârfurilor degetelor lui o făcea să strige uşor, trupul ei tremurând de încordare sexuală, sânii deja umflaţi şi dureroşi.

— Gareth… te rog.

— Ce este? Ce vrei? Asta?

Degetul lui se plimbă peste un sfârc, făcând-o să se cutremure înnebunită şi să se arcuiască spre el, ca să ţipe de frustrare când el încetă s-o mai atingă.

— Şşşt. Fii cuminte… fii cuminte.

Cuvintele lui liniştitoare erau şoptite la urechea ei, dar trupul fetei era prea excitat ca să le audă, aşa că el gemu tare când ea continuă să se răsucească înnebunită lângă el, căutând orbeşte uşurarea pentru nevoia care-i ardea carnea, împiedicându-l în eforturile lui de a-i scoate puloverul.

Dar atunci când aerul rece îi atinse pielea, ea

realiză ce făcea el, trupul liniştindu-i-se când aşteptă cu răsuflarea tăiată ca el s-o scape de acea povară.

— Frumoasă, eşti aşa frumoasă. Întotdeauna am ştiut că eşti aşa.

Cuvintele erau şoptite lângă pielea ei ca o mătase, mătase umedă, printre sărutări care-i ardeau gâtul, umerii.

Ea trase înnebunită de partea din faţă a cămăşii lui, vrând să-l mângâie tot aşa cum o mângâia el, vrând să-şi îngroape gura în pielea lui, să-l lângă ca o pisică, astfel încât sub atingerea delicată el să strige tare, dorind-o cu aceeaşi intensitate cu care îl dorea ea.

Când el încetă s-o sărute, nu putu îndura lipsa contactului fizic, băgându-şi mâinile în părul lui, ţinându-l strâns lângă ea, vrând ca el să-i simtă nevoia care o ardea, nevoie care făcuse să i se umfle sânii şi să i se întărească sfârcurile.

Oftă uşurată când simţi căldura răsuflării lui între sâni şi mângâierea gurii care aluneca pe pielea ei.

Uitase că poartă sutien, dar nu suportarea el să se oprească din ceea ce făcea acum, şi într-un fel sau altul, el păru să-şi dea seama fiindcă gura lui alunecă peste curba sânilor, peste mătase, peste vârfurile întărite ale sânilor pe care începu să-i sugă, la început cu ezitare, ca şi cum i-ar fi fost teamă să n-o rănească şi apoi, când recunoscu dorinţa din sunetele înăbuşite de plăcere ce ieşeau din gâtul ei, fu mai puţin blând, cu mult mai puţin blând, aproape violent, ca şi cum împărtăşea acelaşi val de dorinţă care o copleşise pe ea.

Fără apăsarea corpului lui, care o ţintuia lângă

uşă, ea bănuia că probabil s-ar fi prăbuşit, fiindcă trupul ei devenise atât de neputincios, atât de obsedat senzual de el.

Când dinţii lui îi muşcară sfârcul ea strigă de plăcere, arcuindu-şi spatele, înfigându-şi degetele în părul lui şi repetându-i numele la nesfârşit, într-o litanie ritmică, inconştientă, care era ecoul propriei ei excitări.

Când Gareth se sprijini de ea, Sybilla se topi. Încet, el se ridică în picioare. Mătasea sutienului se lipise umedă de sân, acolo unde el o supsese, subliniind întărirea sfârcului. Gareth îşi plimbă uşor degetul peste el şi repetă mângâierea un pic mai tare, iar frecarea dintre materialul umed şi pielea gingaşă o făcu să dorească căldura buzelor lui… a limbii… a dinţilor.

Începu să tremure şi imediat el începu să se scuze cu o voce nesigură:

— Îmi pare rău. Doar că tu… Doamne, Syb, mă înnebuneşti, ştii asta? Te doresc atât de mult încât te-aş face a mea aici, unde te afli, şi aş continua să te doresc din nou când te-aş duce în pat, dar ultimul lucru pe care-i vreau este să te rănesc, îi spuse el grijuliu.

Vorbele lui ar fi trebuit s-o întoarcă la realitate, dar în loc de asta, ele turnară gaz pe focul ce ardea în ea, trezind la viaţă nevoi care-i şopteau şocante şi neruşinate, încât îi era imposibil să reziste îndemnurilor acestora.

La ureche, ea-i spuse emoţionată şi răguşită:

— Nu mă doare şi… şi nu vreau să te opreşti.

Ea se înfioră iarăşi, nefiind în stare să-şi controleze simţurile şi se strădui să se uite la el, ştiind că Gareth îi va citi în privire.

— Asta… vrei asta din nou? o întrebă el, cu o plăcere de neînchipuit, degetul lui mângâind-o uşor.

— Da. Da. Dar… de data asta fără nimic între noR, îl imploră ea.

Şi apoi, când el se supuse, desfăcându-i sutienul şi lăsându-l să cadă, ea simţi fiori intenşi care o parcurgeau, când reuşi să-i spună cu greutate

— Şi gura ta, Gareth. Te rog, vreau şi gura ta.

Crezu că-l aude cum geme, dar trebuie să se fi înşelat. Oricum, află că el auzise, câteva clipe mai târziu, când tremura de încântare când gura lui se înfipse cu intensitate în carnea ei nerăbdătoare.

Nu ştia când îi desfăcuse el fermoarul de ia jeanşi. Nu ştia cum ieşise din ei fără a înregistra acest lucru, conştiinţa acestui fapt fiind total umbrită de paradoxul intens de plăcere care o cuprinse când el îşi strecură mâna între picioarele ei, şoptindu-i cuvinte senzuale la ureche, spunându-i cât de mult tânjea după un contact mai strâns cu umezeala mătăsoasă şi cât de multă plăcere îi făcea s-o mângâie atât de intim.

Sybilla îl auzea, dar nu putea vorbi, când trupul reacţionă la această atingere.

Mâinile ei se mişcară pe sub cămaşa lui, în jos pe spate, remarcând umezeala acestuia, în timp ce încerca să înlăture distanţa dintre ei, pentru a-şi satisface pulsaţia dureroasă din interior printr-un contact mai intim cu el.

Gareth o opri, o sărută repede şi apoi spuse:

— Nu, Syb. Nu pot… nu îndrăznesc.

Ea nu putea îndura… nu putea suporta. Ar fi murit dacă el nu-i uşura chinul din ea acum, în unicul mod în care fiecare instinct pe care-l

poseda îi spunea că ar putea fi uşurat.

Mândria, respectul faţă de sine, prevederea, erau toate uitate, când ea se apăsă de el, rotindu-şi şoldurile, implorându-l făţiş:

— Gareth… te rog… te rog, nu spune asta…1 Nu acum. Am atâta nevoie de tine… Eu…

Nu-şi dăduse seama că plângea până când el nu-i cuprinse faţa sorbindu-i lacrimile.

— Şi nu crezi că-i acelaşi lucru şi pentru mine? Că te vreau la fel de mult? Pentru numele lui Dumnezeu, Syb. Simte… simte ce-mi faci.

Când îi luă mâna şi i-o plasă lângă trupul lui, el se înfieră. Bărbăţia lui era atât de încordată, atât de tare sub degetele ei, încât ea scoase un sunet chinuit din gât, implorându-l:

— Gareth, te rog… te rog. Acum… Te vreau acum… acum… acum…

Nu mai ştia ce spune… nu mai ştia ce face… îl invita; un instinct vechi de când lumea o îndepărtase de realitate şi logică, un instinct care o poseda… o târa… făcând-o să spumă şi să facă lucruri care în mod normal ar fi făcut-o să se cutremure de groază.

Îl simţi pe Gareth mişcându-se, desfăcându-se de lângă ea şi întinse mâinile cu disperare, agăţându-se de cămaşa lui, închizând ochii pentru a-l privi cum se îndepărtează.

— Şşşt… e-n regulă, îi spuse el cu o voce şovăitoare şi brusc, de necrezut, aşa era.

El îşi scoase jeanşii, îşi scoase totul, chiar şi cămaşa căreia ea îi rupsese nasturii în încercarea grăbită de a se lipi de timpul lui şi acum el înlătura şi restul hainelor ci, oprindu-se din când în când să-i sugă ambii sâni înainte de a se ridica.

Când îşi încolăci picioarele în jurul lui, ea-l simţi tresărind, dinţii lui muşcând din gâtul ei când protestă slab:

— Syb, te rog. Este prima mea oară cu tine şi vreau s-o fac să dureze cât mai mult, dar, cu ceea ce-mi faci tu chiar acum, nu cred c-am să mă pot abţine până la pat.

Dintr-un anume motiv, cuvintele lui o excitară, o aţâţară, provocându-i o neruşinare complet străină firii ei, aşa că se mişcă nerăbdătoare lângă el, îndemnându-l.

— Acum, Gareth. Te vreau acum… te rog, acum.

Rezultatul era inevitabil, senzaţia de a fi împinsă în uşă în timp ce mâinile îi protejau spatele de impact, cât puteau de bine, satisfăcând-o atât de erotic încât întreg trupul i se contopi cu al lui întâmpinându-i cu bucurie tăria, picioarele încleştându-i-se în jurul lui, când el începu s-o sărute, limba lui oglindind forţa penetrantă a trupului lui.

Era primul ei amant, şi totuşi, trupul ei îl întâmpina de parcă l-ar fi cunoscut din totdeauna, agăţându-se mătăsos de el, înconjurându-l cu dragoste, binecuvântându-l, adorându-l, aşa că plăcerea pe care i-o provoca ea, îi fu răsplătită din plin când întregul ei corp reacţionă la încântarea de a-l cunoaşte atât de intim. Valuri de plăcere începeau să se formeze în interiorul ei, făcând-o să strige şi să se agaţe, făcând-o să-l implore, să se răsucească şi să geamă, făcând-o să fie atât de puţin inhibată încât el abia îşi putea stăpâni propria plăcere, până când simţi primele contracţii violente ce marcau împlinirea ei sexuală.

Când ţipă tare, într-o revelaţie şocantă, fără a fi în stare să nu se supună dominaţiei lui, ea deschise larg ochii, ca să-l descopere pe Gareth care o privea. Acum era mult prea târziu să ascundă faţă de el ceea ce simţea. Era ca un cer înnorat luminat de un fulger brusc şi ea se simţi la fel de înfricoşată şi şocată ca omul primitiv cu mii de ani în urmă, când simţise că cerul se desface pentru a-i da o dovadă a nemuririi. Şi apoi, tocmai când credea că se terminase, că urcase cele mai înalte culmi pe care putea să le urce un muritor, tremură cuprinsă de senzaţia de a fi umplută de o căldură pulsativă a împlinirii lui Gareth, trupul ei fiind atât de sensibil la el încât acea descărcare îi trimise noi valuri de plăcere spre terminaţiile nervoase.

— Gareth…

— Şşt, murmură el când o sărută şi încet, o ridică în braţe. Nu acum. Ceea ce vreau acum este să te duc în pat, să te ţin în braţe, şi să continui să te ţin lângă mine.

Când Sybilla se trezi mai târziu, era întuneric.

— Eşti flămândă? o întrebă Gareth, simţind că era trează, chiar dacă ea nu se mişcase.

Ea scutură din cap, nevenindu-i să creadă ce făcuse… că ea şi Gareth…

— Nici eu… cel puţin, nu de mâncare, îi spuse el cu lenevie. Dar când este vorba despre tine, iubita mea, am un apetit care n-o să fie potolit uşor.

Încă şocată, ea-l simţi cum o întoarce cu faţa la el şi începe s-o sărute. Încercă să nu-i răspundă, dar se pare că trupul ei avea altă părere.

În timp ce o săruta, Gareth îi zise:

— Încă nu-mi vine să cred că asta s-a întâmplat

în realitate. După atâta timp. Şi să fiu primul tău amant…

O simţi cum se încordează şi-i spuse cu tandreţe:

— Credeai că n-aş afla… sau nu mi-ar păsa? Mă crezi aşa josnic?

Degetul lui trasă conturul buzei ei superioare.

— De data asta va fi diferit, o anunţă el cu o voce răguşită. De data asta o să fie încet şi blând, şi vei simţi ca şi cum plăcerea va dura la infinit.

Fu tot ceea ce promisese el, ba chiar şi mai mult; o contopire înceată şi plină de dulceaţă, urmată de o uşurare la fel de dulce, aproape chinuitoare, şi apoi delicioasa plimbare a gurii lui peste pielea ei, la început liniştitoare şi după aceea aţâţătoare. Ea strigă la invazia intimă a limbii lui în trupul ei. Întâmpinând cu încântare valul neaşteptat de plăcere rapidă care o cuprinse, făcând-o să se agaţe rugătoare de el, implorându-l s-o lase să-l mângâie la fel de intim precum făcuse şi el.

După aceea, ea adormi la fel de profund ca un copil, în timp ce el o urmărea, întrebându-se dacă Sybilla ştia cât de mult se trădase faţă de el şi ce va face ea atunci când va realiza acest lucru.

Poate că ea credea că el nu va afla fiindcă nici un cuvânt de dragoste nu-i ieşise de pe buze.

O mângâie tandru, oftând. Avea şi el aceeaşi vină; ar fi putut să-i spună… aceşti ani de dor… de dorinţă… de suferinţă din cauza ei.

I se dăduse cu atâta generozitate – era un nebun dacă voia ca ea să-i ofere cu tot atâta generozitate şi libertatea, dragostea ei?

Data viitoare când Sybilla se trezi era lumină.

Gareth încă dormea lângă ea şi se întoarse şocată la realitate, la conştiinţa a ceea ce făcuse… cum se comportase. Faţa îi ardea de jenă şi confuzie. Cum putuse? se cutremură coborând repede din pat… patul lui Gareth.

Nu era de niciun folos să nege plăcerea pe care trupul ei o descoperise acolo… plăcerea ce-i fusese dată, dar să aibă parte de acea plăcere fără a fi însoţită în egală măsură de dragoste – era ceva ce nu înţelegea… nu ea, Gareth, care în fond, era un bărbat straniu în multe feluri, necunoscut, dar ea, care crezuse că-l cunoaşte?

Se îmbrăcă la repezeală, neluându-şi riscul de a face un duş, bucurându-se vinovată de mirosul lui Gareth pe pielea ei. Afară, aerul era clar şi rece, soarele ascuns în spatele norilor. Hoinări fără ţintă prin grădină, dar se opri nu departe de casa de vară unde auzise conversaţia îngrozitoare dintre Gareth şi bunicul lui. Se aşeză pe o bancă de piatră şi-şi prinse faţa în mâini. Nu mai putea rămâne acum în oraş. Era imposibil. Se îndoia c-ar mai putea să dea ochii cu Gareth.

Ce naiba va gândi el când se va trezi şi-şi va reaminti? Cel mai bun lucru pentru amândoi era să nu se mai vadă niciodată. El va vrea să se confrunte cu realitatea celor petrecute între ei la fel de puţin ca şi ea.

Se uită nefericită la buruiana care înăbuşea mica plantă de la picioarele ei şi o călcă cu putere, încruntându-se când frunzele ţepoase îi zgâriară pielea. Lacrimi de disperare şi durere îi înceţoşară ochii.

— Mă gândeam că s-ar putea să te găsesc laici.

Ea înţepeni când auzi vocea lui Gareth în spatele

ei.

— Acesta era întotdeauna unul dintre locurile tale favorite… Făcu o pauză şi-i spuse cu blândeţe… Este nevoie să vorbim, tu şi cu mine, nu crezi?

Cel mai mult o rănea blândeţea lui, hotărârea lui de a nu evita să se confrunte cu cele petrecute, când ea ştia cu o sinceritate dureroasă că fusese dorinţa ei… pofta ei… iniţiativa ei mai mult decât a lui ca să ajungă acolo unde ajunseseră.,

— Te-ar ajuta dacă aş vorbi eu întâi? se oferi el.

Pentru o clipă, fu tentată să zâmbească, dar era prea înfricoşată ca să râdă… prea răvăşită… prea conştientă cât de nepotrivit se comportase.

Fără să aştepte replica ei, Gareth continuă cu fermitate:

— A fost chiar aici, când mi-am dat seama de două lucruri de importanţă vitală. Primul era că te iubesc… al doilea că n-aveam dreptul să te împovărez cu acea dragoste, atâta vreme cât erai practic un copil, în timp ce eu… ei bine, legal eram un adult. Trebuia într-un fel să mă depărtez de tine şi să te las să creşti; fără a fi împovărată de dorinţele… sentimentele mele. Vezi, Sybilla, ştiam cât de uşor era să te trădez pe tine şi pe mine în acelaşi timp, profitând de emoţiile tale de adolescentă pe care începeai să le simţi pentru mine, aşa că. Am hotărât ca prietenia noastră trebuie să se sfârşească. Nu fără strângere de inimă, pot să-ţi spun.

Aşa că atunci când tu ai început să te distanţezi de mine, mi-am spus că eram bucuros… că era drept ca tu să creşti printre băieţi de vârsta ta şi nu ca mine, şi totuşi, îmi displăcea acest lucru… îl

uram… eram îngrozitor de gelos… tânjeam după tine atât de tare, încât aş fi putut comite o crimă ca să te am.

În cele din urmă a devenit prea greu de îndurat pentru mine. Credeam că erai aşa de rece cu mine fiindcă trebuia să fi ghicit ceea ce simt. Am decis să părăsesc ţara, să-ţi dau timp să creşti, iar mie să-mi acord timp pentru a controla ce simţeam pentru tine. Mai târziu, când ajungeai adultă ar fi existat o grămadă de timp pentru noi să fim împreună, dacă asta ne era soarba… să ne întâlnim ca doi adulţi; şi totuşi, ori de câte ori veneam acasă, aveai grijă să nu fii aici, iar dragostea pe care o simţeam măcinându-mă mă făcea supărat şi plin de amărăciune. Nu mă voiai. Nu urma niciodată să mă vrei. De la bunicul meu am aflat cât de bine îţi merge, cât de plină ţi-e viaţa de cariera, prietenii tăi… bărbaţii care te adorau şi te doreau. El şt: a ce simt… mă compătimea, cred… încerca în mod sigur să mă avertizeze să nu sper La ceva ce poate tu nu-mi vei da niciodată… şi apoi el a murit şi eu m-am întors. Şi aproape imediat, toate imaginile de gelozie ale anilor cât am fost despărţiţi s-au transformat în realitate – la început când am văzut tubul cu cremă de ras, apoi când te-am văzut cu Ray Lewis. Amantul tău… aşa credeam.

N-am putut să mă descurc… n-am putut suporta… te-am judecat greşit şi te-am rănit… dar nu atât de tare cât m-am rănit pe mine.

Şi apoi am descoperit că nu există nimeni special în viaţa ta… că atunci când te-am sărutat, te-ai topit în braţele mele şi mi-ai răspuns într-un fel după care tânjisem întotdeauna, dar „ştiai ce

simt” mi-ai spus tu şi am crezut că-mi respingeai dragostea, zicând că chiar dacă simţeai o oarecare atracţie fizică faţă de mine, nu mă iubeai.

Dar ai păstrat porcul… porcul meu… acela pe care l-am câştigat pentru tine şi când l-ai spart ai plâns şi ai păstrat bucăţelele. Atunci am început să sper… să mă rog. De ce nu mi-ai spus noaptea trecută când am făcut dragoste că mă iubeşti? Mi-ai spus orice altceva.

Ea nu se putea abţine – simţea că se înroşeşte din cap până-n picioare.

— Nu poţi să vorbeşti serios, Gareth, protestă ea cu o voce greoaie. Ştiu că nu mă iubeşti. Te-am auzit cu ani în urmă, plângându-te bunicului tău că… că dragostea mea de adolescentă este o pacoste.

Nu-l putea privi… nu putea face nimic altceva decât să sufere în tăcerea ce urmă acestei ieşiri a ei.

— Ai auzit asta?

Ea dădu din cap.

— Da, de aceea… de aceea am început să te evit. Nu puteam suporta acest lucru, ştiind cât de mult mă dispreţuiai pentru ceea ce simţeam… ştiind cât de copilă îţi păream.

— Oh, Sybilla, nu! N-a fost aşa. Oh, draga mea, nu plânge… dacă vrei să-ţi spun despre ce a fost vorba cu adevărat. Îţi promit că dacă nu încetezi să plângi, o să trebuiască să te opresc sărutându-te, şi ştim amândoi ce s-ar întâmpla atunci, nu-i aşa?

Atunci când se întoarse să-l privească el o luă în braţe ţinând-o, încât nu putu să evite să i se uite în ochi.

— Ceea ce ai auzit a fost doar o parte din discuţie. O discuţie în care am recunoscut faţă de bunicul meu ce simţeam pentru tine… în care l-am înştiinţat că-mi dădeam seama de sentimentele tale crescânde pentru mine şi ce teamă îmi era să nu profit de ele. El mă avertizase asupra acestei tentaţii… pericolului… şi încercam să fac discuţia cât mai practică, clarificând cele pe care voiam să i le spun. Descrierea pasiunii tale ca o povară era doar un mesaj cifrat între bunicul meu şi mine, dar constituia o neînţelegere enormă a adevăratei stări a lucrurilor. Adevărul este că eram îngrozit că în naivitatea ta ai putea să-mi oferi ceea ce doream cu disperare, şi că poate, să mă ierte Dumnezeu, aş lua şi aş distruge viitorul tău împreună cu al meu deoarece, la cincisprezece ani erai mult, mult prea tânără pentru acea legătură pe care-o voiam de la tine.

— Nu-mi vine să cred că aud asta, zise Sybilla mişcată.

El îi zâmbi tandru.

— Nu ţi-a dovedit noaptea trecută cât de mult te iubesc? Dacă n-am pronunţat cuvintele a fost doar din cauză că voiam cu disperare să le aud întâi de la tine, dar apoi, mi-am dat seama că n-o să se întâmple… îmi pare rău dacă te-am rănit. Dacă aş fi realizat…

— Poate a fost bine că n-ai făcut-o, recunoscu Sybilla, Dacă aş fi bănuit atunci când aveam cincisprezece ani… Dădu uşor din umeri şi se înroşi din nou… Nu pot nega că pe cât de ilegal ar fi putut fi, intensitatea emoţională a momentului s-ar fi transformat în intimitate fizică şi tu aveai dreptate. Eram prea tânără… mult prea tânără.

— Şi acum? îi şopti el.

— Şi acum sunt suficient de matură pentru a-mi cunoaşte părerile… propriile mele sentimente. Trebuie să recunosc că a fost un şoc pentru mine să-mi dau seama că te iubesc. Noaptea trecută când erai adormit, ţi-am spus. Nu m-am putut abţine. Urma să părăsesc oraşul… să plec undeva unde să încep din nou… poate că de aceea, cel puţin în parte, m-am comportat atât de iresponsabil ieri.

— Mmm. Ai fost iresponsabilă, chiar aşa? glumi el. Apoi adăugă cu mai multă sobrietate: Mă tem că o să trebuiască să ne căsătorim foarte, foarte repede. Nu pot jura că nu mi-ai conceput deja copilul şi deşi nu dau niciun ban pe părerea altora pentru binele părinţilor tăi şi al copilului nostru, cred că ar fi mai bine să ne folosim de un pic de discreţie. Cu moartea bunicului meu… Să spunem doar că o nuntă liniştită n-ar părea nelalocul ei.

— Chiar crezi c-aş putea fi însărcinată? îl întrebă Sybilla pe nerăsuflate.

El râse când văzu expresia de pe faţa ei.

— Dacă aşa simţi despre asta, am putea…

O bună parte a oamenilor din oraş nu era câtuşi de puţin surprinsă să audă că Gareth Seymour şi Sybilla se căsătoreau. La urma urmei, ei se cunoşteau de ani de zile… crescuseră aproape împreună. Păcat, bineînţeles, că Tom Seymour nu era în viaţă pentru a lua parte la ceremonie, dar în împrejurările date era firesc ca perechea să prefere o nuntă rapidă şi liniştită.

În fond, amândoi purtau responsabilităţi pe umeri, el pentru fabrică şi ea pentru firma ei. N-aveau de cumpărat nicio casă, deoarece urmau să

locuiască la Cedars, şi dacă puţinii invitaţi care veniseră la masa de nuntă erau surprinşi de darul făcut miresei de către ginere, Sybilla nu-i găsea niciun defect.

O doamnă remarcă spre însoţitorul ei:

— Doamne-Dumnezeule… un porc de porţelan… Şi când te gândeşti la frumoasa colecţie pe care Tom i-a lăsat-o ei…

— Nu un porc. Sunt doi, accentua fiul acesteia. Mai este şi unul mititel.

— Unde i-ai găsit? întrebă Sybilla pe proaspătul ei soţ când rămaseră singuri, mângâindu-şi drăgăstoasă darul de nuntă.

— Am avut o echipă de detectivi care au cotrobăit toate pieţele existente, o ironiză el glumeţ. Iar acest individ mititel, nu? o întrebă el apucându-l pe cel mai mic dintre porci. Nu se ştie niciodată – el ar putea să fie primul dintre mulţi.

— Oh, ar putea? Şi ce te face să crezi că este un el? îl provocă ea. Ar putea fi o ea.

— Fată… băiat… nu-mi pasă, o asigură Gareth când se aplecă s-o sărute, murmurând mieros lângă buzele ei… Totuşi, cred că Thomasina este un nume îngrozitor pentru o fetiţă. Şi asta pentru că i-ai promis bunicului…

— I-am promis ca primul copil să fie numit ca el, continuă Sybilla.

— Mmm… la fel am făcut şi eu. Presupui că el ştia… ştie?

— Ar fi plăcut să credem aşa, încuviinţă Sybilla cu tandreţe. Thomasina… poate că ar putea fi al doilea nume.

Încă mai râdea când Gareth o rostogoli pe pat şi sub el.

SFÂRŞIT